M.C. Beaton

AZ AGATHA RAISIN-SOROZAT BESTSELLER SZERZŐJÉTŐL

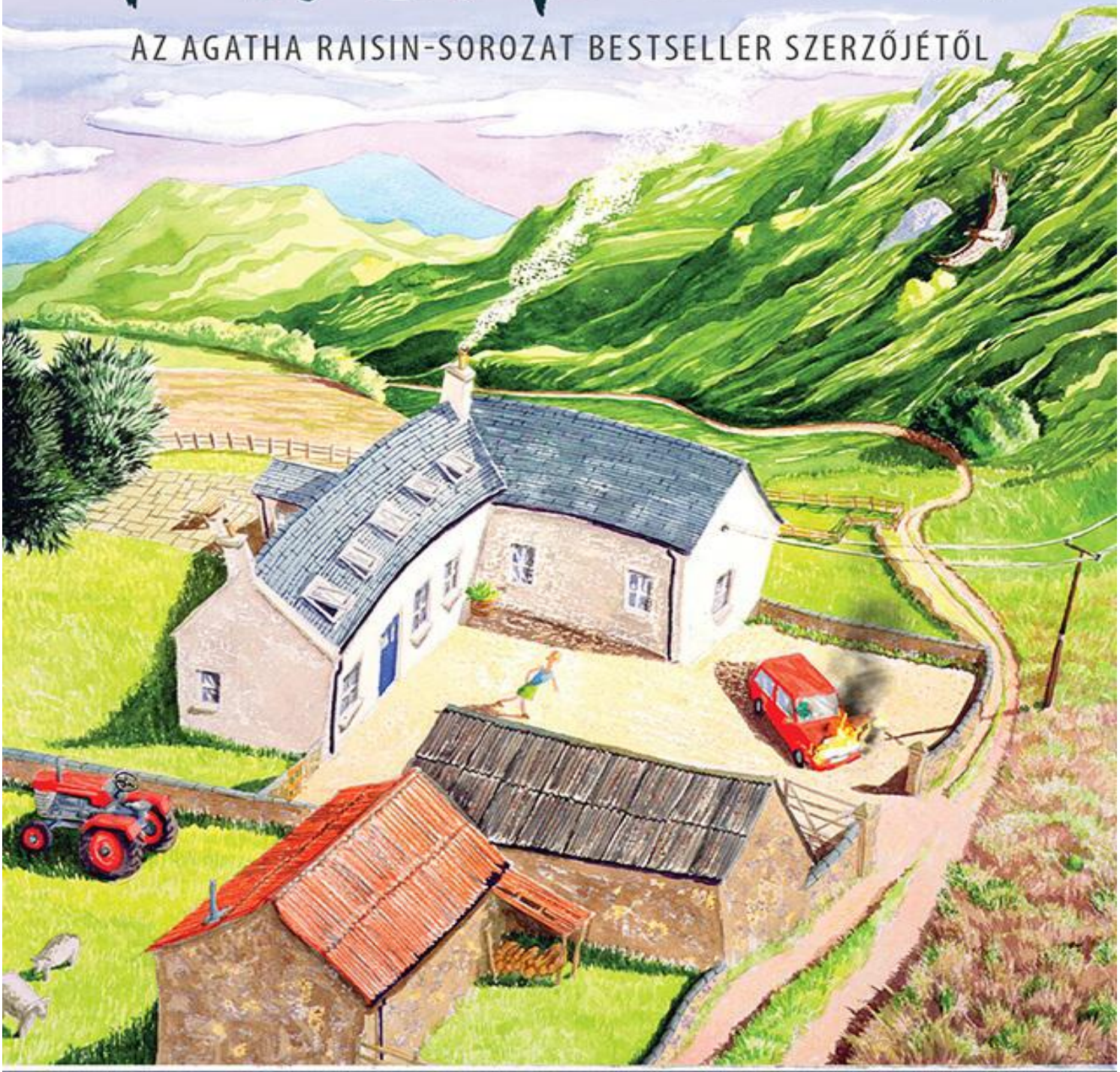

HAMISH MACBETH
ÉS A
ROSSZÉLETŰ NAGYNÉNI

ULPIUS-HÁZ

M. C. BEATON

Hamish Macbeth
és
a rosszéletű nagynéni

Ulpius-ház Könyvkiadó Budapest, 2014

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Death of a Hussy* Fordította LOÓSZ VERA

A mottókban levő versek és más idézetek fordításai, ahol külön mást nem jelöltünk, szintén Loósz Vera munkái.

Első fejezet

A Felföldön, hol a puszta hangás,
A vén földműves arca rózsás,
És szelíd tekintetűek a szép leányok;

ROBERT LOUIS STEVENSON

- Igazán tudhatnád, hogy a Felföldön kiöltöznek vacsorához. - Maggie Baird ingerülten mozdította meg termetes testét a sofőrülésen, és förtelmes recsegés kíséretében sebességet váltott.

Mellette, az ütött-kopott Renault anyósülésén unokahúga, Alison Kerr gyászos némaságba burkolódzott. Nagynénje már akkor is az ő slampos külsejét szapulta, mielőtt elhagyták a házat. A lány próbált tiltakozni - ha értesült volna a vacsorameghívásról a Tommel-kastélyba, megmosta volna a haját, sőt alighanem új ruhát is vásárol. Most azonban fekete haja összetöppedt és zsíros volt, az öltözéke pedig egyszerű tengerészkék szoknyából és fehér blúzból állt.

Miközben Maggie Baird a kocsit gyilkolta a Tommel-kastély felé vezető úton - sűrűn rángatta a váltókart, és minden határozott ok nélkül rátaposott a fékpedálra -, Alison a balszerencséjén rágódott.

Úgy látszott, új reményt és értelmet hoz az élet, mikor az édesanyja húga, Maggie Baird megjelent a bristoli kórházban, ahol a lány

tüdőrákból lábadozott. Alison szülei már mindketten meghaltak, ámbár amikor éltek, akkor is vajmi keveset hallott tőlük Mrs. Maggie Bairdről. „Nem beszélünk róla, drágám, és nem akarjuk, hogy bármi közünk legyen hozzá.” Mindig csak ennyit mondtak.

Amikor úgy gondolta, hogy meg fog halni, írt Maggie-nek. Elvégre az egyetlen élő rokonának bizonyult, és legalább lesz valaki, aki megszervezi a temetését. Maggie ontotta magából a heves anyai melegséget, amint bevitorlázott a betegek fogadószobájába. Alison most vele tart az új felföldi otthonába, ott lábadozik majd.

Így került hát Alison Kerr a nagynénje tengerre néző, hatalmas manzárdos családi házába, mely szélesen terült el a dimbes-dombos Lochdubh falu szélén, Sutherlandben, Skócia legészakibb táján.

Az első hét kellemesen telt. A házban túl sok volt a szőnyeg, túl nagy a meleg és túl sok a bútor, viszont rendelkeztek egy rátermett házvezetőnővel - a régi időkben mindenesnek nevezték volna -, aki nap mint nap a faluból jött fel takarítani és főzni. Ezt a kincset Mrs. Toddnak hívták, s bár Alison betöltötte a harmincegyet, az asszony kislányként kezelte, és különleges süteményeket sütött neki uzsonnára.

A második héten a lány már nagyon iszkolt volna a házból. Maggie lejárt a faluba vásárolni, de őt sosem vitte magával. Egyébként a nagynénje anyai melegsége teljesen kihűlt, s valami ócsárló gonoszkodás lépett a helyébe. Alison, aki még gyöngének érezte magát, szédelgett és önállótlan volt, hiszen nemrég menekült meg a halál torkából, nem tudott kiállni magáért, így mogorva csöndben tűrte Maggie egyre gyakoribb sértéseit.

Aztán jött a vacsorameghívás Halburton-Smythe-éktól - a falu túlsó

végén, a Tommel-kastélyban élő földbirtokos családtól -, de Maggie egyetlen árva szót nem szólt erről, csak az utolsó pillanatban, és ez magyarázta a tartás nélkül lógó, zsíros hajat, a közönséges blúzt meg a szoknyát.

Ahogy fölfelé araszoltak egy meredek dombon, Maggie ismét recsegtette-ropogtatta a váltót. Alisonnak megrándult az arca. Hogy lehet így bánni egy autóval?! Ó, bárcsak tudna vezetni! Bárcsak száguldozhatna a hegyek között, bárcsak szabad volna, és nem kellene megfőnie abban a központilag fűtött börtönben, a nagynénje házában. Természetesen el is mehetne onnan, dolgozhatna valahol, de az orvosok azt mondták, legalább fél évig lazítson, és túlságosan kimerültnek érezte magát. Még ahhoz sincs elég energiája, hogy lelépjen Maggie-től! Valójában a daganat kiújulásától rettegett. Másoknak persze nagyon jó példálózni, hogy manapság a ráknak már nem kell végzetes betegségnek lennie. Alison eltávolíttatta a tüdeje egy kis részét, s hatalmas, tátongó lyukat képzelt a mellkasába. Cigire vágyott, és gyakran utasította el a hiedelmet, hogy az elszívott napi negyven cigaretta hozzájárult a betegségéhez.

Maggie hirtelen bekanyarodott két impozáns oszlop közé, s a kis piros autó fölfelé gurult a jól karbantartott felhajtón.

Alison összeszedte a bátorságát. Vajon milyenek lesznek ezek az emberek?

Priscilla Halburton-Smythe csak piszkálta tányérján az ételt, és azt kívánta, bárcsak véget érne az este. Nem kedvelte a termetes Maggie Bairdet, aki zöld és aranyszínű kaftánban tündökölve, óriási élvezettel

falatozott. Miközben az orvvadászok romlottságát taglalta Halburton-Smythe ezredesnek, a „vidék” hangján beszélt, s csupán Alison tudta róla, hogy mindenféle témában képes hozzáértőnek tűnni, amelyekhez voltaképp vajmi keveset konyít.

Nemigen tudok eligazodni rajta - gondolta Priscilla. A nagydarab, kövér asszony fölöttébb undok a kis unokahúgával, papa mégis úgy viselkedik vele, mint egy Edward korabeli lovag. Szemlátomást tetszik neki a nő.

Aztán ismét a lányt szemlélte. Alison Kerr sovány volt, s bár alighanem a harmincas éveit taposta, mégis amolyan elveszett árva gyerek benyomását keltette, akire nehéz felnőtt emberként gondolni. Vastag, teknőckeretes szemüveget viselt, középen elválasztott fekete haja szinte az egész arcát eltakarta. A bőre viszont nagyon szép, rendkívül világos, szinte áttetsző. Priscilla rámosolygott, de a lány savanyú képet vágva a tányérjára meredt.

Alison mindazt utálta, amit Priscilla megtestesített. Gyönyörű volt a maga hűvös, elkényeztetett módján. Fényes szőke haját egyszerűen fésülte, fodros, flamenco ujjú, skarlátvörös selyemruhája egy vagyonba kerülhetett. Hangja elbűvölő volt, és derűs.

Én is elbűvölő és derűs volnék, ha kastélyban laknék és engem rajongásig szerető szüleim lennének, gondolta keserűen. Tudom, mit jelent ez a mosoly. Sajnál engem. A fenébe vele!

- Rájön majd, hogy a Felföldön rengeteget kell kocsival közlekednie, Mrs. Baird - mondta az ezredes.

Maggie fölsóhajtott, majd huncutul csillogó szemmel nézett az ezredesre.

- Milyen igaz - felelte. - Örökösen a faluba vezető úton, le-föl, mint egy kurva bugyija.

Csönd támadt. Mrs. Halburton-Smythe eltátotta a száját, majd gyorsan becsukta. Az ezredes elnézően fölnevetett.

- Ez nem London. Itt nem talál minden mező sarkán egy ázsiai fűszerüzletet. Tudja, listákat kell készítenie. Igazából egyetlen úttal beszerezheti a teljes hétre valót. De nem a házvezetőnője intézi a bevásárlást?

- Jobban szeretem én magam - felelte Maggie, ismét visszazökkenve a vidéki úriasszony szerepébe. - Mindenből a legjobbat akarom megvenni, ámbár Lochdubh-ban igencsak korlátozottak a lehetőségek. Szerintem a lakosai halrudacska- étrenden élnek.

- Utazzon be Invernessbe, és töltse fel a készleteit - javasolta Mrs. Halburton-Smythe. - Manapság mindent meg lehet ott kapni. Virágzó város, napról napra fejlődik. Emlékszem, nem is olyan régen még álmos városka volt, a főutcáján hajtották végig a vásárra a felföldi csordákat, most pedig mindenütt csak autók, autók, autók...

- És egyre nagyobb a bűnözés - jegyezte meg az ezredes. - Nem is tudom, mit képzelnek azok az idióták Strathbane-ben, hogy itt hagynak bennünket rendőr nélkül.

- Hamish - döbbent meg Priscilla. - Nem is említetted. - A lány Alisonra mosolygott. - Csak ma este érkeztem, még nem vagyok naprakész a helyi hírekkel kapcsolatban. Hamish elment? Hová?

- Bezárták a rendőrőrsöt, a lusta bugrist pedig áthelyezték Strathbane-be - felelte az apja. - Vicces, sosem gondoltam, hogy Macbeth ténylegesen csinál is valamit, és most, hogy elment, hálóval

fognak lazacot a folyóban. Ő legalább megtalálná a módját, hogyan vessen véget az effélének, bár sosem tartóztatott le senkit.

- Hiszen ez szörnyű! - kiáltott fel Priscilla. - Hamish kimondhatatlan veszteség a falunak.

- Természetesen *te* így gondolod - mondta epésen az apja.

A hűvös Priscilla szemlátomást nyugtalan lett. Ohó! - gondolta Alison. Lehet, hogy a kastély kisasszonya szerelmes a távol lévő zsaruba?

Maggie derűsnek tűnt.

- Ha vissza akarják szerezni - mondta -, mindössze annyit kell tenniük, hogy elkövetnek néhány bűntényt a faluban. - Kacér pillantást vetett az ezredesre.

Mintha egy szépség volna bezárva a zsírréteg alá - fordult meg Priscilla agyában.

- Milyen remek ötlet - vetette közbe. - Szervezzünk gyűlést a faluházán, és vessük fel a témát az embereknek.

Az ezredes már-már tiltakozni látszott, ám a javaslat beindította Maggie fantáziáját. Szívesen elképzelte magát a felföldi faluközösség vezetőjeként.

- Ha gondolja, megszervezem - ajánlkozott. - Alison segíthet. Legalábbis megpróbál segíteni. Tudják, valójában semmiben nem elég jó. Mikor legyen a gyűlés?

- Miért ne lehetne most szombaton? - felelte Priscilla.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy bűntények elkövetésére bátorítod a falubelieket, hogy visszakapd Hamisht? - méltatlankodott Mrs. Halburton-Smythe.

- Valamit tenni kell - felelte Priscilla. - Elővezetjük a dolgot az embereknek, aztán szavazást tartunk.

- Miről szavaztok? - kérdezte az apja.

- A felmerülő javaslatokról - válaszolta lelkesen Priscilla. - Neked szükségtelen belebonyolódnod, papa. Mrs. Baird meg én biztosan el tudunk intézni mindent.

Alison azon kapta magát, hogy a helyi zsarun spekulál. Nagyon különlegesnek kell lennie, ha a dögös Priscilla vonzódik hozzá. Elkalandoztak a gondolatai. Mi van, ha segít visszaszerezni a férfit, és sikerül többet tennie az ügyért, mint Priscillának? Ez a Hamish Macbeth biztosan magas, szőke és csinos, mint Bonnie Prince Charlie a régi kekszes dobozokon. Hamish Macbeth beleszeret, elviszi Maggie-től, és otthagyja
Priscillát, hiszen a belső vonzerő sokkal fontosabb egy férfi számára, mint a sztereotip külső szépség. Priscilla arca nem karakteres, gondolta Alison, s félig lehunyt pillái alól hibákat keresett a másik lányon.

Végre befejeződött a vendégség. Az inas rásegítette Maggie-re hatalmas, bő nerckabátját. Remélem, Macbeth nem állatvédő, gondolta maliciózusan Alison. Ehhez a kabáthoz egy egész nerctelepre volt szükség.

Távozáskor az ezredes hirtelen előrehajolt, és arcon csókolta Maggie-t. A nő csintalan pillantást vetett rá, az ezredes pedig úgy kidüllesztette a mellét, akár egy harci kakas.

Uramatyám, gondolta Priscilla, bárcsak ne csinálna bolondot magából.

Nem tudta, hogy az apja érdemtelenre pazarolt lovagiassága olyan események láncolatát indítja el, amelyek gyilkosságba torkollnak.

Maggie jó hangulatban vezetett hazafelé a fagyos téli tájban, Sutherland ragyogó csillagai alatt. Szóval még mindig képes hatást gyakorolni egy férfira. És ha ilyen külsővel - nos, kövéren - lebilincselte az ezredest, milyen hatással volna rá, ha kicsit rendbe hozatná magát?

Mindennek az a szemét pincér az oka, gondolta.

Maggie Baird rengeteg pénzt keresett a pályafutása során. Noha az utcát sikerült elkerülnie, és kétszer is oltár elé vezették, abból élt, hogy jó sok gazdag férfi szeretője volt - alkalmanként eltévelyedett ugyan a szegényekhez is, de csak a maga örömére. Ahogyan a legtöbb túl sokat evő nőnek, Maggie-nek óriási volt a szexétvágya is. Ám az ipart űző testvéreivel ellentétben ő félretette a keresetét, ingatlanokat adott és vett, okosan fektette be a pénzét. Ekkor ütött be a mennykő. Fölöttébb gazdagnak érezve magát, némi szórakozás után nézett, így jött össze egy görög pincérrel. Tetszett neki a férfi kreolos sármja, és életében először halálosan szerelmes lett. Ám amikor megtudta, hogy a pincér azért szedi el a pénzét, mert egy vidéki szőkeséget készül feleségül venni, Maggie úgy érezte, vége az életének.

Megvásárolta a felföldi házat, hogy ott nyalogassa a sebeit. Hagyta lenőni a haját - most ősz csíkokkal tarkított, természetes barna volt. Egyik kilót szedte föl a másik után, tweedkosztümöt viselt, antilopkalapot, vízhatlan viharkabátot meg fűzős strapacipőt, és minden mást, ami skót úriasszony arculatot kölcsönzött neki, mintha zsír és vidékies öltözék alá akarná rejteni sértett fájdalmát.

Egy darabig jó érzéssel töltötte el, hogy kihozta Alisont a kórházból, de az újdonság varázsa hamar megkopott. Mostanra már a görög pincér durva elutasításának fájdalma is elhalványult.

- Akad még élet a vén csajban - mondta vidáman.
- A kocsira gondolsz? - kérdezte Alison.
- Önmagamra, te ostoba, nem erre a Roncs Royce-ra.
- Nagyon szép kis kocsi - jegyezte meg félénken Alison. - Néni.
- Mondtam már, hogy ne nevezz így!
- Elnézést... Maggie. Figyelj csak, mit gondolsz, tanulhatnék vezetni? Bevásárolhatnék neked.
- Jobbat is tudok kezdeni a pénzemmel, mintsem hogy a te autósiskoládat finanszírozzam - felelte Maggie. - Nem akármilyen pasi ez az ezredes. A neje olyan fonnyatag senkinek néz ki. Na és a lánya! Semmi egyéniség, abszolút jellegtelen.
- Pontosan - értett egyet lelkesen Alison.

Mindkét nő Priscillát kezdte szapulni, és hetek óta először értek haza úgy, hogy fölöttébb elégedettek voltak egymással.

A skót Felföldön sok tetszetős városka és falu található. Strathbane nem tartozik közéjük. Valamikor szép volt, ám az ötvenes évek elején könnyűipari központ lett, és özönlöttek oda az emberek a városokból. Ocsmány lakótelepekkel építették körül, ízléstelen szupermarketek, diszkók és borozók nőttek ki a földből, s a fellendülő gazdaság kétes előnyei mellett a bűnözés meg a drog is felütötte fejét a városban.

Hamish Macbeth rendőr őrmester szomorúan távozott a kenneltől, ahol a kutyáját, Mackót elszállásolták. A mai estéje szabad volt. Unatkozott, magányosnak érezte magát, gyűlölte Strathbane-t, és szenvedélyesen gyűlölte Blair detektív- főfelügyelőt, amiért elmozdította Lochdubh-ból.

Torkig volt a beesett arcú, sápadt strathbane-i fiatalokkal, a részegségükkel, a trágárságaikkal. Belefáradt, hogy drogok után razziázzon a diszkókban, és részegeken meg futballhuligánokon üssön rajta a kocsmákban.

Koszos utcákon kóborolt a szemerkélő esőben. Még a lámpák harsány narancsos fényében köröző sirályok is piszkosnak tűntek. Hamish a védőgát falának dőlve a partot fürkészte. Dagály volt, olaj csillogott a felszínen, egy kiszolgált díványt sodort el lassan az emelkedő víz.

Magas férfi tántorgott el mellette, a védőgátnak támaszkodott, majd lehányt a fövenyre. Hamish megborzongott és továbbment. Azon tűnődött, meddig képes még elviselni ezt az életet. Lochdubh-ban a rendőrőrs volt az otthona, vagyis még háza sincs, ahová visszatérjen. A szomszédok gondoskodnak a tyúkjairól meg a birkáról, de az idők végezetéig mégsem várhatja el tőlük ezt a segítséget. Valamelyik ingatlanügynök alighanem eladja majd a rendőrőrs épületét. A legtöbb tulajdonát egyébként ott hagyta, talán ily módon akarta elutasítani azt a tényt, hogy az élete Lochdubh-ban véget ért.

Aztán ott volt még Mary Graham: Hamish szokásos járőrtársa a strathbane-i körzetben. Sovány, szikár nő, az arca kemény, a haja festett szőke, és az a fajta, aki szomjúhozik a letartóztatásokra. Minél több, annál jobb. Dél-Skóciából származott, Hamisht pedig ügyefogyott bugrisnak tartotta.

Az őrmester menekülést keresve elölről, hátulról, sőt körben is megközelítette a problémát. Végül is bármikor visszamehet Lochdubh-ba, és kivehet egy bútorozott szobát. A csirkeólakat át tudja költöztetni a kisbérlőparcellára. Csakhogy tudta, pusztán a gazdálkodásból

képtelenség megélni, néhány szikes mezőből lehetetlen kisajtolni a megélhetést. Persze dolgozhatna halászhajókon is.

Legjobban mégis az bántotta Hamisht, hogy Lochdubh lakói szó nélkül hagyták a száműzetését. Végtelenül magányosnak érezte magát.

Szombat este zsúfolásig megtelt a lochdubh-i községház. A hallgatósággal szemközti emelvényen foglalt helyet a bizottság: Maggie, Alison, Priscilla, valamint a lelkész, Mr. Wellington, és a mindig tweedet viselő, gyakorlatias, terebélyes hitvese, akit életében először múltak felül termetben, tweedben és gyakorlatiasságban. Maggie Baird vadonatúj tweedkosztümöt viselt, és fácántollas antilopkalapot. Alison az esemény kedvéért megmosta és beszárította a haját, talán abban a reményben, hogy a gyűlés alatt a fess rendőr besétál az ajtón.

Mrs. Wellington legnagyobb bosszúságára Maggie Baird emelkedett szólásra.

- A rendőrünket azért helyezték el innen, mert a környéken nem történik bűntény. Azt javaslom, szervezzünk elegendő bűnügyet ahhoz, hogy kénytelenek legyenek visszaküldeni Hamisht.

Helyeslő morajlás hallatszott. A döbbent Mrs. Wellington nagy nehezen föltápászkodott, és fölemelt kézzel kért csöndet.

- Ez a legrémesebb, és ha megbocsát, Mrs. Baird, a *legerkölcstelenebb* javaslat.

- És ön, Mrs. Wellington, mit javasolna? - kérdezte veszélyes nyájassággal Maggie.

- Hát úgy gondolom, ki kellene dolgoznunk egy petíciót.

- Szavazzunk! - mondta Maggie. - Aki egyetért azzal, hogy

szervezzünk néhány bűncselekményt, emelje föl a kezét.

Kezek erdeje emelkedett a magasba.

- És akik a petícióra szavaznak?

Mindössze néhányan emelték föl a kezüket.

Mr. Wellington csatlakozott a hozzászólókhoz.

- Nem várhatja el, Mrs. Baird, hogy valamennyien megszegjük a törvényt.

- Szó sincs törvényszegésről - felelte jókedvűen Maggie. - Úgy kell tennünk, mintha bűncselekmény történt volna, és ragaszkodunk a rendőrség bevonásához. Papírlapokat adok körbe, mindenki írja fel a javaslatait. A magam részéről be fogom jelenteni, hogy ellopták néhány holmimat, valami értékeset, aztán egy kis idő múlva majd azt mondom: Elnézésüket kérem, amiért az idejüket vesztegettem, de megtaláltam az ékszert. Ilyesmire gondolok.

Csönd telepedett a teremre. Maggie dühösen ébredt rá, hogy mindnyájan Priscilla véleményére várnak. Hűbéres parasztbagázs - gondolta dühösen.

Priscilla felállt. Sikkes szürke hajszálcsíkos kosztümöt viselt fehér blúzzal, vékony, áttetsző harisnyával, és magas sarkú lakkcipőt.

- Igen, úgy gondolom, néhány megszervezett bűntény ésszerű megoldás - mondta. - Apámnak ismét meggyűlt a baja az orvhalászokkal. Én ezzel a bejelentéssel fogom kezdeni.

Ezt tetszéssel fogadták, aztán egy férfi bekiabált:

- Örüljön neki! Tudtuk, hogy maga ki fog sütni valamit, kisasszony.

Abban a pillanatban Alison nagyon is együtt érzett a nagynénjével. Tisztességtelennek tűnt, hogy Maggie ötlötte ki a tervet, és Priscilla aratja le érte az összes babért.

Papírlapokat adtak körbe, néhány megbontott üveg whisky is előkerült, a falusiak szorgosan írtak. Hamarosan sűrű cigarettafüst és fanyar alkoholszag ülte meg a levegőt.

Miután a gyűlés véget ért, mindenki örült az eredménynek - Mr. és Mrs. Wellington, Maggie és Alison kivételével.

- Minek törtem magam? - füstölgött hazafelé tartva Maggie. - Láttad, milyen rezzenéstelen arccal söpörte be az elismerést az a Halburton-Smythe ribanc? Akárhogy is, az én rendőrségi ügyem lesz a legjobb, majd én megmutatom nekik.

McGregor őrmester mérgesen vezetett Cnothanból a Lochdubh- ba vezető kanyargós felföldi utakon. Valami nőszemély elhagyta a gyémánt fülbevalóját, és amit annak a Macbeth nevű fickónak kellett volna elintéznie, most az ő nyakába szakadt.

Ráadásul ez a nőszemély, Mrs. Baird odatelefonált Strathbane- be, a fejeseknek. Azzal vádolta őket, hogy szándékosan elősegítik a bűnözést Lochdubh-ban, mármint azzal, hogy elvették a falutól a rendőrét, és fenyegetődzött, hogy ír a *The Timesnak.*

A rendőr áthajtott Lochdubh-on. A falu most is olyan álmosnak tűnik, mint mindig, jegyezte meg magában kedvetlenül, aztán rákanyarodott a part menti útra, és Maggie háza felé tartott.

Marcona külsejű házvezetőnő nyitott ajtót, kék pamutruhát viselt,

fehér gallérral. McGregor kétségbeesett. Aki manapság skót házvezetőnőt engedhet meg magának, sőt ráveszi, hogy egyenruhát viseljen, az biztosan mocskosul gazdag, és a rengeteg pénz hatalmat jelent, a hatalom pedig zűrt.

Mrs. Baird pontosan úgy festett, amitől McGregor tartott, és amire számított: termetes, kövér nő, tweedkosztümben és nehéz fűzős félcipőben. Sűrű haját ódivatú kontyba fésülte, s a felsőbb osztály fagyos hanghordozásával beszélt. Rajta kívül a mintás bútorvászonnal kárpitozott díványon egy fiatal nő ült, akit Mrs. Baird úgy mutatott be: „Az unokahúgom, Miss Kerr." A lány vastag szemüveglencséin keresztül méregette a rendőrt.

- Nem sietett ideérni - mondta Maggie.

- Hát Cnothanból kellett átjönnöm, és az bizony jókora távolság - felelte, a reményei szerint kiengesztelően mosolyogva McGregor.

- Ne vigyorogjon már, mint egy majom, hanem vegye elő a jegyzetfüzetét! - parancsolt rá Maggie.

A házvezetőnő kávéskannát, tejszínt és cukrot hozott be tálcán, két csészével. McGregort nyilván nem fogják megkínálni.

- Mikor vette észre, hogy eltűnt a fülbevalója? - tudakolta a rendőr.

- Tegnap este. Felforgattam az egész házat. Mrs. Todd, a házvezetőnő helybéli, és gyanú fölött áll. Viszont két gyanús külsejű hegymászót láttak errefelé tegnap. Bejuthattak valahogy, és elvihették.

- Személyleírás? - kérdezte McGregor, és megnyalta a ceruzáját.

- Egy férfi meg egy lány, a húszas éveik elején. A férfinak rendetlen szakálla volt, a lány pedig amolyan bánatos értelmiséginek látszott, nagyon is olyannak, mint Miss Kerr. - Maggie nevetett, és

Alisonra kacsintott. - A férfi terepszínű dzsekit és farmernadrágot viselt, a lány piros anorákot és barna nadrágot. A férfi sísapkában volt, a lány hajadonfőtt. A haja színe egérszőke.

McGregor végül sokkal jobb hangulatban hajtott el, hiszen rendelkezett valami konkrétummal. A Land Roverből fölhívta Strathbane-t, adjanak ki körözést a hegymászókra. Az a fura alak, Macbeth, aki volt olyan vakmerő, hogy megoldott egy gyilkossági ügyet az ő távollétében, hamarosan rájön, hogy egyáltalán nem hiányolják a jelenlétét Lochdubh-ban.

Az őrmester éppen csak hazaért, mikor a rendőrfőnököt kapcsolták neki.

Halburton-Smythe ezredes azonnal rendőrt követelt. Orvhalászok hálóval fognak lazacot a folyójában. McGregor, morogva, ismét Lochdubh-ba indult. Az ezredes ragaszkodott hozzá, hogy vele együtt megtegye a hosszú gyalogutat a folyóig, s útközben a rendőrség alkalmatlanságáról szónokolt. A rendőr fáradtan, kimerülten ért vissza Cnothanba.

A dühből merített energiát, amit egy strathbane-i hívás váltott ki belőle: Mrs. Baird telefonált, hogy a dívány támlájának kárpitredőiben megtalálta az elveszettnek hitt fülbevalókat, és mégis miért vesztegeti McGregor őrmester a testület idejét holmi gonosztevő hegymászók hajszolásával, akik voltaképp nem is léteznek.

Aztán a Lochdubh Hotelból érkezett bejelentés: egy csapat fiatal garázdálkodik a szálloda bárjában. McGregor erősítést kért, majd ismét Lochdubh-ba hajtott, ahol az említett bárt üresen találta, eltekintve néhány összetört pohártól, valamint a szálloda tulajdonosától, aki

képtelen volt világos személyleírást adni a szóban forgó fiatalemberekről.

Amikor McGregor végre hazaért és bezuhant az ágyba, már majdnem bőgött mérgében.

A reggel higgadtabb lelkiállapotban találta, hiszen Lochdubh úgyis visszazökken a maga megszokottan békés, nyugalmas életébe.

Ám ekkor csörögni kezdett a telefon. Egy lochdubh-i kisbérlő tett panaszt - öt birkáját lopták el az éjszaka -, egy farmer pedig két díjnyertes tehene eltűnését jelentette. Aztán Miss Monson, a tanítónő hívta föl, mert drogot találtak az egyik osztályteremben.

McGregor újfent segítségért telefonált, ekkor nyűgösen megkérdezték tőle, miért nem képes egyedül intézni az ügyeket. Ám amikor végre előadta az iskolában talált kábítószer történetét, Blair detektív-főfelügyelőt, nyomozókat, továbbá egy csapat helyszínelőt vezényeltek ki Strathbane-ből, akik kiderítették, hogy az osztályban talált kábítószeres csomagok szódabikarbónát tartalmaznak.

- Ó, de buta vagyok! - kuncogott a tanítónő.

Blair főfelügyelő McGregoron töltötte ki a haragját, aki viszont csak a feleségén tölthette ki a magáét, viszont tartott az asszonytól.

Bármennyire hihetetlen, a brit rendőrnők meglepően nagy arányban csinosak. Hamish Macbeth nem is győzött hüledezni a balszerencséjén, hogy épp egy olyan teremtést varrtak a nyakába társnak, mint Mary Graham. Hamish szerint ugyanis a kolléga úgy festett, akár a német nők a mozivásznon. Nemcsak a haja volt festett szőke, hanem a tekintete is jegesen kék, a szája pedig akár egy csapda. Makulátlan egyenruhájának

rövidre szabott szoknyája látni engedte fekete harisnyába bújtatott erős, izmos lábszárát - a harisnya mellesleg nem olyan áttetsző nejlon volt, mint amilyet a fiatalabb rendőrnők viselnek, hanem vastag gyapjúból készült. A cipője pedig úgy fénylett, akár a fekete üveg.

Napsütéses idő volt, amikor egymás oldalán baktattak a tengerparti úton, a múlt éjszaka részegeitől bűzlő, bezárt bárok előtt; összeomlófélben lévő, redőnnyel lezárt raktárak mellett - még abból az időből, amikor Strathbane kicsi, lüktető kikötőváros volt; el az ötvenes években felhúzott háztömbök előtt - a moszkvai betontornyok hasonmásait építették meg, mintha akkoriban az összes építész eladta volna a lelkét

Sztálinnak. Hajdan vidám alapszínekre festették a balkonokat, most azonban hosszú rozsdacsíkok futottak lefelé az épületek megrepedezett vasbetonján, amelyekben régóta nem működtek a liftek, az eredetileg közkertnek szánt nedves, hideg talajon kupacokban hevert a szemét.

- Én mindig nyitva tartom ám a szemem - állította Mary. Olyan nyafogó, éneklős hangon beszélt. - Észrevettem, Macbeth, hogy hajlamos vagy sok minden fölött szemet hunyni.

- Például? - kérdezte Hamish, miközben gondolatban fölkapta a nőt, áthajította a támfalon, és nézte, amint lassan elsüllyed az egyre emelkedő olajos víz felszíne alá.

- Két nappal ezelőtt a részegek, akik a Glenn bár előtt verekedtek. Nem tettél mást, csak szétválasztottad és hazazavartad őket. Én mindkettőt le akartam tartóztatni, és meg is tettem volna, ha nem szúrom ki azt a gyanúsan viselkedő kölyköt a túloldalon, a szupermarketnél.

Hamish fölsóhajtott. Semmi értelme válaszolni. Mary mindenütt

gonosztevőket lát. A nő következő szavai azonban majdhogynem dühbe gurították, pedig Hamish Macbethet egyáltalán nem könnyű kihozni a sodrából.

- Kötelességemnek éreztem, hogy jelentést tegyek rólad - így Mary. - Gátolja a munkamódszeremet, hogy egy felföldi semmittevővel kell bejárnom a körzetet. Az a baj veletek, felföldiekkel, hogy egész álló nap csak henyélni akartok. *Manana, manana,* ezt hallottad már? Hát számotokra még ez is túl sürgőset jelent. - Mary jót nevetett a saját viccén. - Szóval megírtam, hogy sosem fogok előrelépni a testületben, ha egy ilyen mihasznával járőrözök, és azt kértem, cseréljenek le.

- De szép volna - jegyezte meg Hamish.

Mary csodálkozva nézett rá.

- Meglep, hogy ilyen jól fogadod.

- Természetesen jól fogadom. Csak nem képzeled, hogy ebben a *naggyon* szép időben élvezettel mászkálok egy ilyen savanyú ábrázatú boszorkánnyal - felelte könnyed, barátságos hangon Hamish. A hirtelen erős skót akcentusából Priscilla például rájött volna, hogy rettentően mérges. - Hát nem a minap említettem a balsorsom - folytatta álmatagon -, amiért veled párosítottak össze, nem pedig olyasvalakivel, mint Pat MacLeod. - Az említett rendőrnő bögyös kis barna volt, aki nem harisnyanadrágot, hanem áttetsző combfixet viselt. Ezt mindegyik zsaru tanúsíthatta, aki látta már a kantinban, amint kivillantja a combját, amikor rövid szoknyáját szándékosan felrántva leül.

Mary alig hitt a fülének. Még álmában sem hitte volna soha, hogy Hamish akár csak gondolatban bántaná. A férfi iránt érzett megvetése jelentős mértékben a féltékenységen alapult - bár nem volt ezzel

tisztában. Macbeth ugyanis rövid idő alatt népszerű lett a környéken, a bérlők inkább neki panaszolták el a gondjaikat-bajaikat, mintsem Marynek.

- Engem soha életemben nem sértettek meg így - mondta a nő.

- Ugyan már! A te ábrázatoddal és modoroddal. ez egyszerűen hihetetlen. - A rendes körülmények között udvarias és kedves emberekhez hasonlóan Hamish úgyszintén kiélvezte a ritka alkalmat, amikor végtelenül gorombán viselkedhet.

- Csak azért dühöngsz, mert Blair kipaterolt a kellemes lochdubh-i helyedről - acsarkodott Mary. - És még azt állítod, hogy *te* oldottad meg a gyilkosságokat. Éppen te! Te nem is vagy férfi. Bármikor kiverem belőled a szart.

- Próbáld meg! - így Hamish.

Mary harciasan közeledett felé.

- Figyelmeztetlek. Fekete öves karatés vagyok.

- Viselkedj, asszony! - mondta Hamish, mert hirtelen torkig lett a nővel. Elképesztő gyorsasággal mozdult. Hosszú karjába kapva Maryt, fejjel lefelé behajította egy hatalmas műanyag kukába, s a nő sikoltozására oda se bagózva elsétált.

Ezt megcsináltam - gondolta borús elégedettséggel. - Ezzel az erővel akár vissza is mehetek a kapitányságra, és beadhatom a lemondásomat.

Az ügyeletes őrmester fölpillantott, amikor Hamish beőgyelgett.

- Az emeletre, Macbeth. A főnök üvöltve keres.

- Máris? - kérdezte meglepetten Hamish. - Graham seprűnyélen repült ide?

Sebaj, jobb túlesni rajta.

- Jöjjön, jöjjön be, Hamish - üdvözölte Peter Daviot rendőrfőnök. - Üljön le. Teát?

- Köszönöm, kérek - felelte az őrmester. Az íróasztallal szemközt álló székbe telepedett, sildes sapkáját a térdére rakta.

- Úgy tűnik, egyfajta bűnözési hullám tört ki Lochdubh-ban, és McGregor őrmester rongyosra rohangálja a lábát.

- Csakugyan? - kérdezte mosolyogva Hamish. Ki nem állhatta McGregort.

- Tejet és cukrot? Helyes. Nézze, Hamish, alapos megfontolás után arra az elhatározásra jutottunk, hogy ledolgozza itt a hetet, aztán visszatér Lochdubh-ba. Tessék, az őrs kulcsai.

- Köszönöm. - Hamish hirtelen pocsékul érezte magát. Miért is engedte, hogy az az ostoba Graham felbosszantsa a sértéseivel?

Nyílt az ajtó, és Blair detektív-főfelügyelő vonszolta be hatalmas testét a szobába.

- Ó, hát itt van! - mondta undokul, amikor meglátta Hamisht.

- Igen - felelte Mr. Daviot. - Alighanem nagy hibát követett el, Blair, amikor azt javasolta, hozzuk el Hamisht Lochdubh-ból. Az elmúlt napokban egyik bűntényt jelentették a másik után.

- Tudom - zihálta Blair. - Egy drogbejelentés miatt magam is ott jártam. Kiderült, hogy szódabikarbóna volt. Igen, az volt. - A bosszankodástól még erősebb lett a felügyelő glasgow-i akcentusa. - Tudja, mit gondolok? Azt gondolom, hogy az unatkozó falusiak bűnügyeket kreálnak, mert vissza akarják kapni ezt a barmot.

A rendőrfőnök arca megkeményedett.

- Előttem vigyázzon a nyelvére, Mr. Blair! Példának okáért megkérdőjelezi Halburton-Smythe ezredes szavahihetőségét?
- Nem, dehogy! - szabadkozott sietve Blair. - De egy kicsit gyanúsnak tűnik, ha figyelembe vesszük, hogy egy teljes év alatt semmi nem történik abban a faluban.
- Csak gyilkosság - vetette közbe Hamish.
- Ne felejtse el, hogy Hamish oldotta meg annak a tökéletes feleségnek a gyilkossági ügyét - mondta a rendőrfelügyelő. - Épp most szóltam neki, hogy visszamegy Lochdubh-ba, és ott folytatja a munkát.
- Aha! - Blairnek randa mosolyra ráncolódott az arca. - Nos, én azért jöttem fel, Mr. Daviot, mert meg kéne beszélnünk Macbeth elbocsátását a testülettől.
- Hogyan? Miért?
- Testileg bántalmazta Mary Grahamet.
- Maga bántalmazott egy rendőrnőt, Hamish?
- Önvédelem volt, uram.
- Hahaha! - röhögött Blair.
- Abbahagyná a kotkodácsolást, és felvázolná a panaszt?
- Mary Graham épp most jött be a kapitányságra, azt mondja, a területen járőrözött, amikor Macbeth hirtelen fölkapta, és bedobta egy szemeteskukába.
- Ez igaz, Macbeth? - Már nem „Hamish”.
- Azt mondta, ki tudná verni belőlem a szart, és fenyegetően közeledett - felelte Hamish. - Nagyon elegem lett belőle. Egyszerűen fölkaptam a lányt, és bevágtam a kukába.
- Én ezt alig tudom. Ez nagyon komoly. Csakugyan komoly. Jaj, mi

az, őrmester? - kérdezte a rendőrfőnök a belépő ügyeletest.

- Három nő meg egy férfi van itt, a toronyházakból - magyarázta az őrmester. - Azt állítják, hogy Macbethet jöttek megvédeni. Azt mondják, látták, ahogy Graham rátámad, Macbeth pedig kénytelen megvédeni magát. Amikor kisegítették Grahamet a kukából, azt hajtogatta, hogy testi sértéssel fogja vádolni Macbethet. Ezek az emberek kijelentették, ha erről van szó, elmennek a bíróságra tanúskodni Macbeth mellett.

- Nem engedhetjük meg, hogy a sztori bekerüljön a lapokba - hadarta rémülten a rendőrfőnök. - Szabaduljon meg ezektől az emberektől, őrmester. Mondja meg nekik, hogy nem vádoljuk semmivel Hamisht. Grahamet pedig mindenáron hallgattassa el! Te jó ég! Gondoljanak bele, mit hoznának ki ebből a bulvárlapok! Macbeth, azt tanácsolom, menjen vissza a szállására, csomagoljon össze, és holnap reggel induljon Lochdubh-ba. Blair, csodálkozom magán. Egy ilyen potenciálisan robbanékony és a rendőrségnek kárt okozó helyzetben jobban kéne használnia az eszét. Macbeth, maga pedig törölje le azt a vigyort a képéről, és induljon!

Második fejezet

A nappal angyalarca földerül,
S velem marad már rendületlenül

JOHN HENRY NEWMAN BÍBOROS

Hamish Macbeth egy új körforgalomnál ácsorgott Strathbane

külterületén. Egyik kezében bőröndöt tartott, a másikban pedig egy kötél végén Mackót fogta, mivel a kutya pórázának titokzatos körülmények között nyoma veszett. Mackó, a sárgás szőrű korcs levert volt. Egy kennelben tartották a rendőrkutyákkal, hatalmas, piszkosnak tűnő német juhászokkal, és egy rövid ideig rettentően félt.

Semmi nem indokolta, hogy Hamish ott álldogáljon a finoman szitáló esőben, és stoppolni próbáljon. Délután elvitte volna egy rendőrautó Lochdubh-ba, ám úgy érezte, nem várhat olyan soká.

Egyik kocsi a másik után lassított a körforgalomnál, majd hajtott el a magányos, bőröndös alak meg a kutyája mellett. Manapság sokaknak az a határozott hiedelme, hogy csak a halálra szántak vesznek föl idegeneket a kocsijukba.

Hamish körülnézett. Sűrű bokrok nőttek a háta mögött. Oltalmukban kinyitotta ütött-kopott bőröndjét, elővette belőle a rendőrzubbonyt, s miután lehúzta viseltes szvetterét, belebújt. A kincstári nadrág már amúgy is rajta volt. A rendőrsapkát is
előhalászta, formára pofozta, majd a fejére biggyesztette.

- Megmondtam már neked, hogy nem szabadna jogosítvány nélkül vezetned - zsörtölődött Mrs. Mary Webb a férjével, Berttel, mikor közvetlenül a körforgalom előtt egy magas, sovány rendőr lépett ki az úttestre, és fölemelte a kezét. Bert Webb lassított, majd megállt. Sebesen kalapált a szíve.

- Bármi történjék is, ki ne nyisd a szád! - sziszegte a nejének.

Letekerte az ablakot.

- Jó napot, biztos úr - mondta megnyerő nézéssel. - Mit tehetünk önért?

- Szeretném meg kérdezni, hog y Lochdubh felé utaznak-e? - felelte Hamish.
- Még északabbra megyünk - válaszolta kelletlenül Bert. - Az ardesti elágazás esik a legközelebb Lochdubh-hoz.
- Nekem az éppen megfelel - vágta rá Hamish. - Onnan már könnyedén begyalogolok.

Megkönnyebbült pillantás törölte le az aggodalmat Bert képéről.

- Úgy érti, vigyük el?
- Ha volnának olyan kedvesek.

Bert egészen föllelkesedett a megkönnyebbüléstől.

- Ugorjon be hátra - mondta.
- Nagyon köszönöm - felelte édes mosollyal Hamish. - Csak hozom a kutyámat. - Visszament az út menti bokrok mögé, ahol Mackót hagyta.
- Kutya! - kiáltotta Mary Webb. - És új az üléshuzatunk?! - Hátrafordult, és a hátsó ülésre nézett, amelyet leopárdmintás műszőrme borított.
- Kuss! - csattant föl ismét szorongva Bert. - Lehet, hogy ez csak valami trükk.

Felesége riadtan nézett rá, de nem volt ideje megszólalni, mert már nyílt is a hátsó ajtó, és Macbeth őrmester, valamint a csuromvizes Mackó szállt be a kocsiba. Hamish maga után húzta a bőröndjét.

Megpróbált beszélgetést kezdeményezni, de nagyon nehezen ment. Mary Webb dühödten törte a fejét: talán Bert jogosítványa, talán azok a könyvtári könyvek, amelyeket sosem vitt vissza. Aztán ott van még az az éttermi ügy. Elfelejtették leszámlázni Bertnek az italokat, de egy mukkot sem szólt.

Bert pedig a fiatal lányra gondolt, akivel három hónappal ezelőtt élvezetes futó kalandja volt Worcesterben. Üzleteket rendezett be, ezért keresztül-kasul utazott az országban. A lány félelmetesen fiatalnak látszott. Mi van, ha nem volt még tizenhat éves?

Hamish végül csöndbe burkolódzott. Gondolatai visszatértek Lochdubh-ra. Még mindig elszomorította, ahogy a barátai minden különösebb háborgás nélkül elfogadták a száműzetését. Előző este odatelefonált a szállodába, és szólt Mr. Johnsonnak a küszöbönálló visszatéréséről, melyet az igazgató nyugodtan, szinte hűvösen vett tudomásul.

- Itt vagyunk, biztos úr - mondta erőltetett derűvel Bert. - Ez az ardesti kanyar.

Hamish megköszönte a fuvart, majd bőröndöstül, kutyástul kikászálódott az autóból. Ahogy a Webb házaspár elhajtott, megérintette a sapkáját. Webbéket majd szétvetette a düh, amiért kénytelenek voltak egy számító zsarut fuvarozni.

Mackó lassan Lochdubh irányába fordult - akár egy túltömött karosszék a bútorgörgőkön. A levegőbe szimatolt, majd lassan fölkunkorodott a farka.

Napfény döfte át a szürke felhőket, amolyan William Blake-féle fénynyaláb, csak az angyalok hiányoztak. A nyugat felől fújó szél a meleg érintését hordozta. Sutherland borzas, hangafüves pusztái fölött az égboltig szárnyaltak a hegyek, távol a rendőrség hangyányi mesterkedéseitől.

Hamish levette Mackó nyakáról a kötelet. A kutya nekilendült, és már rohant is lefelé a Lochdubh-ba vezető úton. Csak néha állt meg, és

pillantott hátra, követi-e a gazdája.

Hamish a vállán cipelve bőröndjét, erősen kilépett, az égbolt egyre ragyogóbb és ragyogóbb lett a feje fölött, a hanga közt pedig azt dalolta a szél: Isten hozott itthon!

- Hál' istennek, kisütött a nap - sóhajtott fel Priscilla. - Mr. Johnson, biztos benne, hogy Hamish valamikor a délelőtt folyamán érkezik?

- Igen - felelte a szállodaigazgató. - Nem tud várni, és stoppal jön, azt mondta.

- Talán nem vették fel - aggodalmaskodott Priscilla. - Egyikünknek érte kellett volna mennie.

- És elrontani a meglepetést? Nem, jobb lesz így. Dougie, a vadőr odafönt posztol a dombon, és meglenget egy zászlót, amikor látja közeledni.

Priscilla tamáskodva ingatta fejét. Lelki szeme előtt megjelent Hamish, amint békésen elterülve alszik egy limuzin hátsó ülésén, és legyen bármilyen éles a szeme Dougie-nak, képtelen lesz észrevenni őt.

- Máskülönben minden készen áll - mondta.

A falu közepén pódiumot emeltek, amelyet az iskola díjátadó ünnepségein szoktak használni. Azon foglalt helyet Maggie Baird - egy ezüstflaskából lopva iszogatott valamit -, és az árnyéka, azaz Alison. Maggie másik oldalán Mrs. Wellington ült, mellette férje, a lelkész, valamint Priscilla édesanyja és az ezredes.

Az utca fölött kifeszített molinón ez állt: *Isten hozott itthon, Hamish!* A pódium előtt már felsorakozott az iskola kórusa, hogy bármely

percben dalra fakadjanak, továbbá a kis zenekar: harmonikás, hegedűs, valamint Miss Monson tanárnő a pianínónál, amely rendszerint az iskola nagytermében állt.

Jessie és Nessie Currie, a falu vénkisasszonyai szintén fölkészültek az éneklésre. *A szívem és én.* Sosem hallottak tőlük mást.

És akkor a falu fölötti dombon Dougie buzgón lengetni kezdte a hatalmas skót lobogót. Maggie Baird a pódium széléhez ment, a mikrofon mögött megállt, és mély táskájából előhalászta az ünnepi beszédet. Mrs. Wellingtonnak pedig égnek állt a haja
dühében.

A zenekar rázendített a *Westering Home-ra,* s a kisiskolások kórusa tiszta, felföldi hangon énekelte a szöveget. A falu túlsó végéről szaggatott éljenzés hallatszott.

Alison nyakát nyújtogatva figyelte az utcát.

Amikor először pillantotta meg Hamish Macbethet, minden rózsaszín ábrándja romba dőlt. A rendőr hórihorgas volt, sovány és esetlen, sapkája alól lángvörös haj kandikált elő. Boldognak, de félszegnek is látszott, amikor az emelvény közelébe ért, egyenesen elpirult.

Hamishnek nagyon kellett igyekeznie, hogy el ne bőgje magát. Mindenféle hálás ígéretet tett: nincs több lazsálás; nem lesz több őgyelgés; a jövőben keményen dolgozik, és soha, de soha többé nem hagyja, hogy a felettesei bármilyen kifogással elküldjék innen.

Fölnézett a pódiumra, és élesebbé vált a tekintete. A zenekar meg a kórus elhallgatott. Nagydarab, számára ismeretlen nő tartotta az üdvözlőbeszédet. Hamish kíváncsian fürkészte a szónokot, alaposan megnézte magának a túlságosan új tweedkosztümöt, a húsos arcot, és

felfigyelt a zsarnoki stílusra is. A nő egy tehetséges színészre emlékeztette, aki eljátssza a falusi úriasszony szerepét.

Volt benne valami, ami zavarta Hamisht, és mikor a beszéd végére ért, a nő, fél szemét lecsukva, határozottan rákacsintott. Abban a pillanatban az őrmesternek olyan fura érzése támadt, hogy ebben a kövér, tweedbe öltözött testben egy karcsú szépség
rejtőzik, aki a hecc kedvéért középkorúnak álcázza magát.

És ekkor ráébredt, hogy beszédet várnak tőle.

Fölment a pódiumra, tekintete futólag megállapodott Alison Kerren, majd Priscilla felé fordult, aki már csatlakozott a szüleihez. Hamish arca felderült, és páratlanul kedves mosolyt villantott Priscillára.

Nem is rossz, gondolta Alison, egyáltalán nem rossz. És amit csak most vett észre: a rendőrnek sűrű pillákkal szegélyezett, mogyoróbarna a szeme.

- Mindnyájuknak köszönöm - kezdte szégyenlősen Hamish. - *Naggyon* szép fogadtatás. Nem is tudom, mit mondjak. Hát csak köszönöm mindnyájuknak a szívem legmélyéről.

Miss Monson játszani kezdett, Nessie és Jessie pedig rázendített *A szívem és én* jól ismert dallamára. Amint befejezték, Priscilla állt fel.

- Három hurrá Hamishnek! - kiáltotta.

Felharsant az éljenzés. Hamish elpirult, azt a bizonyos szörnyű gombócot érezte a torkában. El akart iszkolni és egyedül lenni, ám a Lochdubh Hotelban büféebédet adtak az érkezése tiszteletére, ahol újabb beszédek hangzottak el, így kénytelenkelletlen mindenkivel váltania kellett néhány szót, és igyekezett elhessegetni magától az érzést, hogy az égvilágon semmit nem érdemel meg ebből.

Priscilla lépett oda hozzá, könnyű csókot lehelt az arcára.

- Bírd még ki egy kicsit - súgta. - Hamarosan vége lesz, aztán hazamehetsz.

Hamish hálásan pillantott a lányra, aztán rádöbbent, hogy kezdi magát jól érezni.

- Nos, fakabát? - szólalt meg egy rekedtes hang. - Nekem nem fogja megköszönni?

Hamish lenézett Maggie Bairdre. Először tanácstalanul pislogott, majd huncutul forgatta a szemét.

- Tehát maga a lochdubh-i maffia feje? - kérdezte. - Az a sok bűncselekmény, amelyek miatt szerencsétlen McGregor őrmester azt sem tudta, jön-e vagy megy.

Maggie vidáman fölnevetett.

- Valakinek csak ki kellett találnia valamit - felelte. - Nagyon hiányolták ám magát, és most, hogy találkoztunk, megértem, miért.

- Ön Mrs. Baird - mondta Hamish. - Azután jött ide, miután én Strathbane-be mentem.

- Igen. - Maggie észrevette, hogy Alison titokban a ruhaujját rángatja. Nyilván abban reménykedett, hogy bemutatja a férfinak. Lendített egy picit hatalmas testén, így teljesen eltakarta a lányt Hamish elől. - Még nem tudom, sokáig maradok-e - folytatta vidáman -, de pillanatnyilag szórakoztat ez a kis hely.

- Ha szereti a békét és nyugalmat, magába fogja szippantani - jegyezte meg barátságosan az őrmester. - Azt hiszem, még nem mutattak be ennek az ifjú hölgynek. - Maggie válla fölött Alisonra nézett.

- Ó, ő itt az unokahúgom, Alison Kerr. Épp most gyógyult ki a

rákból, ezért néz ki egy kicsit nyamvadtul.

Alisonnak megrándult az arca, és Hamish gyorsan megszólalt.

- Szerintem pont jól néz ki, Miss Kerr. Biztosan még mindig borzasztóan rémült. Úgy értem, azon aggódik, nehogy kiújuljon.

- Igen - felelte hálásan Alison. - Rémesen gyáva alakká változtatott, mármint a félelem. A saját árnyékomtól is rettegek.

- Hát ez éppolyan jó kifogás, mint bármi más - vetette közbe undokul Maggie.

- Az egyik unokatestvéremet rákkal operálták - folytatta Hamish, mintha Maggie meg sem szólalt volna. - Most jól van. Egy idő múlva elmúlik a félelem, kicsit olyan ez, mint amikor túlteszi magát az ember valaki halálán, akit szeretett.

Maggie trillázva fölkacagott, két szeme kacéran fölfelé nézett, hogy találkozzék Hamish tekintetével.

- Terápia lesz az ünneplésből, vagy fordít némi figyelmet a megmentőjére is?

- Hogyne - vigyorgott a nőre Hamish. - Hálás vagyok önnek, Mrs. Baird.

Maggie a férfi karjára tette a kezét.

- És hogyan fogja kimutatni a háláját, biztos úr?

Hamish tüstént tudatára ébredt a nő túláradó szexualitásának, a drága francia parfümnek, a köré- és rátelepedő fojtogató intimitásnak. Ösztönösen hátralépett. Pontosan így érezheti magát egy nő, mikor egy férfi levetkőzteti a tekintetével.

Megkönnyebbülten üdvözölte Maggie házvezetőnőjének, Mrs. Toddnak az érkezését.

- Jó estét, Mrs. Todd. De rég nem láttam.

A kis termetű, erős testalkatú asszony fekete selyemruhát viselt, olyan fekete gyöngyökkel hímezve, amelyek Edward korabeli relikviának tűntek. Mrs. Todd figyelemre se méltatva Hamisht és Maggie-t, egyenesen Alisonhoz intézte szavait.

- Jól van, Miss Kerr? Remélem, ez az ünnepség nem túl sok magának. - Az asszony kemény vonásait meglágyította az anyáskodó mosoly.

- Köszönöm - felelte kislányos hangon Alison -, jól érzem magam.

- Csak felugrottam a házba, és betettem az ágyába egy forró vizes palackot, meg kiraktam az asztalra egy termosz tejet - magyarázta Mrs. Todd. - Annak a tejnek az utolsó cseppjét is meg kell innia.

- Igen, Mrs. Todd - mondta megadóan Alison.

Rendes körülmények között hálás volt a házvezetőnő anyáskodásáért, ám abban a pillanatban azt kívánta, hogy tűnjön el, és Maggie is tűnjön el, és hagyják őt beszélgetni ezzel a fura rendőrrel, az első olyan emberrel, aki egyáltalán kapiskálja, hogyan érez valójában.

- Nem gondolja, hogy jó a központi fűtésem? - jegyezte meg haragosan Maggie.

- Nincs kellemesebb egy finom meleg vizes palacknál - közölte határozottan Mrs. Todd.

Maggie észrevette Halburton-Smythe ezredest, és úgy döntött, vele fog flörtölni, feleleveníti azt a bizonyos estét. A zsarunál majd később próbál szerencsét. Alison megkönnyebbülten figyelte távozó nagynénjét, Mrs. Todd azonban úgy döntött, ott marad. Hamish egy darabig mindkettejükkel beszélgetett, majd Priscilla tartott rá igényt.

- Már kezdenek elszállingózni a vendégek - mondta a lány. - Nemsokára te is mehetsz. Hogy tetszik Mrs. Toddnak a házvezetőnői munka?

- Nagyon odavan azért az Alison nevű unokahúgért - felelte Hamish. - És gondolom, a fizetségnek is örül. Mrs. Baird feltehetően gazdag. Ráadásul van valami, ami leköti Mrs. Toddot. Nem sok mindent csinált a férje halála óta.

- Mikor is történt? - kérdezte Priscilla.

- Két éve? Három? Már magam sem emlékszem pontosan.

- És mit gondolsz Mrs. Bairdről?

Hamish összeráncolta a homlokát.

- Nyugtalanít - mondta. - Az a típus, aki erőszakot szít. Szerintem rossz nő.

- Nahát, Hamish Macbeth! Régimódi alak vagy.

- Ugyan! Nem arra gondoltam, hogy skarlátbetűs, hanem arra, hogy undok az unokahúgával. Szeret a figyelem középpontjában lenni, szereti az izgalmat és a szerelmi viszonyokat, de túl kövér ahhoz, hogy pillanatnyilag vérmes reményei lehessenek.

- Én ebben nem volnék annyira biztos - vetette közbe Priscilla, aki az apja felhevült, izgatott arcát figyelte, miközben az ezredes Maggie Bairdhez beszélt.

Maggie nagyszerűen érezte magát. A szeme sarkából látta Mrs. Halburton-Smythe rosszallását, s ez diadalérzettel töltötte el. Egy féltékeny asszony úgy hatott a lelkére, akár egy adrenalinfröccs. Hosszú tükör lógott mellette a falon. Odafordult, hogy megnézze magát benne.

Robert Burns írta:

Adná az ég, hogy hidegen
néznénk magunk, mint idegen;
nem botlanánk annyit, hiszen
szerény modorra nevelne
ez..M

Maggie Baird életében először és utoljára látta magát olyannak, amilyen valójában volt, ám ahelyett, hogy megszabadult volna ostoba képzelgéseitől, ez végzetes események láncolatát indította el.

Annak látni magunkat, ami igazából vagyunk - már amennyiben olyannyira peches valaki, hogy átéli ezt az élményt -, fölöttébb megrázó. Kegyetlenül szétszaggatja az illúziók és apró hiúságok fátylát. Maggie világosan látta a kövér, tweedbe öltözött nőt, a pufók arcából résnyire keskenyedett, egykor csodaszép szempárt. Látta lelkének összes kicsinyességét és gonoszságát. Az acélszínű hajat. És nem csupán a korát látta, annál jóval többet. Kezét kétségbeesett mozdulattal emelte hamuszürkére sápadt arcához. Levegő után kapkodva megtántorodott, az ezredes riadt kiáltással ugrott a segítségére.

Doktor Brodie, a falu orvosa fontoskodva sietett oda.

- Tabletták. - krákogta Maggie. - A táskában.

Az orvos egy pohár vizet kért, miközben Maggie retiküljében kutatott, s csak egy pillanatra torpant meg döbbent csodálkozással, amikor egy csomag óvszer akadt a kezébe, ám aztán megtalálta a pirulákat.

Maggie lenyelte a gyógyszert. Lassan kezdett visszatérni a színe.

- Jobb lesz, ha hívom a mentőket - mondta doktor Brodie.
- Nem - nyögte erőtlenül Maggie. - Csak egy kis sokk ért. Azt

hittem, megláttam egy ismerőst. Rendbe jövök. Gyűlölöm a kórházakat. Vigyenek haza!

A készséges Mrs. Todd fuvarozta haza Maggie-t és Alisont. Maggie rögtön lefeküdt, de nem jött álom a szemére. Sokáig ébren forgolódott az ágyában. Azt, amit a lelkében látott, gyorsan elfelejtette, pusztán a fizikai megjelenésére emlékezett. Ő, aki mindig híres volt a szépségéről, hájas vén banyává degradálódott. És mindez egy hűtlen, zsíros pincér miatt. Nyilván őrült lehetett akkor. Priscillára gondolt, a lányt nézte, mikor az orvos kikísérte a teremből. A magas, szőke, jól öltözött Priscilla megtestesítette mindazt, amit ő maga elveszített.

Az ágyneműre csapott kövér öklével.

- Még nincs végem - mondta fennhangon. - Nézd csak meg Joan Collinst!

A pici szikra, melyet az ezredes csókja csiholt, a becsvágy lángjává növekedett. Maggie késő éjszakáig ébren volt. Terveket kovácsolt.

A parti után Hamish lassan sétált Priscillával a vízparti úton a rendőrőrs felé, mögöttük Mackó baktatott. Mélységesen hálás volt a fogadtatásért, ám annak még jobban örült, hogy nem kell tovább elviselnie. Sosem szeretett a figyelem középpontjában lenni, és ravaszul úgy ítélte meg, hogy hazatérésének megünneplése még vissza fog ütni, s a falusiak azon tűnődnek majd, miért mentek el ilyen messzire, hogy visszakapják a bátortalan, lusta rendőrüket.

Kinyitotta a rendőrőrs konyhájának ajtaját.

- Nézz be a nappaliba! - hallotta maga mögött Priscilla hangját.

Belökte a szoba ajtaját, és csak pislogott a rengeteg virág láttán.

- Olyan, mint egy temetés - mondta, és gyorsan becsukta az ajtót. -

Készítek kávét.

- Mrs. Biset és Mrs. Wellington műve. Tudod, ők készítik a csokrokat a templom számára - magyarázta a lány. Levette a kabátját, az egyik szék támlájára terítette, és leült. - Ki a csudát látott meg a partin Maggie Baird, akitől ekkora sokkot kapott?

Hamish megrázta a fejét.

- A tükörbe nézett. Bárkit látott is, frászt kapott az illetőtől. Egyébként honnan jött ide?

- Londonból, azt hiszem. Meghívtuk őt és a rokonát vacsorára. Furcsa teremtés. Végtelenül undok az unokahúgával, és visszataszító a külseje, papa mégis odavan érte. Gondolom, sejted, hogy a hirtelen megszaporodott lochdubh-i bűnesetek azért történtek, hogy téged visszaszerezzünk.

- Nem lehettem egészen biztos benne - mondta lassú mosollyal Hamish -, legalábbis amíg nem láttam meg az ünnepséget. Annyira magam alatt voltam Strathbane-ben, azt hittem, valamennyien megfeledkeztetek rólam.

Két csészét és alátétet rakott az asztalra.

- Még mindig nem vagy férjnél? - kérdezte óvatosan.

- Még mindig nem. Informatikát tanulok. Programozó leszek. Szerinted jó yuppie lesz belőlem?

- Pontosan úgy festesz, ahogyan egy női yuppie-t elképzel az ember - felelte Hamish.

- Hát nem is tudom, hogy ezt bóknak vegyem-e.

- Annak szántam. Elképesztően csinos vagy. mint mindig.

Az utolsó mondat tényszerűen hangzott. Priscilla Halburton- Smythe

pedig arra gondolt, hogy Hamish már nem viselkedik félszegen a jelenlétében.

Másnap reggel, mielőtt Maggie felébredt volna, Alison kiment a garázsba, és vágyakozva szemlélte a kis piros Renault-t. A reggeli postával kapta meg az értesítést, mely szerint a vezetési vizsgája három hét múlva esedékes Lochdubh-ban. Mihelyt megérkezett a faluba, írásban kért időpontot, hiszen bízott benne, hogy jóindulatú nagynénje biztosan megengedi neki, hogy tanuljon vezetni. Ez még akkor volt, amikor Maggie melegszívűen és kedvesen viselkedett vele.

Alison szinte megszállottja lett az autóvezetésnek. Éjszakánként álmában föl-le száguldozott a felföldi utakon, bravúrosan kezelve a volánt.

Elköltözhetne a legközelebbi városba, tanulhatna, állást szerezhetne, és a fizetéséből vehetne egy kocsit. Pipogya vagy! - dühöngött önmagára. És csakugyan pipogya volt. Noha egyre jobban utálta Maggie-t, és vágyott a szabadságra, nem érezte magát elég erősnek ahhoz, hogy egyedül szembenézzen a világgal.

Kifésülte szeméből vékony szálú haját, majd csikorgó léptekkel átbaktatott a murván a nagy, földszintes épülethez, amely napról napra egyre inkább olyannak tűnt számára, mint valami börtön.

A ház túlságosan meleg volt, s a belsőépítész favorizálta barna és krémszínekkel meg üvegasztalokkal berendezve - kovácsoltvas lábakon álló, üvegtetejű ebédlő- és dohányzóasztallal, valamint kicsi üvegasztalokkal - túlságosan jellegtelen. A levegő szinte mindig ablaktisztító-szagú volt, ugyanis a fölöttébb hatékony Mrs. Todd

örökösen tisztogatta- törölgette az üveglapokat. A házvezetőnő kedvessége dacára a konyhát aligha lehetett volna menedéknek nevezni. Piros-fehér kockás pamutszövet függönyeivel, a fehér kerámiakaspókban vöröslő muskátlikkal meg a fényes fehér Formica pultokkal olyan sterilnek tűnt, akár egy színházi díszlet.

Mrs. Todd még nem érkezett meg. Alison készített magának egy csésze kávét, és megpróbálta elhessegetni a cigaretta gondolatát. Aztán Maggie nehézkes, lomha lépteit hallotta a lépcsőházból, ezért behúzta vékony vállát, mintha ki akarná
védeni a mindjárt rázáporozó verbális ütéseket.

A lány legnagyobb meglepetésére Maggie teljesen fel volt öltözve. Délelőttönként rendszerint hálóingben és köntösben grasszált.

- Ma elutazom - közölte Maggie.

Alison hirtelen megkönnyebbülést érzett. A nagynénje itt hagyja, tehát kénytelen lesz kialakítani végre a saját, önálló életét.

- Azt akarom, hogy maradj itt, és nézz utána a dolgoknak - folytatta Maggie. - Tudsz gépelni, igaz?

Alison bólintott.

- Nos, a dolgozószobában az íróasztalon találsz egy halom magnókazettát. Lediktáltam az élettörténetemet. Azt akarom, hogy gépeld le. Épp itt az ideje, hogy megdolgozz az eltartásodért.

- Ha megengedted volna, hogy tanuljak vezetni - védekezett Alison -, találhattam volna munkát a faluban.

- Amennyit a faluban keresnél, még a benzinre sem volna elég - vetette oda Maggie. - Néhány hónapig leszek távol.

- Mikor indulsz? - kérdezte Alison.

- Bármelyik pillanatban - felelte az órájára pillantva Maggie. - Már úton van Chisholm embere.

Ian Chisholmnak, a helyi autószerviz tulajdonosának volt egy hatalmas, ősrégi Daimlere, amelyet csak esküvők és temetések alkalmával vettek bérbe tőle.

- Rábeszéltem, hogy vigyen le Invernessbe - mondta tovább a magáét Maggie. - Bevásárolok, eszem, aztán vonatra szállok. Hálókocsival utazom.

- És mit fogsz csinálni? - tudakolta Alison, aki kezdett fölvidulni. Maggie biztosan nem viszi el a kocsit, mindig az autóban hagyja az indítókulcsot. Bárcsak most is itt hagyná! Akkor.

- Megcsináltatok magamon ezt-azt - felelte Maggie. - Elhanyagoltam magam. Már ketten vagyunk, mi? Ámbár én valamikor gyönyörű voltam, te pedig teljesen nyilvánvalóan soha.

Abban a pillanatban a lány arra gondolt, hogy Maggie csakugyan nagyon hasonlít a nővérére, az ő néhai édesanyjára. Alison anyja, aki Maggie-hez viszonyítva színtelen nő volt, ugyanígy beszólt neki, amikor például az iskolai táncestre készült: „Én minden tőlem telhetőt megtettem, de sosem lesz belőled egy szépség, drágám.” Úgy tartják, a szavak nem bántanak, gondolta keserűen Alison, pedig pokolian bántják az embert, a sértések pedig addig gyűlnek, míg az önbecsülésed lassan a puszta súlyuktól összeomlik.

Maggie enyhe szívrohamára gondolt, már amennyiben az volt tegnap a fogadáson. És a pénzére is gondolt. Ő az egyetlen élő rokona. Vajon készített végrendeletet? Mi van, ha Maggie meghal, és őrá hagyja a házat, az autót meg a pénzét? Alison félig lehunyta a szemét. Átrendezné

a házat, kisöpörné a barnát, a drappot meg az üvegasztalokat, és otthonos fészket varázsolna belőle.

- Ne vágj már ilyen ostoba képet! - szólt rá Maggie. - Ó, megérkezett Mrs. Todd. Menj, és láss hozzá azokhoz a kazettákhoz! Az egész legyen legépelve, mire visszaérek.

Alison felállt, és a nappaliból nyíló szobába ment, amelyet Maggie dolgozószobának nevezett. Szabályos íróasztal állt benne, rajta villanyírógép, magnetofon, és ott tornyosultak a kazetták is. A lány sosem látta dolgozni Maggie-t. Biztosan éjszakánként diktált, vagy régebben készítette a felvételeket, mielőtt még északra jött.

Nekilátott hát az első kazetta meghallgatásának, és a rémülettől lassan tágra kerekedett a szeme. Ez bizony merő pornó. Maggie élete ezek szerint kétségtelenül pornográfia volt. Az első fejezet arról szólt, hogyan veszítette el a szüzességét. Alisonnak fogalma sem lehetett arról, milyen visszafogott volt ez a rész, ahhoz képest, ami utána következett.

Aztán Maggie géphangja fölött meghallotta az érkező Daimlert. Leállította a magnetofont, és kiment a szobából. Mindössze egyetlen kis bőröndöt pakoltak be az autóba. Mrs. Todd tiszteletteljesen állt, miközben Maggie elhadarta az utolsó instrukcióit.

- Hozza ki az összes ruhámat a hálószobámból, és küldje el az Oxfamnak vagy az üdvhadseregnek. Magára bízom. Figyeljen oda, hogy Alison haladjon az élettörténetem gépelésével, és ne lézengjen itt egyre lustábban és pattanásosabban.

Alison, aki pusztán a szép bőrére volt büszke, két apró piros pettyet talált reggel a homlokán. Maggie-nek feltétlenül ki
kellett szúrnia!

És akkor Maggie váratlanul mindkét kezével átkarolta, és melegen megölelte a lányt.

- Vigyázz magadra, cicám - mondta. - Az a mocskos rák nem fog kiújulni. Csak vigyázz magadra! - Könny csillant meg a nő kék szemében.

Alison meglepetten visszaölelte a nagynénjét.

Maggie beszállt a Daimlerbe, intett húsos kezével, s az autó elindult.

Alison meg Mrs. Todd bement a házba, és leült beszélgetni csak úgy erről-arról. Majd a lány megacélozta magát, hogy visszamenjen gépelni. A hirtelen szeretetkitörés, amelyet az ölelés után Maggie iránt érzett, gyorsan elpárolgott, s átadta helyét a számító gondolatnak: Nahát, mégiscsak szeret a vén szatyor. Vajon rám hagyja a pénzét? Kérlek, Istenem, engedd, hogy rám hagyja a pénzét!

Alison jól gépelt. Végzett az első fejezettel. Agya egy része mechanikusan érzékelte, hogy a szöveg szörnyen rossz, ezt biztosan soha nem fogják megjelentetni, ám az agya másik fele arra gondolt: itt hagyta vajon a kocsi kulcsait, és ha igen, mit tehetek?

Végül nem bírta tovább. Kiment a garázsba, és bekukucskált a Renault ablakán. Benne voltak a kulcsok. Alison szíve gyorsan kezdett kalapálni. Megkereste a vizsga időpontjáról szóló összegyűrt papírlapot. De még ha megtanulnék is vezetni, a biztosítás rám talán nem vonatkozik. Lehet, hogy csak Maggie

vezetheti az autót, morfondírozott.

Visszarohant a házba, és átkutatta íróasztalfiók papírdzsungelét. Hát megvan! Kinyitotta, átfutotta a nyomtatványt. A biztosítás őrá is vonatkozott. De ki tanítja meg vezetni?

És akkor jutott eszébe Hamish Macbeth.

Harmadik fejezet

Mindenki a saját baklövéseit nevezi tapasztalatnak.

OSCAR WILDE

Csöngettek a rendőrőrs bejárati ajtaján.

Hamish fölsóhajtott, lerakta a könyvet, amelyet éppen olvasott. A falubeliek közül senki nem csönget a bejárati ajtónál, ők mindig a konyhaajtóhoz mennek. A bejárati csengetés rendszerint valamilyen hivatalos látogatóra utalt.

Nem viselt egyenruhát, de este tíz órára járt az idő, és minden oka megvolt rá, hogy ne legyen szolgálatban. Várt egy pillanatig, azon tűnődött, nyisson-e ajtót. Még élénken éltek agyában a strathbane-i emlékek. Mi van, ha az a rémes rendőrnő úgy döntött, mégis feljelenti testi sértésért?

Ismét megszólalt a csengő. Hamishnek az a babonás érzése támadt, hogy nem kéne törődnie vele. De odakint bömbölt a szél. Végül megrázta magát, lassan a rendőrőrs homlokzatához ment, és kinyitotta az ajtót.

Alison Kerr állt ott. Akár egy bagoly, úgy pislogott az ajtó fölött világító rendőrségi lámpa kék fényében.

- Kerüljön beljebb - mondta Hamish. - Förtelmes ez az este. Mi történt?
- Semmi - felelte Alison, miközben az őrmester becsukta utána

az ajtót. - Csak egy szívességet szeretnék kérni.

- Akkor jöjjön a konyhába, és készítek magunknak egy csésze teát. Nahát! Maga csuromvizes. Adja ide a kabátját.

Lesegítette Alisonról a vizes esőkabátot, majd betessékelte a lányt a ház hátsó fertályán lévő hosszú, keskeny konyhába.

Alison az asztal mellé telepedett, levette szemüvegét, s a szoknyája szegélyével letörölte róla a vízcseppeket. A derűs konyhában meleg volt, s a kockás inget meg kordnadrágot viselő Hamish bátorítóan nem tűnt hivatalosnak.

- Tehát, miről lenne szó? - tudakolta Hamish.

Alison mindkét kezével megmarkolta a teásbögrét.

- Maggie elutazott - kezdte. - Azt mondja, hónapokig távol lesz. - A lány nekigyürkőzött a hazugságának. - És azt is mondta, nem bánja, ha megtanulok vezetni, és három hét múlva lesz a vizsgám, és Lochdubh-ban nincsen oktató, és nem ismerek senkit, és szeretném megkérdezni, hogy maga esetleg. talán. volna olyan. - Elhallgatott. Hatalmas könnycsepp gördült végig az orrán, majd az asztalon landolt.

- Azt akarja, hogy megtanítsam vezetni - mondta barátságosan Hamish. - Ennek nem látom semmi akadályát. Ugye, van ideiglenes engedélye?

- Van - felelte remegve Alison. - Már elég régóta. Tudja, Mr. Macbeth, mindig is szerettem volna vezetni, és. és. Maggie folyton azt hajtogatta, hogy hozzá sem érhetek a kocsihoz, de közvetlenül indulás előtt megenyhült.

- Hová ment? - kérdezte Hamish, miközben egyfolytában az járt a fejében, hogy Mrs. Baird sosem engedné meg a lánynak, hogy használja

a kocsiját. Alison Kerr hazudik. De ezt nekem igazán nem kell tudnom - gondolta.

- Rendbe hozatja magát - felelte Alison, majd dühösen elpirult. - Úgy értem, megint gyönyörű lesz, legalábbis ő ezt mondja.

- Biztosan férfi van a dologban.

- Nem. dehogy. nem hinném. Szerintem csak eldöntötte, hogy rendbe teszi magát. Szóval, ami a vezetést illeti. mikor kezdhetnénk? Mindössze három hetem van.

- Hát errefelé fölöttébb nagy a nyugalom, hacsak valaki nem kezd újra bűntényeket kiötölni. Holnap este hat körül ide tudna jönni?

- De ez nagyon hosszú út, és nem tudok vezetni - nyafogta Alison.

- Jaj, el is felejtettem. Akkor majd én odamegyek. hat órára.

- Köszönöm. Sajnálom, hogy ennyire elérzékenyültem, de tudja, ez az első lépésem a függetlenség felé. Tudja, végtelenül magabiztos és bátor voltam, mielőtt rákos lettem.

És abban a szédítő pillanatban Alison el is hitte, amit az imént mondott, megfeledkezve azokról az évekről, amikor úgy rohant munkába, mint egy nyúl, az elektromos alkatrészeket gyártó kisvállalkozáshoz, ahol a főnök titkárnőjeként dolgozott. Halálra unta magát, de sosem volt mersze beadni a felmondását. Az üzem egy hanyatló ipari ingatlanon működött Bristol peremén, elhagyatott, lakatlan részen, omladozó épületekkel, s mivel a városiak szemétlerakó telepnek használták, régi ágyakkal, gumiabroncsokkal, karosszékekkel meg vízmelegítőkkel volt tele.

Hamish együtt érzőn figyelte a lányt, s azon morfondírozott, hogy Alison életében minden bizonnyal Maggie Baird az „ügyeletes

elvetemült”. A félénk emberek környezetében mindig kell lennie egy gazembernek, hogy maradjon szemernyi önbecsülésük. Szüntelenül azt képzelik, hogyha az illető - férj, anya vagy bárki - nem volna ott, akkor ők sikeresek, merészek és elbűvölőek lehetnének, ám amikor a zsarnokot a válás vagy a halál eltünteti a színről, a nyúlszívűek késedelem nélkül elindulnak egy újabb zsarnok felkutatására.

- Olyan gyönyörű idefent - lelkendezett Alison. - A csontjaimban érzem, hogy voltaképpen felföldi vagyok.

- Nagyon csöndes errefelé a városi élethez szokott hölgyek számára - jegyezte meg Hamish, miközben újra teát töltött a csészékbe.

- Ó, velem mindig történik valami - válaszolta könnyedén Alison.

A szél szét akarta szaggatni a házat, és Hamish elnyomott egy borzongást. Már meg is bánta a nagyvonalú ajánlatot, hogy vezetni tanítsa Alisont. Az egész dolog nyugtalanította, és nem azért, mert a lány nyilvánvalóan hazudott.

- Milyen a vizsga? - tudakolta Alison.

- Hát nem annyira vészes, mint a városban - felelte Hamish. - Itt nincsenek közlekedési lámpák vagy körforgalom. Viszont nagyon is szigorúak. Nem akarom elkeseríteni, de a brit autóvezetői vizsgákon ötvenhárom százalékos a bukás. Az agyát éppúgy tréningeznie kell, hogy átmenjen, mint ahogy a vezetési technikáját. Ne aggódjék olyan sokat a vizsga miatt, inkább csak dolgozzon azon, hogy ügyesen vezessen. A vizsgán, mielőtt még beszállna a kocsiba, mielőtt egyáltalán engedik beülni a volán mögé, először húszméteres távolságból le kell olvasnia egy rendszámtáblát. Azért, hogy biztosan megfelelő-e a szemüvege. Ezután szóbeli KRESZ-vizsgát fog tenni. Van könyve?

- Ó, igen - válaszolta Alison. Felsóhajtott. - Bárcsak többet gyakoroltam volna! - Hirtelen kacér tekintetet vetett Hamishre. De tüstént elpirult, majd zavarát leplezve egy eléggé piszkos zsebkendőbe fújta az orrát.

- Jobb lesz, ha gyorsan hazaviszem - ajánlotta Hamish.

- Ez nagyon kedves magától.

Alison fölállt, rajongással tekintett Hamish mogyorószínű szemébe, de a rendőr tekintete udvariasan üres volt. Szemlátomást visszahúzódott a csigaházába. A lány pontosan úgy érezte magát, mint aki merész lépést tett, és szívtelen elutasítást kapott.

Mindez annak a Priscillának a hibája, gondolta, akinek nagyon nem kell Hamish, viszont elengedni sem akarja a férfit. Mire megérkeztek Maggie házához - a strathbane-i kapitányság visszaadta Hamishnek a rendőrségi Land Rovert -, Alison elméjében Priscilla igazi undok hárpiává változott.

- Nem jönne be egy csésze kávéra? - kérdezte.

- Nem, már szeretnék otthon lenni - felelte Hamish. - Holnap találkozunk.

Elmosolyodott, Alison pedig hirtelen föllelkesülve jókedvre derült.

Másnap Mrs. Todd éppen tésztát kevert egy tálban, amikor Alison beszámolt a tervéről, mely szerint vezetni tanul. A házvezetőnő kissé eltátotta a száját, kezében megállt a habverő. Neki nem kellettek ugyanis a modern, elektromos eszközök.

- Hamish Macbethet kértem meg, és beleegyezett. Úgy gondolom, a

falusi rendőr biztosan a legjobb.

- Még hogy ő! - Mrs. Todd letette a tálat és a habverőt. - Hadd jegyezzem meg, hogy az a férfi egy szoknyavadász. Amiket hallottam róla! Lusta, semmirekellő és haszontalan. Tudja, amikor az uram meghalt, odajött hozzánk, és mindenbe beleütötte az orrát.

- De. de. szerintem a falusiak *szeretik* - nyöszörögte Alison. - Hiszen látta, hogyan fogadták.

- Ja. Csak a pénzt meg az időt pocsékolták.

Mrs. Todd még a hetvenes évei küszöbén is félelmetes jelenség volt: a haja még mindig barna, a háta szálfaegyenes. Most hirtelen összehunyorította a szemét.

- Mrs. Baird biztosan engedélyt adott rá, hogy elvigye az autóját?

- Igen - felelte szinte visítva Alison. - Na, jobban teszem, ha visszamegyek a dolgozószobába, és folytatom Mrs. Baird önéletrajzának gépelését.

- Szeretném elolvasni - mondta, egy pillanatra eltérítve az autó témájától Mrs. Todd. - Finom hölgy, és rengeteget utazott.

- Amikor visszajön, megkérheti, hogy vethessen rá egy pillantást - felelte Alison, s azon tűnődött, mi a csudát gondol majd az öregasszony Maggie minden szépítés nélkül leírt szexuális kalandjairól.

Persze aznap Alison nem gépelt. Elolvasta és újraolvasta a közúti közlekedés szabályait, alkalmanként fölpillantott az órára, de nem csupán ellenőrizte az időt, hanem azt akarta, hogy gyorsabban teljen.

Pontosan hat órakor Hamish megállt a ház előtt a rendőrségi Land Roverrel. Alison legnagyobb megkönnyebbülésére Mrs. Todd már korábban hazament.

Mivel a garázsajtót előre kinyitotta, Hamish máris a Renault-t szemlélte.

- Nagyszerű kis kocsi - mondta. - De úgy gondolom, a vizsga előtt le kéne vinnünk a szervizbe Ianhez, hogy vessen rá egy pillantást. Ha bármi gond van a kocsijával, el sem kezdheti a vizsgát. Készen áll? Üljön a sofőrülésre. Azonnal el is kezdjük.

Alison beült a volán mögé, Hamish pedig kétrét görnyedve szállt be mellé az anyósülésre.

- Tehát - kezdte az okítást -, ellenőrizze, hogy az ülése megfelelő távolságban van-e a pedáloktól, és nem kell-e nyújtózkodnia. Aztán a tükröket kell ellenőriznie.

Alison fészkelődött, izgalmában túlságosan előrerántotta az ülést, utána túlontúl hátrarepült. Hamish megint kikászálódott a Renault-ból, két tanulóvezető táblát vett ki a Land Roverből, és rányomta a piros autó szélvédőjére meg a hátsó ablakára.

Visszaült a kocsiba, majd elkezdte magyarázni Alisonnak, hogyan induljon el.

- Tükör, index, manőver - mondta. - Mielőtt elindul, hátrafordítja a fejét, és gyors pillantást vet hátrafelé. Képzelje azt, hogy egy forgalmas úton van. Kapcsolja be a motort, tegye a sebességet egyesbe, lassan engedje fel a kuplungot, addig a pontig, amikor érzi, hogy a kocsi egy kicsit meglódul, és akkor engedje le a kéziféket.

Alison jó néhányszor lefulladt. Hogyan fog valaha is ráérezni a koordinációra? A vezetés természetellenes cselekvés.

- Akkor egy kicsit helyet cserélünk - mondta Hamish. - Kiviszem az országútra. Ilyen késő este alig mozdul ki valaki.

Amikor kiértek az országútra, mindent türelmesen újra elmagyarázott, Alison pedig ismét a sofőrülésen Istenhez imádkozott, akiben ugyan nem hitt, hogy küldjön neki bölcsességet.

És akkor lassan elindult a szirti úton, miközben Hamish türelmesen mondogatta, mikor kell sebességet váltani. És aztán Alison vezetett! A reflektorok varázslatos fényösvényt vágtak a sötétségbe. Hamish úgy döntött, ameddig csak lehetséges, hagyja a lányt egyenesen vezetni, hogy önbizalmat szerezzen. Még túl korai volt hátramenetre vagy parkolásra tanítani. Alison idegesítő harmincmérföldes sebességet tartott, és úgy érezte, olyan szabadon szárnyal, akár a szél.

Hamish végül szelíden azt javasolta, hogy megfordul a kocsival és hazaviszi.

Alison számára Hamish Macbeth istenszerű alakká vált. Határtalanul hálás volt neki, ugyanakkor olyannyira félt tőle, hogy alig tudta kinyögni, amikor behívta egy kávéra. Hamish azonban óvatos duhaj volt, régimódi, és épp eléggé ismerte a pletykás falut ahhoz, hogy felfogja: még ezen az elszigetelt helyen is kitudódhat, hogy bement a házba Miss Alison Kerr-rel, tehát elutasította a meghívást.

Másnap este igencsak meglepődött a sokkal magabiztosabb Alisonon, de a lány bevallotta, hogy egész álló nap a rövid kocsibehajtón gyakorolt. Később, mikor a szirti úton cirkáltak, a motor köhögni kezdett, majd teljesen megadta magát.

- Maggie, a vén kurva! - csattant fel Alison. - Éveken keresztül rosszul bánt az autóval.

- Nyugi, nyugi - csillapítgatta Hamish. - Csak benézek a motorháztető alá.

Alison feszült lelkiállapotban várakozott, míg Hamish fölemelte a motorháztetőt, és egy elemlámpa erős fényénél megvizsgálta a motort.

A rendőr fejcsóválva ült vissza az autóba.

- Iannek vetnie kell rá egy pillantást - mondta. - Várjon meg itt. Visszamegyek a Land Roverért, és bevontatjuk az autót Lochdubh-ba. Van pénze?

- Összegyűjtöttem a munkanélküli-segélyemet - felelte Alison. - És elég sok van már.

- Remek. Az autójavítás drága dolog, de majd beszélek Iannel. Jön nekem néhány szívességgel.

Ian Chisholm, a szerviztulajdonos-szerelő nem volt elragadtatva, hogy munkaidő után dolgoznia kell, és ugyancsak morgolódott a motor mocskos állapota miatt.

- Minden tőlem telhetőt megteszek - közölte végül. - De nem lesz olcsó. Az érintkezőket meg kell tisztítani, és ha már hozzányúlunk, új kuplungtárcsára is szükség lesz.

- Válthatnánk egy szót, Ian? - kérdezte Hamish, és félrevonta a szerelőt.

Alison idegesen várt, míg a két férfi összedugta a fejét.

Aztán kezet ráztak, és Ian majomképén hamis mosollyal jött vissza.

- Izé, nos, Miss Kerr, úgy tűnik, mégsem fog ez olyan sokba kerülni. Majd Hamish holnap eljön a kocsiért.

Még aznap este Hamish elővette a horgászfelszerelését, és a zuhogó esőben elindult lazacot fogni. Közben azon imádkozott, nehogy a halőr rajtakapja az orvhalászaton. A lazac az autószerelés árának részét képezte. Hajnali háromra ért haza. A konyhaasztalra tette a mintegy nyolckilós halat, aztán végre ágyba bújt, bár előbb még alaposan lecsutakolta Mackót, ugyanis a kutya elkísérte az orvhalász-expedícióra.

A francba Alison Kerr-rel! - ez volt az őrmester utolsó gondolata. - Ez a csaj rám hozza a frászt.

Halburton-Smythe ezredes megsuhogtatta a reggeli újságot, s a széle fölött a lánya nyugodt arcára pillantott. Priscilla a délelőtti postával érkezett leveleket olvasta.

- Úgy tűnik, nemsokára menyegző lesz Lochdubh-ban - mondta az ezredes.

- Hm? - kérdezte szórakozottan Priscilla.

- Igen, igen, a *barátod,* Hamish Macbeth csapja a szelet Mrs. Baird unokahúgának, legalábbis mindannyian abban reménykedünk, hogy udvarol. Minden este odafönt van a házukban.

- Ó, igen - vágta rá Priscilla. - Szép tőle. - S ezzel visszatért a levelek olvasásához.

Az ezredes elégedett mosollyal konstatálta lánya lehajtott fejét. Tévedett. Priscilla nyilván nem ábrándozik a lusta falusi zsaruról.

Mi a csudára játszik Hamish? - gondolta dühösen Priscilla. Igazán jobbat is csinálhatna annál, mint hogy összeadja magát azzal a kis tutyimutyi csajjal. Alighanem sajnálja. Ez jellemző Hamishre! Valószínűleg véglegesen ki fog majd kötni valami slampos, nevetséges

nő mellett, puszta sajnálatból. Fölkapta a leveleket, és lassú léptekkel kiment a szobából. Egymás után, számtalan este hívogatta a rendőrőrsöt, de Hamish sosem volt ott.

Az órájára pillantott: tízet mutatott. Hétvégén kell Londonba utaznia. Jobb lesz, ha kideríti, mi célból tölti Hamish az idejét Alison Kerr-rel.

Lehajtott a rendőrőrshöz. A Land Rover ugyan a ház előtt parkolt, de Hamishnek nyomát sem látta. Bekukucskált a nappali szoba ablakán. Mackó behunyt szemmel a szófán heverészett.

Nos, ha én volnék Hamish, gondolta Priscilla, hol lennék délelőtt tíz óra tájt kutya vagy kocsi nélkül? Megállt egy pillanatra. Apró pelyhekben szállingózni kezdett a hó. A lánynak mosolyra húzódott az arca. Hamisht alighanem a Lochdubh Hotelban találja, ahol potyakávéért kuncsorog.

És pontosan ott, azon a helyen bukkant az őrmesterre. A szállodaigazgató irodájában ücsörgött, kezében egy csésze gőzölgő kávéval.

Hamish meglepett örömmel állt fel, amikor Priscilla besétált.

- Azt hittem, már visszamentél Londonba - mondta.
- Majd a hétvégén - felelte a lány. - Jó napot, Mr. Johnson! Csak egypár szót szeretnék váltani Hamishsel.
- Vissza kell mennem dolgozni - mondta a szállodaigazgató. - Legyen a vendégem, Miss Halburton-Smythe. Töltsön magának kávét. - Mr. Johnson kiment az irodából.
- Nem, ne itt - szólalt meg aztán Priscilla.
- Rendőrségi ügy? - kérdezte aggodalmasan Hamish.
- Olyasmi.

Együtt baktattak vissza a rendőrőrsig, de Priscilla nem volt hajlandó elmondani, mi bántja, csak miután mindketten odabent voltak.

- Arról van szó - kezdte, és nem nézett a férfira -, nos, arról regélnek, hogy Alison Kerrnek udvarolsz.

Hamish a lány félrefordított arcát fürkészte, és kajánság villant a tekintetében.

- Valamikor csak muszáj érdeklődnöm valaki iránt - mondta lágyan.

- Csak ha igazán érdekel, és nem pusztán sajnálatot érzel a nő iránt - felelte Priscilla.

- Hát ez *naggyon* kedves öntől, Miss Halburton-Smythe. Örülök, hogy az áldását adja. Alison teljesen odavan a fehér ruhás esküvőért, és azt hiszem, muszáj egyetértenem vele.

Priscilla leült az asztal mellé. Mackó az ölébe hajtotta súlyos fejét, s a lány szórakozottan vakargatta a kutya fülét.

Priscilla arca teljesen kifejezéstelen volt. Hamish eltűnődve nézte, s felidézte azt az időt, amikor mindenét odaadta volna, ha a féltékenység legkisebb jelét látja rajta. Örült, hogy már nem szerelmes belé, viszont nagyra értékelte a lány barátságát, aki még tweedszoknyában és blúzban meg a régi esőkabátban is, amelyet csak a vállára dobott, gyönyörűen festett. Ragyogó haja szinte teljesen eltakarta az arcát, ahogy a kutya fölé hajolt.

Hamish fölsóhajtott, és a lány mellé telepedett az asztalhoz.

- Csak ugratlak - mondta. - Vezetni tanítottam Alisont. Az autóvezetés megszállottja az a lány. A volánnál eszik, iszik, alszik. A nagynénje szinte biztosan nem adott neki engedélyt, hogy használja a

kocsit, de ez legyen az ő gondja.

- Feltételezem, érdekes lány - jegyezte meg lassan Priscilla.

- Úgy érted, egy ilyen csúnyácska lányban mindenképpen lennie kell valaminek, amiért buknak rá? Szégyelld magad, Priscilla!

- Egyáltalán nem erre gondoltam. - A lány végre fölemelte fejét.

- Nyilván benne jár már a harmincas éveiben, de amikor nem a volán mögött ül, még a saját árnyékától is megriad - válaszolta Hamish. - Bárcsak soha ne egyeztem volna bele, hogy tanítom. Úgy tapad rám, mint egy pióca. Mármint érzelmileg. Még akkor is érzem a ragacsos jelenlétét, amikor nincs jelen. Szerelmes belém. pillanatnyilag. Ez a lány egy két lábon járó parazita, aki örökösen gazdatestet keres.

- Hamish! - kiáltott fel Priscilla. Egyrészt megkönnyebbült, mert a férfinak még szabad a szíve, másrészt elképedt a váratlan gorombaságon.

- Rémesen beszélek, nem igaz? De ebben a lányban van valami beteges. Úgy érzem, szívesen lecsapnám egy légycsapóval. Nem arról van szó, hogy fizikailag ragad rám. mentálisan csimpaszkodik, még akkor is, amikor nincs ott, érzem a tapadós agyát, amint rólam fantaziál.

- Nahát, Hamish Macbeth! Nem ragadtattad el magad egy kicsit? Nem a hiúságod ösztönöz arra, hogy azt hidd, szerelmes beléd?

- Elképzelhető - mondta lefegyverző mosollyal Hamish. - Nos, amikor engem érdekel valaki, ha igazán érdekel egy lány, akkor nem tudnám, hogy odavan értem, legalábbis addig nem,
ameddig nem veti magát a karjaimba.

De én már nem érdekellek, gondolta meglehetősen sötéten Priscilla. Hangosan viszont ezt mondta:

- Hová ment Maggie Baird?

- Azt hiszem, gyönyörűvé varázsoltatja magát. Szerinted ez lehetséges?
- Nehéz elképzelni - felelte Priscilla. - Valami pasi van a dologban? Ez okozta a szívrohamot a partin? Talán meglátta egy régi szerelmét a tömegben? Volt néhány angol vendég a szállodában, akik csatlakoztak a bulihoz.
- Már én is gondolkodtam ezen - felelte hosszú lábát kinyújtóztatva Hamish. - Azt hiszem, nem látott senki mást, csak önmagát.
- Ugyan, Hamish! Senki nem találja ennyire sokkolónak a saját külsejét.
- Az olyanok, mint te, semmiképp. De képzeld csak el! Az a nő teljesen elhanyagolta magát, viszont a fejében azt a képet hordozta önmagáról, amilyen egykor volt. És aztán hirtelen meglátta magát, teljes „glóriájában".
- Ez elképzelhető. Ismertem valakit, aki egy londoni áruházban dolgozott divatáru-beszerzőként. Mivel a vevőik java középkorú volt és kövér, úgy döntöttek, középkorú és kövér modelleket alkalmaznak. Azt mesélte, ez katasztrofális eredményt hozott. Kiderült, hogy amikor valaki megvesz egy ruhát, amelyet fiatal, csinos modell mutat be, egy kicsit ő is olyannak látja magát, mint az a modell. Érdekes a pszichológia.

Na, jó lesz, ha indulok.

- Kocsival mész Londonba?
- Nem, csak Invernessig. Ebben az évszakban túl nagy a köd az autópályán. A reggeli nyolcórással utazom. Mikor lesz Alison vizsgája?
- Gyorsan megy az idő, pénteken reggel.
- Akkor sok szerencsét a diákodnak. Viszlát, Hamish! Nyáron

találkozunk.

- Viszlát! - Hamish arcon csókolta a lányt, s egy pillanatig Priscilla az arcán érezte a férfi meglepően sima bőrét. Kicsit elrántotta a fejét, majd megfordult, és elhagyta a rendőrőrs épületét.

Alison autóvezetői vizsgájának napja verőfényes és tiszta volt, a fehér zúzmara gyorsan elolvadt az utakon és a hangás pusztaságon. A tengeröböl ragyogott-csillogott a fényben, s a vízparti út mentén sorakozó XVIII. századbeli házacskák takarosnak, festőinek tűntek. A Két Nővért, a falu fölé magasodó fura formájú hegyeket hó borította. A levegőben nyugat-felföldi falu illatai: fafüst, hal, kátrány és erős tea.

Amikor Hamish bevitte Alisont a faluba, meglátta a szálloda előtt ácsorgó vizsgabiztost.

- Uramatyám! - motyogta.
- Mit mondott? - kérdezte Alison.
- Semmit - hazudott Hamish, pedig felismerte a vizsgabiztos, Frank Smeedont, aki a Strathbane-i Vadállat gúnynévnek örvendett. De úgy döntött, erről inkább nem szól Alisonnak. Smeedon néhány hónapig nem dolgozott, s egy barátságos, derűs férfi helyettesítette. Szegény Alison, gondolta szomorúan a rendőr.
- Akkor most őrizze meg a nyugalmát, és hozza ki magából a legjobbat - mondta a lánynak.

Nem bírta nézni a vizsga kezdetét, inkább a vízparti úton kószált. Alison kábé fél órát lesz távol. Hamish betért a Lochdubh Hotelba, és egyenesen az igazgató irodájába ment.

- Milyen savanyú képet vág - fogadta Mr. Johnson.
- Alison épp most teszi le az autóvezetői vizsgát, és Smeedon a vizsgabiztos.
- Ajaj, semmi reménye. Előbb fagy be a pokol. - csóválta fejét a szállodaigazgató. - Ez az alak gyűlöli a fiatal lányokat.
- Alison hibája, hogy úgy néz ki, mint egy lelencgyerek - morogta Hamish. - Már elmúlt harminc. Miért ilyen nőgyűlölő a pasas? Nős, igaz?
- Igen, és nemcsak nős, de balkézről is van egy csaja.
- *Uggyan, uggyan már!* - kiáltott fel Hamish. - Ki az?
- Ismered a Harrison Autósiskolát Strathbane-ben? Nos, van ott egy titkárnő, csinos kis szőke. Smeedon elég öreg ahhoz, hogy az apja lehessen.
- Hogy hívják a nőt?
- Maisie MacCallum.
- És Smeedon neje tud erről?
- Dehogy. Házsártos vénasszony, meg is ölné, ha kiderülne.

Kávét, Hamish?

- Nem, remek az idő. Csak kinyújtóztatom a lábamat. Egyébként még *sossem* láttam ennél szebb időt.

Mr. Johnson, akárcsak Priscilla, elég régóta ismerte Hamisht ahhoz, hogy fölismerje a veszély jeleit, mikor a rendőr hirtelen erős felföldi akcentussal kezd beszélni.

- Hé! - mondta riadtan. - Amit Smeedonról meséltem, az bizalmas.

De Hamish már elment.

Alison mindeközben nyugodt volt, és magabiztos. Szabályosan

vezetett az egysávos utakon, ügyesen kapcsolt hátramenetbe, és egy ipszilon tolatást is tökéletesen elvégzett. A kocsiban ülve jó válaszokat adott Mr. Smeedon valamennyi KRESZ-kérdésére. Mikor a vizsgabiztos összecsapta jegyzetfüzetét és kezébe vette a csíptetőtábláját, a lány rámosolygott, és várta a jó hírt, hogy átment a vizsgán.

- Megbukott - közölte a vizsgabiztos.

Alison körül forogni kezdett a világ. Újabb fiaskó.

- Mit csináltam rosszul? - kérdezte reszkető hangon.

- Azt nem szabad elmondanom - felelte önelégülten Smeedon.

- Ez nem igaz. Minden megváltozott. Olvastam az újságban, hogy a vizsgáztatók. - kezdte elkeseredetten Alison.

Kopogtatás szakította félbe a lány méltatlankodását, mégpedig a vizsgáztató-oldali ablakon.

- Szép napot, Miss Kerr - mondta Smeedon, és nyitotta az ajtót, hogy kiszálljon.

Alison a kormánykerékre borulva zokogott.

- Jó reggelt, Mr. Smeedon - mondta lazán Hamish. - Közeledik a tavasz, és a férfiak gondolatai a szerelem körül járnak. De az ön esetében már most arra járnak.

- Sült bolond - vetette oda Smeedon, és elindult a kocsija felé.

Hamish utánanyúlt hosszú karjával, és erősen megragadta a férfi vállát.

- Meg sem kérdezem magától, hogy Miss Kerr átment-e a vizsgán - mondta az őrmester -, mivel már azelőtt eldöntötte, hogy megbuktatja, mielőtt beült a volán mögé. Mi a búbánatos baja van magának a fiatal nőkkel? Kíváncsi volnék, mit szólna Maisie MacCallum, ha megtudná,

milyen is valójában.

Smeedon olyan képet vágott, mintha belecsapott volna a villám. Hamuszürke lett az arca. A legtöbb olyan férfihoz hasonlóan, aki először csapja a szelet valakinek, ő is meg volt győződve róla, hogy a viselt dolgai után nem kutakodnak fürkész szemek.

- Úgysem merészelné - mondta alig hallhatóan.
- Én *naggyon* barátságos ember vagyok - felelte Hamish. - De utálom az igazságtalanságot, *éss* Alison Kerr kitűnően vezet. Mindent *pontossan* úgy csinál, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Nos, ha arra gondolnék, hogy pusztán gyűlöletből buktatta meg, nem is tudom, mitévő lennék. Már korábban is panaszkodtak magára, akiket megbuktatott, de valószínűleg a csalódottságuk számlájára írták a zúgolódásukat. De mi volna, ha egy rendőr adná a panaszokhoz a hangját, és mi lenne, ha ugyanaz a rendőr *naggyon* erkölcsös fickó volna, és úgy döntene, a kedves nejének bizony meg kéne tudnia, hogy maga merrefelé lófrál.
- Átengedtem Miss Kerrt - mondta elkeseredetten Smeedon.
- Ezt közölte vele?
- Vétettem egy apró hibát.
- Itt marad. Ezt írásba adja, és azzal végeztünk.

A vizsgabiztos gyorsan kitöltött egy formanyomtatványt, amely igazolta, hogy Alison Kerr sikeresen letette az autóvezetői vizsgát. Hamish kirántotta a papírt a férfi kezéből.

- Most tűnjön innen! - mondta komoran.
- És nem fog.
- Egyetlen mukkot sem mondok Mrs. Smeedonnak - felelte

Hamish, de mihelyt a vizsgabiztos a kocsija felé iszkolt, halkan hozzátette - de a panaszt, hogy puszta gyűlöletből megbuktatsz embereket, elküldöm.

Visszament a Renault-hoz, kinyitotta az ajtaját, és becsusszant az anyósülésre.

- Tessék, ezzel itassa föl a könnyeit. - Alison felé nyújtotta a sikeres vizsga igazolását.

A lány oda se nézett, csak elvette tőle, aztán sűrűn pislogott a vastag szemüveglencsék mögül. Meredten bámulta a papírlapot. Végül megtörölte a szemét csatakos zsebkendőjével, és ismét a nyomtatványt tanulmányozta.

- Hiszen. azt mondta, megbuktam.

- Mindnyájan tévedhetünk - felelte lazán Hamish. - Jóvátette a hibáját.

Alison átkarolta a rendőr nyakát, és nedves puszit nyomott az arcára.

- Ezt maga csinálta - mondta elakadó hangon. - Maga vette rá.

- Jól van, jól van. - Hamish kiszabadította magát, és ellenállt az erős kísértésnek, hogy kézfejével megtörölje az arcát. - Nem érdekes, ki mit tett vagy mondott. Mostantól egyedül vezethet.

Alison szégyenlősen nézett rá.

- Mindjárt ebédidő van, és foglaltam magunknak asztalt a szállodában. Tudja, hogy megünnepeljük. Ez az én kis meglepetésem.

- Igazán kedves - mondta Hamish -, de szolgálatban vagyok.

- *Jaj, Hamish!* - Alison azóta erről az ebédről álmodott, amióta megfogant benne az ötlet.

Hamish már nyitotta is a kocsi ajtaját, és kiszállt. Milyen édes a

szabad levegő! Olyan volt, mintha Alison valami émelyítő, ragacsos parfümöt viselne, pedig sosem kölnizte magát.

- Menjen, vezessen, érezze jól magát. - Lehajolt, és benézett a lányra. - Ja, csináltasson fénymásolatot erről a nyomtatványról, és küldje el a közlekedésrendészetre. Néhány héten belül ki fogják postázni a jogosítványát. - S mielőtt Alison bármit mondhatott volna, becsukta a kocsiajtót, és elsétált.

Nem is baj, hogy Alison megszállottabban imádott vezetni. Különben üldözőbe vette volna Hamisht. A lány nagyon is rosszkedvűen figyelte őt a visszapillantó tükörből, ám aztán ismét a vizsgalapjára nézett, és lassan szétáradt benne a merő boldogság. Végre szabad! Oda mehet a kocsival, ahová csak akar. Hét ágra sütött a nap, éppen előtte kanyarodott el a vízparti út, amely áthaladt egy púpos hídon, majd fölfelé vezetett a dombokra és ki Lochdubh-ból.

Alison ráadta a gyújtást. Elindult. Egy autó dudált rá, és viharzott el mellette, a sofőr kikiabált valamit az ablakon. A lány a fékre taposott, remegve ült. Elfelejtett indexelni. Elfelejtette ellenőrizni a tükröket, vagy körülnézni.

Újra megpróbált elindulni, de az autó nem mozdult. Leállította a motort, s kezébe temette arcát. Gondolkozz! Aztán lassan leengedte a kezét, és a kézifékre pillantott. Elfelejtette kiengedni.

Most nem volt mellette Hamish, aki figyelmeztesse.

Alison kihúzta magát, ismét beindította a motort, egyes sebességbe tette a váltót, ellenőrizte a tükröket, indexelt, gyors pillantást vetett hátra, és lassan elindult. Amire fölért a Lochdubh-ból kivezető út tetejére, kénytelen volt lehúzódni az útpadkára, hogy megmozgassa a kezét, mert

teljesen elzsibbadt, olyan erősen szorította a kormányt.

- Ez sosem fog menni nekem - mondta hangosan.

Újra elindult. Csöndes volt az út. Mögötte nem jöttek autók, a szemközti irányból sem közeledett senki. Lassan fokozta a sebességet, mígnem már száguldott, ellazult a keze a volánon, de alig volt tudatában az országút mindkét oldalán magasba szökő sutherlandi hegyek káprázatos szépségének. Vezetett, csak vezetett. Lefelé robogva elhagyta Kyles of Sutherlandet, majd Bonar Bridge és Ardgay városokat, aztán fölfelé haladt a híres Strate-hágón, amely a járművezetők rémálmairól híresült el. Alisonnak viszont fogalma sem volt er gyakorlatlanságának tudta be félelmét. Az út egyre csak emelkedett, szinte függőlegesnek látszott. A Renault a hágón robogott keresztül a hegytetőn, végül egyre csak lefelé, számtalan hajtűkanyarban a Cromarty-tengeröböl irányába, amely csillogott-villogott a sápadt napfényben.

Alison körforgalomhoz érkezett. Az egyik út mérföldnyi hosszú hídon vezetett tovább, Invernessbe, a másik pedig Dingwallba vitt. Az utóbbi kisebb városnak tűnt, ahol következésképp elviselhetőbb a forgalom. A lány áthajtott a körforgalom túlsó oldalára, s amikor rákanyarodott a dingwalli útra, akkor villant az eszébe, hogy elfelejtett indexelni. Minden idegessége visszatért.

A városka meglepően sok parkolójának egyikében állította le az autót. Olyan helyet választott, amely jó messzire esett a többi járműtől, és bő húsz perc alatt sikerült hátramenetben leparkolnia a Renault-ot egy akkora h teherautó kényelmesen befért volna.

Gondosan bezárta a kocsit, és elindult a főutcán kirakatokat nézni.

Egy telefonfülkénél ösztönösen megállt, bement, és a lochdubh-i rendőrőrs számát tárcsázta. Semmi válasz. Alison ekkor ébredt rá, hogy alkonyodik. Hosszú út áll előtte hazafelé. Sarkon fordult hát a parkoló irányába, s közben a zsebébe nyúlt a
kulcsért.

Ám ahol a kulcsnak kellett volna lennie, hatalmas lyuk tátongott.

Földbe gyökerezett a lába. Rosszullét környékezte. Megfordult, s a földet pásztázta. Dingwall azonban elnyerhetné a Nagy- Britannia legtisztább városa címet - mintha csak porszívóznák az utcákat. Még egy papírfecni, annyi sem hevert a járdán.

Alison megállított valakit, eligazítást kért, hogyan juthat el a rendőrségre.

Az itteni rendőrőrs távolról sem hasonlított Hamish lakályos, falusi szállására. Nagy, modern épület volt, falán tábla hirdette, hogy Alexandria hercegnő helyezte el az alapkövét. Alison meglökte a lengőajtót, és bement az épületbe.

Elvarázsolt külsejű, láncdohányos lány állt a recepciós pultnál.

- A kulcsaim - bökte ki Alison. - Elvesztettem a kocsikulcsomat.
- Nálunk van - közölt a lány, miközben a parázsló csikkről újabb cigarettára gyújtott. - Épp az előbb adták le - fűzte hozzá, aztán szótlanul fürkészte Alisont a fodrozódó füstben.
- Nahát, ez csodálatos! - Alisonból elszállt minden erő a megkönnyebbüléstől. - Akkor el is viszem.
- Hétfőig nem kaphatja meg - felelte a lány.
- Hétfő? Hiszen péntek délután van. Hétfő!?!
- Látja mögöttem azt az ajtót? - Az ügyeletes lány hátra s egy kicsit

jobbra bökött. A kérdéses ajtó egy ház kapujára emlékeztetett, ugyanis hatalmas postaláda díszelgett rajta. -
Szóval a talált tárgyat bedobják annak a levelesládának a nyílásán, és beleesik az ajtó túloldalán lévő drótketrecbe. Az illető,
akinél az ajtó kulcsa van, már lelépett. hosszú hétvégére.

- Akkor valaki másnál kell lennie annak a kulcsnak - rikácsolta Alison. A félszegek próbálnak ilyen hangnemben beszélni, hogy magabiztosnak tűnjenek.

- Nem - válaszolta türelmesen a felföldi leányzó. - Csakis egy embernél van a kulcs. Tudja - folytatta őrült logikával -, ha bármi eltűnik, csak azt az egy embert kell elővennünk.

Alisonnak remegett az ajka.

- A kulcsaimat akarom!

- Megnézem, hátha az őrmester tehet valamit.

A lány elnyomta a cigarettacsikket, és eltűnt.

Néhány perccel később már az őrmesterrel jött visszafelé. Alison ismét előadta a történetét, és újra meghallgatta az „egy ember egy kulcs” meséjét.

- De én Lochdubh-ban lakom, haza kell jutnom. - Alison kezdett megrémülni. Mi történik, ha Maggie telefonon keresi, vagy ami még rosszabb, személyesen bukkan fel?

- Nyugalom. Megteszünk minden tőlünk telhetőt. - Az őrmester bekiáltott az épületbe, s egy másik, szemlátomást magasabb rangú rendőr jelent meg.

- Azt hiszem, tudunk magának segíteni - mondta. Levette a zubbonyát, feltűrte az inge ujját.

Az őrmester drótból készült ruhafogast varázsolt elő, amelyet széttekert, majd mindkét rendőr elkezdett horgászni a postaládában, ahogyan a kissrácok szoktak a csatornanyílásokon keresztül, és legalább annyit kuncogtak is, miközben „Menj má'! Kicsit nekem jobbra, Frank" utasításokkal nógatták egymást.

Újabb félóra elteltével - a felföldi rendőrség határtalanul türelmes - kinyílt a rendőrőrs ajtaja, s egy fiatalember viharzott be. Kefefrizurát és arany fülbevalót viselt, arcán kétségbeesett kifejezés ült. Megpróbálta fölhívni magára a figyelmet, de mindhiába, mert a rendőrök túlságosan el voltak foglalva a horgászattal.

Uralkodj magadon, súgta Alison belső hangja. Csak kocsikulcsok, még nem a világ vége. Ez a szerencsétlen flótás azonban úgy néz ki, mintha gyilkosságot akarna bejelenteni.

- Nyomja meg a csengőt a falon - javasolta hát a fiatalembernek.

Így is történt. Az őrmester vonakodva fordult el a postaládától.

- Mit óhajt?
- Használhatom a mosdót? - kérdezte a fiatalember.
- Persze. Arra van.
- Ez őrület! - üvöltötte Alison. - Nézzék, adják meg az illető címét, akinél a kulcs van, én meg fogok egy taxit, odamegyek és elhozom.
- Húszmérföldnyire van innen, a Fekete-szigeten.
- Nem érdekel - így Alison. Szemében megcsillantak a frusztráció könnyei.
- Jaj, maguk angolok mindig annyira türelmetlenek - jegyezte meg vigyorogva az őrmester. - De kezünkbe vettük a dolgot. Elküldtünk mágnesért.

A láncdohányos ügyeletes lány visszajött.

- Még hogy mágnes - morogta Alison.

A lány kerülte a tekintetét, úgy tett, mintha iratokat böngészne.

Újabb fél óra elteltével - közben teljesen beesteledett -, amikor Alison már alig tudta visszafogni magát, hogy rá ne üvöltsön a törvényes rend őreire, hirtelen ujjongó kiáltást hallott.

- Megvan!

- Tessék - mondta az őrmester. - Látja, nem volt miért búslakodnia.

Ám a hálátlan Alison csak kikapta a rendőr kezéből a kulcsait, és anélkül, hogy akár egyetlen szóval is megköszönte volna, elrohant.

A nátriumlámpák sárga fényében feszültnek látszott az arca, ahogy a néptelen utcákon szaporázta lépteit a parkolóig. Dingwall a legtöbb felföldi városkához hasonlóan ilyenkor már lehúzta a rolót.

Alison beült a kocsiba, ráadta a világítást, és elindult a hazafelé vezető hosszú úton. Kínszenvedés volt az éjszakai vezetés. A közeledő reflektorok szinte úgy vonzották, akár egy molylepkét, és szüntelenül idegesen rángatta a kormányt, hogy biztosan az úttest jó oldalán haladjon. Amikor végül Lochdubh- ban megállította az autót és kiszállt belőle, remegett a lába, attól tartott, menten összeesik.

Becsöngetett a rendőrőrsre, de Hamish már kiszúrta őt, és elnyúlt a nappaliban a szófa mögött. Megvárta, amíg a lány elmegy.

Alison szomorúan hajtott haza. Egy rémálom volt. A vezetés igazi rémálom. Soha az életben nem ül még egyszer volán mögé.

Ám alig sikerült szépen beállnia a garázsba, máris türelmetlenül várta a másnapot, amikor két kedvenc megszállottságának hódolhat: a vezetésnek és Hamish

Macbethnek.

Priscilla fölszállt a Highland Chiftainre, ezzel a vonattal utazik Invernessből Londonba. Odakint hullani kezdett a hó, odabent teljes erővel működött a légkondicionáló. A lány már korábban is panaszkodott a hideg miatt a brit vasutak szerelvényein, úgyhogy tudta, semmi esély a fűtésre. Mérgesen azon tűnődött, hogy a környezetszennyezés ellen harcolók gondoltak-e már a brit vasutakra. Az alkalmazottak annyira gorombák, hogy a legtöbben inkább autóval utaznak, mint vasúttal, következésképp szennyezik a levegőt. Nagyon is amolyan kafkai álomra hasonlított ez az egész, ahol a rendes törvények, szabályok és az udvarias viselkedés egyáltalán nem léteznek. A brit vasutak mottója: Bosszantsd az utazóközönséget!, gondolta Priscilla, miközben fölállt, és levette az egyik útitáskáját, hogy kivegyen belőle még egy pulóvert.

Amikor visszaült a helyére és kinézett az ablakon, nem más jött felé a peronon, mint Hamish Macbeth. Integetett neki, mire az őrmester fölszállt a vonatra, s egy úti plédet nyomott a kezébe.

- Úgy gondoltam, talán hideg lesz - mondta.
- Nahát, Hamish, milyen szép tőled! - Priscilla a térdére terítette a plédet. - Csak azért tetted meg ezt az utat, hogy elköszönj tőlem?
- Á, nem, rendőrségi ügyem volt Invernessben.
- És miféle rendőrségi ügy az, amellyel az invernessi kapitányság ne tudna megbirkózni?
- Az titok - felelte mereven Hamish. - Utazz jól! Nyáron találkozunk. - Ezzel sarkon fordult, és levonult a vonatról.

Megbántottam, gondolta elkeseredetten Priscilla. Természetesen nem csak azért jött, hogy tőlem elköszönjön, de ha mégis, nem lett volna szabad megemlítenem neki. Aztán észrevette, hogy a pléd vastagon kutyaszőrös, sőt ebszagot is áraszt. Szegény Mackó! A lány végigsimított a pléden. Remélem, nem hiányzik neki a pokróca.

Hamish dühösen ment ki az állomás épületéből. Mégis mi a csuda vette rá, hogy Invernessig autózzon pusztán azért, hogy elköszönjön Priscillától? Igazság szerint. hirtelen megtorpant, s a kíváncsi pillantásokat észre sem véve azon morfondírozott, hogy hiányzik neki a Priscilla iránt érzett szerelem. Pusztán abban reménykedett, hogy felpiszkál némi parazsat. Ráadásul elajándékozta szegény Mackó kedvenc pokrócát.

Jobb lesz, ha veszek a büdös korcsnak egy újat - mondta hangosan -, különben hetekig dühös lesz rám.

Lefelé pillantott, s egy kis termetű, középkorú nővel találkozott a tekintete, aki kíváncsian nézett föl rá.

- Segíthetek, hölgyem? - kérdezte undokul.
- Talán magának volna segítségre szüksége, fiatalember, ha itt motyorászik magában - felelte a nő.

Hamish bosszúságtól kipirultan ment tovább.

A csudába minden nővel!

Negyedik fejezet

Ha pillangó volnék, világvándor
lennék, Szépség hervadtával magam is

elmúlnék.

THOMAS HAYNES BAYLY

A Felföldön későn köszönt be a tavasz, kékes és ködös tájjá változtatva Sutherlandet: világoskék az eső mosta égbolt, sötétebb kékek a távoli hegyek, kobaltkék az ég.

S az ébredő természet pompájában mindig ott vezetett Alison Kerr, akit az autók iránti megszállottsága hajtott. Hamish Macbethtől távol tartotta magát, félénk természetű lévén, a távolsági szerelmet jobban kedvelte. Mikor együtt voltak, világos volt számára, hogy a férfi nem érdeklődik iránta, ám a távollétében könnyen álmodhatott arról, hogy voltaképpen szerelmes belé.

Alison így boldogabbnak érezte magát, mint eddig bármikor egész életében. Ott volt neki Sutherland fenséges kopár szépsége és az autó, Mrs. Todd kényelmes, gyakorlatias anyáskodása és az autó, Hamish Macbeth és az autó, Maggie sehol, no meg az autó, amelyet már kezdett a magáénak tekinteni.

Kizárólag magánhasználatra Kóborlónak nevezte el a kocsit, úgy gondolt rá, mint egyfajta hűséges, szerető kutyára.

Mikor a tavasz átadta helyét a kora nyárnak, s a hegyoldalakat óriási kék hangafoltok tarkították, és egyre rövidebbek lettek az éjszakák, amikor szinte sosincs teljesen sötét, nos, ebbe a paradicsomba érkezett vissza Maggie Baird, ámbár senki, először még Alison sem ismerte föl.

Karcsú volt, gyönyörű a szépen fésült aranyhajával meg a teljes Jean Moir-gardróbjával. Az arccsontja magasan ült, szeme hatalmas volt, és

nagyon kék. Besétált a konyhába, ahol Alison éppen Mrs. Toddal kávézott, s egy pillanatig csak állt, élvezte a mindkét arcon felderengő meglepett csodálkozást.

- Igen, ő az, Maggie - mondta diadalittasan, ha nem is szabatosan.

- Képtelenség - suttogta Alison. - Rád sem ismertem volna. Mit csináltál magaddal?

- A legjobb egészségfarm és a legjobb plasztikai sebész - felelte Maggie, aki új, fátyolos hangot is vásárolt magának. - De jó újra Parasztfalván lenni! Vegye el a kabátomat, Mrs. Todd. Holnap négy vendéget várok, rendbe kell hoznia a szobákat. Akassza fel a kabátot, aztán jöjjön vissza, és elmondom, mit akarok.

Alison kábultan szemlélte csodaszép nagynénjét. Arra gondolt, olyan, akár egy zsírbábból előbújt káprázatos pillangó. Aztán éles fájdalmat érzett a rekeszizma tájékán. Az autó! Mi lesz a vezetéssel?

- Ki a négy vendég? - tudakolta inkább.

- Négy pasas, akiket valamikor ismertem - felelte nyújtózkodva és ásítozva Maggie. - Úgy határoztam, nem való nekem a szingli élet, ezért átfutottam a régi listáimat, és kipécéztem azt a négyet, aki valószínűleg feleségül kér. Peter Jenkins, egy reklámcég igazgatója. Crispin Witheringtonnak autószalonja van Finchleyben, James Frame szerencsejátékklubot vezet, és a popénekes, Steel Ironside.

- Azt hittem, ő már meghalt - jegyezte meg Alison.

- Kicsoda?

- Steel Ironside. Évek óta nem csinált új lemezt.

- Abszolút életben van.

- És arra számítasz, hogy csak így kapásból megkérik a kezedet?

Miközben Alison a nagynénje új arcát vizslatta ráncokat kutatva, de egyetlenegyet nem talált, Maggie lassan elmosolyodott.

- Arra számítok, hogy mind a négyen megkérik a kezem. Ó, nem tartom olyan nagyra a vonzerőmet. Mindegyiknek pénzre van szüksége, és bármelyikük vesz el, megkapja. Ezt a tudomásukra is fogom hozni. Így persze kimaradsz az örökségből.

- Tessék?! - kérdezte Alison.

- Ó, mindent rád hagytam a végrendeletemben, de amint meghozom a döntésemet és választok, rögtön változtatok rajta.

- Hogy van a szíved? - kérdezte Alison, és tüstént elpirult.

- Csak nem abban reménykedsz, hogy feldobom a talpam, mielőtt megváltoztatom a végrendeletet? Nagy pech, édesem.

Visszajött Mrs. Todd, és Maggie élénken magyarázni kezdte, mi mindent kell megcsinálnia, hogyan készüljön fel a vendégek fogadására. Bárcsak itt rogyna holtan össze, gondolta indulatosan Alison, akkor enyém lenne a ház, az autó és Mrs. Todd is.

A lány Hamish után vágyakozott. Maggie visszatérése kapcsán az egyetlen dolog, ami könnyített a nyomorán, voltaképp az volt, hogy apropót nyújtott a férfi meglátogatására. De jaj, az a rémesen hosszú gyalogút a part mentén, hiszen most nem használhatja az autót.

- Végeztél a kéziratom legépelésével? - Alison hirtelen ráébredt, hogy a nagynénje hozzá beszél.

- Igen, az egészet legépeltem - felelte gyorsan, elfordítva tekintetét a lány, nehogy Maggie észrevegye a szeméből sugárzó utálatot. A kézirat napról napra egyre több pornográfiát tartalmazott. Amíg nem hallhatta meg Maggie kazettáit, Alison, aki egyébként rengeteget olvasott, azt

képzelte, már az összes szexuális hóbortról és aberrációról hallott, de Maggie története a mocsok teljesen új és gusztustalan világába nyújtott betekintést. A lány most úgy döntött, fejest ugrik. Jobb, ha rögtön beszél neki a kocsiról, ennek az új, kipihent Maggie-nek, és inkább akkor hozza szóba, amikor Mrs. Todd is jelen van.

- Van számodra egy meglepetésem, Maggie - hadarta egy szuszra. - Amíg távol voltál, letettem az autóvezetői vizsgát. - Ezután már csak bukdácsoltak belőle a szavak: Mrs. Todd nem tehet róla, ő, Alison mondta neki, hogy engedéllyel használja az autót, elvégre tudta, hogy a drága Maggie valójában úgysem
bánta volna, mert.

A nagynénje gyönyörű, hatalmas kék szemében látott jeges pillantás láttán a lány elhallgatott.

- Ez az *én* autóm! - jelentette ki Maggie. - Soha többé nem érsz hozzá! Világos? Most lemegyek a faluba, és mindenkit elkápráztatok az új külsőmmel. Sőt meglátogatom a zsarut is, és bepróbálkozom nála. Azt javaslom, amíg távol vagyok, láss hozzá megkeresni az eltartásodat. Segíts Mrs. Toddnak a készülődésben.

Maggie kivonult, kicsit imbolygott túl magas tűsarkain.

Néhány perccel később túlpörgetett motor éles hangja hallatszott a garázs felől. Alison odament a konyhaablakhoz.

Maggie kihajtott a garázsból. A ház udvarának keskeny bejáratát két kapuoszlop szegélyezte. Miközben Alison figyelt, Maggie kifelé menet az egyik kapuoszlopon meghúzta a kocsi oldalát. A lány olyan fájdalmasan nyögött fel, mintha az autó a kiskutyája volna, akit éppen megkínoztak.

Mrs. Todd nyugodt skót hangját hallotta a háta mögött.

- Azt hiszem, haladnunk kéne a munkával, Miss Kerr. Nekem ugyan semmi szükségem segítségre, de végtére is hadd örüljön a nagynénje a visszatérése napján.

Alison úgy vonszolta végig magát a házimunka alatt, mintha egész valója egyetlen hatalmas fájdalom volna. Az a becses autó, amelyet polírozott, fényezett és olajozott! Könnycseppek gördültek végig az arcán. Minden istenhez azért imádkozott, hogy sújtson le Maggie Bairdre.

- Ugyan már, kislány - mondta Mrs. Todd. - A maga helyében beszerezném a helyi lapot, és keresnék egy állást. Addig menjen ki ebből a házból, amíg a saját lábán képes rá.

- Hogyan vállalhatnék munkát a faluban, ha nincs autóm? - zokogta Alison.

- Ha annyira elkeseredett - felelte komoran Mrs. Todd -, gyalogolni fog. Mindössze tizenöt mérföld a faluig.

De a városban született Alisonnak tizenöt mérföld majdhogynem képtelenségnek tűnt. Egyszer csakugyan megtette az utat, amikor fölkereste Hamisht az oktatás miatt. De hogy mindennap megtegye!

A tiszteletre méltó nőket igencsak nagy sokként éri a felismerés, hogy fölöttébb átlagos és tisztességesnek tűnő férfiak gyakran járnak kurvákhoz. Amikor Alison találkozott nagynénje négy vendégével, meglepetten konstatálta, hogy a sikertelen popénekes kivételével a többiek normálisnak és mindennapinak tűntek. A tény, hogy Maggie a

régi időkben olyan volt, akit túlzottan nagyravágyó vagy csak a szórakozásnak élő lánynak neveztek, nála egyáltalán nem számított. Ő ugyanis olvasta a kéziratát, és tudta, mire volt képes a lepedők között - vagy az erdőben, vagy a falnak döntve, vagy jachtokon -, ezért nem fogta fel, hogy Maggie kevésbé egzotikus szerelmi kapcsolatai mind nagyon is normálisak és mindennaposak voltak.

Crispin Witherington autószalon-tulajdonos középkorú volt, akárcsak a többiek. Kiélt ábrázatáért alighanem a rengeteg gin és szaunázás okolható. Enyhén kopaszodott, szeme idegesen repdeső, orra gombszerű, szája kicsi és szabályos. Drágán, bár ízléstelenül öltözködött, kétsoros zakója idétlenül púposodott ki a hasán, szivarzsebéből kikandikáló virágmintás zsebkendője megegyezett a nyakkendője anyagával.

James Frame, a játékteremből, magas volt, ruganyos és jelentéktelen külsejű. Fojtott hangon beszélt, s amolyan ostoba seggfej modort vett föl, amiről naivul azt feltételezte, hogy a felsőbb osztályok sajátja. Lakkozta a haját, és erősen bűzlött a drága arcszesztől.

A popénekes megragadt a Bors őrmester korszakban. Ősz haja vállig ért, kicsi, félhold alakú szemüveget viselt, vászonzakót és farmernadrágot, virágmintás mellényén óraláncot, valamint piros bőrcipőt. Erős liverpooli akcentussal beszélt, fület irritáló orrhangon, egy kicsit hamisnak tűnt, mintha a Beatles- korszakban szedte volna fel.

Végül a reklámszakember, Peter Jenkins. Magas volt, szőke, keskeny, okos arca meglehetősen beteges, a szavakat elhúzva beszélt. Rendes körülmények között jó benyomást tett volna Alisonra, de Maggie lepedőakrobatikája a lány és a négy férfiról alkotott véleménye közé állt, jóllehet egyikükről sem írt az emlékirataiban.

Mindegyik férfi arról áradozott, mennyire meglepte őket Maggie levele, és milyen csodásan fest a házigazdájuk, aki mindeközben hízelgett, kecsegtetett, és sugárzott belőle az a bizonyos anyai melegség, amelyet tetszése szerint tudott be- és kikapcsolni. Mindnyájan végigették a kiadós vacsorát, bár Maggie csak salátát evett, Alison pedig túlságosan lehangolt volt ahhoz, hogy étvágya legyen.

Már a vacsora utáni kávéjukat itták, amikor Maggie csak úgy mellékesen bejelentette férjhez menési szándékát, valamint azt is, hogy a jövendőbelije rendkívül gazdag ember lesz, és „alighanem korábban, mint hinné” - mondta egyik kezét a kebléhez emelve.

- Rettentően gyönge a szívem.

Minden nagyszerűen sikerült, Alison mégis érezte a szobára telepedő hirtelen csöndet. Maggie mindent elmondott magáról: jómódú, és nem fog sokáig élni. A férfiak aztán emlékekről kezdtek mesélni, régi barátokról meg ismerősökről és általános dolgokról folyt a beszélgetés. Maggie állt a figyelem középpontjában. Puha anyagból készült, testhez álló kisestélyit viselt. A lapszoknyás ruha füstös kék színű volt, gyönyörű zafír és gyémánt nyakláncot vett fel hozzá. Amikor leült, fölvillantotta pókhálóvékonyságú harisnyába bújtatott hosszú lábát. Ügyesen megkisebbített mellét előnyösen tette közszemlére a mély dekoltázs. Játékos volt, szórakoztató, heccelődő, és alig néhány szúrós megjegyzést tett Alisonra. Viszont egyfolytában ugráltatta a lányt: „Hozz Peternek egy italt!”, vagy: „Told közelebb azt a hamutartót Crispinhez.”

Ám az este előrehaladtával egyre nőtt a feszültség, és a férfiak, talán a reklámszakember, Peter Jenkins kivételével, elkezdtek versengeni Maggie figyelméért. A nő rávette Steelt, vegye elő a gitárját, és játsszon.

A popénekes egy elektromos gitárral jött vissza. Miközben énekelt - valamiféle *protest song* lehetett -, Maggie darabokra tépkedett egy szalvétát, és a fecniket körbeadta a másik három férfinak, füldugó gyanánt. Steel, szerencséjére, túlságosan belemerült az előadásba, hogy észrevegye, kuncog a közönsége. Alison ezt nagyon kínosnak találta. Már fájt a feje. A szabadsága elveszett napjait gyászolta. Képtelen volt akár egy pillantást is vetni az autóra, amikor Maggie hazahozta, aki ráadásul egyfolytában Hamish Macbethről sztorizott, arról, hogy a férfi igazi csodának nevezte.

A vendégek kifáradtak az utazástól, korán aludni tértek. Alison teljesen felöltözve hevert az ágyán, arra várt, hogy a nagy ház csöndbe burkolóddzon. Akkor fölkelt, kabátba bújt, lement a földszintre, és ki a garázsba. A kis oldalajtót nyitotta ki, felkapcsolta a lámpát, s csak állt ott, a kis piros autót nézve. Csúnya horzsolást látott a jobb oldalán. Bánatos, reménytelen sírásra fakadt. Meg kell szabadulnia Maggie-től, de mégis hogyan szedjen össze annyi erőt, hogy megtegye az első lépést?

Léptek csikorogtak a kavicson. Alison gyorsan lekapcsolta a lámpát, és kiosont. Magas, sötét alak állt a ház előtt, s őt figyelte.

- Ki az? - suttogta alig hallhatóan a lány.
- Peter Jenkins.
- Mit akar?
- Csak kijöttem levegőzni. - A férfi közelebb lépett, inkább érezte, mintsem látta a lány szomorúságát. - Bántja valami?
- Az autó - nyöszörögte Alison. - Meghúzta az oldalát.
- Maggie? Nem értem. Ez a maga kocsija?

- Nem.

Hosszú csönd következett.

Aztán Peter halkan fölsóhajtott.

- Még nem akarok bemenni. Ezzel az erővel meghallgathatom a gondját-baját. Jöjjön, üljünk be az *én* kocsimba, és meséljen róla.

- Untatni fogom - felelte Alison.

- Több mint valószínű, de azért jöjjön.

Mint kiderült, Peter Jenkins autója a legújabb Jaguar modell volt. A többi kocsival együtt parkolt a kapuoszlopok előtt. A férfi beindította a motort, és ráadta a fűtést.

- Nagyon gyorsan bemelegszik - mondta. - Cigarettát?

- Nem szabad - válaszolta Alison. - Rákos voltam. - Ismét zokogni kezdett.

Peter zsebkendőt nyújtott oda neki, megvárta, amíg a lány abbahagyja a sírást, majd szelíden nógatta, mondja el a történetét. Apránként kibukott az egész.

- Bárcsak meghalnék! - szipogta Alison. - Amint férjet választ maguk közül, megváltoztatja a végrendeletét.

- Engem nem választhat - jegyezte meg Peter. - Nem akarom őt.

- Akkor Maggie miért volt annyira biztos magában?

Peter cigarettája vörösen izzott a sötétben, amikor beleszívott.

- Maggie más lett - mondta. - Viszonyom volt vele. ó, hadd gondolkozzam. most negyvennyolc vagyok, tehát kábé húsz
évvel ezelőtt.

- És hogyan kezdődött? - tudakolta, a saját nyomorúsága dacára kíváncsian Alison. - Úgy értem, maga egyszerűen azt mondta, fizetek

neked x összeget, ha lefekszel velem?

- Ugyan, dehogy! A világ Maggie-jei nem így működnek. Randiztunk, beleszerettem, és látszólag ő is énbelém. Először drága éttermek meg drága vakációk voltak, aztán ki kellett segítenem a jelzáloggal, majd néhány számlát kellett kifizetnem neki, utána logikusnak tűnt, hogy heti apanázst adjak, hiszen teljesen megbolondított. Én mindent a szerelemért tettem.

- És aztán kiismerte?

- Ó, nem. Ő dobott *engem* egy arab sejkért, és Dél- Franciaországba utazott vele. Jó időbe telt, amíg túltettem magam rajta. Most azonban van valami kegyetlenség és. kiegyensúlyozatlanság körülötte. Alig hittem a szerencsémnek, amikor megkaptam a levelét. Nem tudtam, hogy a többi fickót is meghívta. Valamikor Maggie mókás volt, melegszívű, bolondos és szeretetre méltó. Az ember nem tudott nem megbocsátani neki. Hát ezért nem jött álom a szememre. Éveken keresztül odavoltam érte. Sosem nősültem meg. Milyen kár!

Alison azonban képtelen volt elképzelni egy szerethető Maggie-t, és idiótának gondolta Petert.

- Bárcsak beszélhetnék Hamishsel! - mondta halkan.

- Ki az a Hamish?

- A falu rendőre.

- Ugyan már! Nem jelentheti fel Maggie-t, amiért meghúzta a saját kocsiját.

- Nem, nem erről van szó, csak Hamish általában rendbe szokta hozni a dolgokat.

- Nos, mivel nem tudok aludni, odaviszem magát.

- Hiszen elmúlt éjfél.
- Ha lelkiismeretes zsaru, nem bánja, hogy fölébresztik.
- Rendben - mondta szégyenlősen Alison, és hirtelen jókedvre derült az ötlettől, hogy akkor találkozzon Hamishsel, amikor ez a jóképű férfi kíséri oda. Alison számára Peter csakugyan szemrevalónak tűnt. Nem vette észre a férfiból áradó határozatlanságot, végtére ő maga is gyönge jellem volt.

Hamish Macbeth kinyitotta a konyhaajtót - Alison gyorsan megtanulta, hogy barátok és falubeliek sosem használják a bejárati ajtót -, de elcsigázottan nézett a két arcra. Isten segítsen meg mindnyájunkat, ha a jámborok népesítik be a földet. Gyorsan betűrte az inget a nadrágjába. Éppen lefekvéshez készülődött, amikor meghallotta a kopogtatást.

- Jöjjenek be - mondta -, biztosan valami rettentően fontos dologról van szó, ha kivertek az ágyból. - Mackó a gazdája mellett állva pislogott álmosan a fényben. Lassan fölmordult, érezte, hogy Hamish nem szereti Alisont.
- Jaj, Hamish - nyávogta a lány, és a rendőrbe csimpaszkodott.

Peternek feltűnt, ahogy az őrmester gyorsan eltolja magától Alisont. Ettől aztán nem sok együttérzést kap, gondolta, és hirtelen úgy érezte, meg kell védenie a lányt.

- Foglaljanak helyet! - mondta Hamish. - Hozok innivalót.

Amikor ivott, a meleg üveges sört kedvelte. A pohárszékében mindössze egyetlen üveg tizenkét éves malátawhisky volt, karácsonyi ajándék, amelyet sosem bontott fel. Szörnyű pocsékolásnak tűnt éppen most megbontani, de a vendéglátás az vendéglátás, és Alisont,

bármennyire fárasztó is, talán feldobja, ha iszik egy kis whiskyt.

Kezében a palackkal és a poharakkal visszament a konyhába, és kitöltött három jókora adagot.

- Szóval, kezdjük a legelején, és haladjunk a végéig. Ma fölkeresett a nagynénje. Uramatyám! Mekkora csodákra képes a plasztikai sebészet meg a szőkítés. Úgy nézett ki, akár egy filmsztár, tudják, mint aki megőrizte a szépségét, nem pedig úgy, mint aki helyrepofoztatta a külsejét.

A poharát szorongató Alison elmesélte az egész gusztustalan történetet Maggie végrendeletéről, a házassági terveiről, arról, hogy meghúzta a kocsit, és így fejezte be:

- Semmi tiszteletet nem érzek iránta, Hamish, azután semmiképp, hogy elolvastam a könyvét.

- Miféle könyvet? - vetette közbe Peter Jenkins.

- Könyvet írt a viszonyairól, és van benne jó adag mocskos pornográfia is - felelte Alison. - Szóval mitévő legyek, Hamish?

- Már korábban is mondtam magának - felelte nyugodtan az őrmester -, menjen el tőle, hiszen felnőtt nő. Képes pénzt keresni.

- De. de. még gyönge vagyok, és mi lesz, ha kiújul a rák?

- Hát nagyobb a kiújulás esélye, ha továbbra is a nagynénjével marad és örökösen ilyen állapotba kerül - felelte Hamish.

Peter Jenkins hűvösen szemlélte a rendőrt. Miféle segítség és vigasz ez? Voltaképpen miféle rendőr ez? Peter elméjében a rendőröknek mindig szolgálatban és egyenruhában kellett volna lenniük. Hamish skót mintás inget viselt, régi sávolyszövet nadrágot, csupasz lábfején mamuszt. Vörös haja kócos volt, a szempillája pedig röhejesen hosszú.

- Ilyen tanácsot nagyon könnyű osztogatni, viszont nagyon nehéz elfogadni.

- Hiszen ez a lány úgy kínlódik, hogy bármi jobb volna ennél - felelte türelmesen Hamish. - Ön mit javasolna?

- Azt javasolnám, biztos úr, beszéljen Mrs. Bairddel, és mondja meg neki, hogy viselkedjen szebben Alisonnal.

- Az *issten* szerelmére! - Hamish elfojtott egy ásítást. - Ha egyszer Mrs. Baird a gonosz *mosstohát* akarja játszani, Alison pedig szilárdan eltökélte, hogy Hamupipőke lesz, én az égvilágon semmit nem tehetek.

- Menjünk, Alison - mondta komoran Peter Jenkins. - Semmi értelme itt lennie. Ha engem kérdez, puszta időpocsékolás.

- *Naggyon* is egyetértek önnel - jegyezte meg nyersen Hamish. Mogyoróbarna szeme gúnyosan vizslatta Petert. - És ha engem kérdez, ennek a lánynak az égvilágon semmi oka panaszra. Egyszerűen szedje össze magát, Alison. Tényleg olyan lett, mint egy kis nyöszörgő Minnie egér.

A döbbent, megbántott Alison föltápászkodott, és Peter átfogta a vállát.

- Maga alávaló bugris! - kiáltott Hamishre. - Nem veszi észre, hogy már így is több van rajta, mint amennyit elbír?

- Ugyan, menjen, és eressze ki a gőzt - felelte lusta pimaszsággal Hamish.

Peter szinte kirángatta Alisont a rendőrőrsről. Ahogy bevágta maguk mögött az ajtót, Hamish fölpattant a székről, s a konyhaajtóhoz tapasztotta fülét.

- A jövőben, Alison - hallotta Peter határozott hangját -, jobb lesz,

ha énhozzám jön segítségért.

Hamish elvigyorodott. Hát reméljük, Sir Galahad nyeregbe pattan, gondolta. Egy kis lovagiasság még a leggyöngébb gerincet is megkeményíti.

Másnap reggel, talán Hamish kommentárjainak köszönhetően, Alison ismét megpróbált engedélyt szerezni Maggie-től, hogy használhassa az autót, s veszekedésük az egész házban visszhangzott. Ha Alison annyira kocsit akar, akkor, a francba is, vegyen magának egyet, ordította Maggie, s befejezésül semmirekellő tutyimutyinak nevezte a lányt.

Valamikor később Alison a kertben őgyelgett, a gyomokat rugdosva, amikor Crispin Witherington közeledett felé.

- Óhatatlanul hallottam a veszekedést - mondta.

A férfi úgy öltözött fel, ahogyan naiv módon a Felföldre illő öltözéket elképzelte: lódenzöld kord térdnadrág, zöld zokni, bakancs, tweedzakó, kockás ing, valamint egy hatalmas aranypatkóval letűzött nyakkendő. Reszelős, nagyon is ellentmondást nem tűrő hangja volt, Alisonnak azonban együttérzésre lett volna szüksége.

- Gyűlölöm Maggie-t - motyogta.

- Ó, csak szórakozik. Lefogadom, szereti magát. Tudja, mit, én megengedem, hogy vezesse a rolleremet.

- Én csak a kicsi Renault-t vezettem eddig - felelte a lány, és imádattal tekintett arrafelé, ahol Crispin fehér Rolls-Royce-a parkolt.

- Ugyan már, tegyen egy próbát.

- Rendben. - Alison hirtelen a végzet asszonyának érezte magát.

Peter érdeklődést mutatott iránta, most pedig Crispin.

- Jobb lesz, ha én viszem ki a kocsit az útra - mondta a férfi. - Előbb megnézem a térképet, és kiválasztok egy helyet, hová menjünk.

- Gyakorlatilag az összes helyet ismerem a környéken - jegyezte meg Alison, ám miközben beszélt, Crispin szétnyitott egy katonai térképet.

- Próbálkozzunk meg ezzel a hellyel. Fern Bay. Szépnek hangzik.

- Ismerem az odavezető utat - lelkesedett Alison.

- Ugyan már, kislány! Maga vezessen, én majd navigálok. Mindig a térkép szerint, ez a mottóm.

Alison először idegesen vezetett, de lassan megjött az önbizalma. Viszont először volt dolga „hátsó üléses" vagy inkább „anyósüléses sofőrrel".

- Túl gyors! - csattant fel a férfi. - Lassítson egy kicsit!

A lány szófogadóan lelassított harmincmérföldes sebességre.

- Sosem fogunk eljutni sehová, ha így araszol - hallatszott néhány perc múlva. - A következőnél forduljon balra.

- De az az út nem.

- Azt mondtam, forduljon le! - mordult fel a férfi.

Alison hatalmas váltórecsegéssel vette be a kanyart.

- Nem csoda, ha Maggie nem engedi vezetni - vigyorgott Crispin.

Alison Kerr megállította az autót, leállította a motort, gondosan behúzta a kéziféket, és a férfi felé fordult. Ami sok, az sok!

- Miért akarta, hogy eljöjjek magával? - kérdezte vékony, reszkető hangon. - Az összes környékbeli utat ismerem, és nem izgat, mit mond a térképe, ez az út nem vezet sehova.

A férfi harsányan fölnevetett, bár a tekintete komoly maradt.

- Jaj, maguk nők, mindig annyira érzékenyek az autóvezetésükre. Jól van, tévedtem. Tessék, bocsánatot kérek. Barátok vagyunk?

- Igen - felelte erőtlenül Alison.

- Tudja, nagy segítségére lehetnénk egymásnak.

- Nem értem, hogyan.

- Maggie szereti önt. - Crispin vékony arany cigarettatárcát vett elő, és kihúzott belőle egy szálat. - Tudom, hogy pokolian gonoszkodik magával, de biztosan szereti, különben nem nevezte volna meg örökösének.

- De az még azelőtt volt.

- Mielőtt mi feltűntünk a színen? Szerintem csak játszik. Véleményem szerint egyikünket sem akarja. Megváltozott.

- Maga mikor izé. ismerte meg?

- Tíz évvel ezelőtt, miután tönkrement a házasságom. Bejött, hogy vegyen magának egy autót, egy Jaguart, végül én fizettem ki. Amikor felbomlott a viszonyunk, eladta, és megvette azt a szemetet, amelyikkel most jár.

- Nagyon is jó kis kocsi volt - felelte dühösen Alison -, mielőtt *ő* elkezdte összekaszabolni.

- Maga tudja. Akárhogy is, annak idején Maggie szórakoztató volt. Egy vagyonomba került, de rengeteget nevettünk, amíg tartott a kapcsolatunk. - Alison combjára tette húsos kezét, és megszorította a lány térdét. - Mi jól kijönnénk egymással, kislány. Úgy tűnik, eddig nem sokat élt. Én meg tudnám mutatni magának, milyen a jó élet.

- Most szeretnék hazamenni - mondta szinte csak csipogva Alison.

- Még nem. Gyönyörű ez a délután. Menjünk, keressük meg ezt a Fern Bayt, és igyunk egyet.

Alisonnak nem volt bátorsága szembeszállni a férfival, annyit azonban elért, hogy már nem navigálta, és nem kritizálta a vezetését. Az autót Fern Bay egyetlen bárja előtt állította le, amely inkább fészer volt, mint kocsma. A sötét, lepukkant helyet plakátok díszítették, melyek a kisbérlőket figyelmeztették a várható büntetésre, amennyiben nem fürdetik a birkáikat, aztán egy évekkel korábbi cserkészlány-autóverseny programplakátja meg egy tájékoztató lógott a falon, mely szerint kiskorúaknak nem szolgálnak ki alkoholt. A bárpultnál egy sor szövetsapkás emberke könyökölt.

Alison elpirult, feszélyezetten érezte magát. A Felföldön még mindig akadtak olyan kocsmák, ahol rossz szemmel nézték egy nő jelenlétét, és úgy vélte, ez is azok közé tartozik.

A sarokban álló wurlitzer hetvenes évekbeli slágert nyekergett, az a fajta zene volt, amely azoknak talán tetszik, akik felöntöttek a garatra, a tisztafejűeknek viszont ütemes tuc- tucnak hangzott, melyet érthetetlen hangokat üvöltő, éles férfihang kiabált túl.

Crispin a bárhoz igyekezve átpréselte magát két helybéli között.

- Hé, tulaj! - kiáltotta. - Fogyasztanánk.
- Ja. Mit óhajt? - kérdezte a csapos, zsíros kötényébe törölve a kezét. Tagbaszakadt, szőrös ember volt, ápolatlan vörös szakállal.
- Én scotchot kérek, és vizet - felelte Crispin.
- Jó. És a lányának?
- Ugyanazt kérem - mondta Alison.
- A *barátom* ugyanazt kéri - helyesbített Crispin, miközben azon

tűnődött, vajon a csaposok miért utalnak mindig a társaságában lévő hölgyre a lányaként, függetlenül a nő korától, mintha nem tudnák, hogy ez a sértő magatartás mindig ellensértést vált ki. És ugyanezt csinálják a Brit-szigetek teljes széltében-hosszában.

Roskatag műanyag asztalhoz ültek, az ablak mellé.

- Jó móka - mondta Crispin. - Szeretem az ilyen lerobbant régi helyeket. Elképesztő, amikor efféle kocsmákban körülnéz az ember, rádöbben, hogy Nagy-Britanniában még mindig létezik parasztság.

A bárpultot támasztó egyik alacsony férfi megfordult, és az asztaluk felé indult. Az illető egyenesen Crispinhez lépett, halványan rámosolygott, aztán mielőtt ő vagy Alison megsejthette volna a férfi szándékát, az lekapta a sapkáját, és lefejelte Crispint.

Crispin Witherington nyögött, és a fejéhez kapott.

- Megtámadta! - visított Alison. - Hívom a rendőrséget!

Mintha a *rendőrség* szónak bámulatosan gyógyító hatása lett volna.

- Jól vagyok - mondta Crispin. - Menjünk ki erről a büdös helyről.

Ám odakint Alison látta, hogy a férfi falfehér és reszket. Jókora dudor kezdett formálódni a homlokán.

- Legjobb lesz, ha visszaviszem - javasolta a lány. - Biztosan jól van? Tényleg kihívhatom a rendőrséget. - Fern Bay alighanem Hamish területe, gondolta, és tüstént eszébe jutott a rendőr előző esti gorombasága.

- Nem, nem. Mindjárt jól leszek. Ez a kis szemétláda! Látta, ahogyan visszatette a sapkáját és folytatta az ivást, mintha mi sem történt volna?

- Azért, mert maga angol - felelte nyugtatóan Alison. - Nem szeretik az angolokat, és valószínűleg azt sem, ha leparasztozzák
őket.

Maggie már várt rájuk, amikor hazaértek. Egy köteg gépelt papírlapot tartott a kezében.

- Elvégeztem néhány változtatást - mondta undokul Alisonnak -, úgyhogy gyere be, és máris láss neki a gépelésnek.

- Alison említette a könyvet. Valamennyien szerepelünk benne? - tudakolta Peter Jenkins.

- Vársz és meglátod - felelte fátyolos nevetéssel Maggie.

A négy férfi feszélyezett pillantásokat váltott. Maggie Alisonhoz fordult.

- Akkor ne ácsorogj itt, mint valami teddide-teddoda, hanem láss munkához.

- Szeretnék váltani veled egy szót, Maggie. Négyszemközt és most - szólalt meg Peter.

- Remek. Menjünk ki.

Alison bement a dolgozószobába, s némi melegség járta át a lelkét. Peter ki fogja osztani Maggie-t, amiért ilyen durván bánik vele. A dolgozószoba ablaka a kertre nézett. A lány nagyon szerette volna hallani, mit mond Peter. Kitárta hát az ablakot, és nagyon figyelt.

A férfi jól árnyalt, vontatott hangja tisztán elért a füléhez.

- A reklámcégem nehéz időket élt át, Maggie - hallotta Alison. - De szereztem néhány csúcsügyfelet, és hamarosan bejön a pénz. Ha módodban állna kölcsönadni néhány ezret, fél éven belül vissza tudom fizetni, mégpedig jó kamattal.

- Anélkül akarod megkaparintani a pénzemet, hogy feleségül vennél? - kérdezte a nő.

- Ó, szerelmem, gyere ide, és adj egy csókot. Ha tudtam volna, hogy a legcsekélyebb reményem is van, meg se kérdezem tőled.

Alison becsukta az ablakot, és leült. Szánalmasan érezte magát. Senki sem szereti. Hamish már torkig van vele, Peter és Crispin pedig csak azért közeledett hozzá, mert azt hitték, befolyása van Maggie-re.

Nyílt a dolgozószoba ajtaja, James Frame oldalazott be.

- Szeretném. - kezdte tétován.

- Ha azért jött, hogy szóljak egy jó szót Maggie-nek az érdekében, felejtse el - közölte keserűen Alison. - Gyűlöl engem, én is gyűlölöm őt, sőt azt kívánom, bárcsak halott volnék, de előbb még őt akarom látni a sírjában.

- Istenem! Maga aztán minden csekélységen felhúzza magát. - A férfi idegesen simítgatta fekete lakként csillogó haját. - Pusztán azért jöttem, hogy megkérdezzem. szóval. hát nem érti? Az a rohadt könyv aggaszt engem. Legyen jó pajtás, és árulja el, benne vagyok-e.

Alison megvetéssel nézett a férfira. Valamennyiüket gyűlölte.

- Mindnyájan benne vannak - felelte rosszindulatúan. - És merő pornográfia az egész. Legyen olyan drága, mondja el a többieknek is. Megteszi? Én már rosszul vagyok attól, hogy örökösen zaklatnak, és egyébként is dolgom van.

Ismét kinyílt a dolgozószoba ajtaja, ezúttal Maggie sétált be. James láttán megtorpant. Ha Alison egy kicsit tovább hallgatódzott volna az ablaknál, hallotta volna, amint Peter a védelmére kel. Ez a beszélgetés, valamint az unokahúga autókázása Crispinnel már amúgy is éktelen

haragra gerjesztette a nőt. Az Alison fölé hajló James látványa volt az utolsó csepp a pohárban.

- Amint befejezted a könyv gépelését - mondta Alisonnak -, összepakolhatod a cuccodat, és elmehetsz.

- De nincs hová mennem - felelte Alison.

- Visszanyerted az egészségedet és az erődet, úgyhogy azt ajánlom, ne élősködj tovább rajtam, hanem kezdj el dolgozni a megélhetésedért. Okádnom kell attól a holtra vált képedtől. A hétvégére ne legyél itt.

- Válthatnánk egy szót, gyönyörűségem? - szólalt meg hízelegve James.

Maggie villámgyors hangulatváltozáson ment keresztül, ami olyannyira jellemző volt rá.

- Természetesen - duruzsolta csábítón. - Gyere föl a hálószobámba.

Alison zsibbadtan ült a maga nyomorával, de valahol a bánata legmélyén apró kis megkönnyebbülést érzett. Megint nyílt az ajtó, és Steel Ironside liverpooli akcentusát hallotta.

- Na tessék! Azt a játéktermes csúszómászót felvitte a hálószobájába. Már valószínűleg rajta lovagol.

Alison csak ült, mozdulatlanul és némán.

A popénekes föl-alá kezdett járkálni a szobában. Derékig kigombolt fekete pamutinget viselt, kivillant sűrű, ősz mellszőrzete, amelyen hatalmas aranymedál csillogott.

- Istenem, tudnék mit kezdeni a pénzével - sóhajtotta. - Tudom, hogy sikerszámot írtam. De szükségem van háttérzenekarra, aztán stúdiót kell bérelnem.

Alison elbőgte magát. Az utóbbi időben rengeteget sírt, minden

további nélkül kibuggyantak a könnyei, és eláztatták az írógépet.

- Hé! Mi a baj, kislány? - A popénekes az egyik székre telepedett Alison mellé, félhold alakú szemüvegén át fürkészte a lányt.

- Maggie a hétvégén kidob - hüppögte Alison.

- És nincs hová mennie?

Alison szótlanul megrázta a fejét.

- Adjon egy darab papírt. Liverpoolban vannak haverok egy önkényesen elfoglalt kégliben, ott befogadják. Tessék, adja oda nekik ezt a cédulát.

- Igazán kedves - mondta Alison, amikor meg tudott szólalni, ámbár arra gondolt, inkább meghalna, semmint egy efféle helyre költözzék be Liverpoolban, ahol valószínűleg mindenki örökösen be van tépve.

- Ma reggel mi négyen magáról beszélgettünk. Maggie nagyon sokat emlegeti a beteg szívét, és abban az esetben, ha rövidesen meghalna. nos, arról beszéltünk, hogy talán az volna a legjobb, ha valamelyikünk magát venné feleségül, és megosztoznánk a bevételen.

- Ha Maggie meghalna - felelte Alison -, fognám a pénzt, megtartanám, és mindnyájukat kihajítanám innen. Gyűlölöm
Maggie-t, és gyűlölöm magukat is.

A férfi azonban csak nevetett, és megpaskolta a lány fejét.

- Maggie-ből igazi hárpia lett. Még a tej is megsavanyodik tőle. Ha belegondolok, milyen dögös volt, milyen melegszívű és gyönyörű. Most viszont egy undok tehén. Ne rajtam töltsd ki a haragodat, kislány. Némi szerencsével Maggie holtan fog összerogyni. Én pedig túlélem valahogy.

- Sajnálom, hogy gyalázatosan viselkedtem magával - mondta

Alison -, de maguk mind borzasztóan haszonlesőnek tűnnek. Szerintem egyikük sem szereti Maggie-t.

- Amikor fiatal vagy, semmi gond nincs azzal, hogy nyomortanyákon élsz és főtt babot eszel - magyarázta Steel félig-meddig önmagának. - Egy nap azonban arra ébredsz, hogy vén lettél, megtört, és bizony nagyon riasztó a gondolat, hogy visszamenj oda, és elölről kezdd az egészet. Érti, mire gondolok?

- Iszom egy csésze kávét - mondta Alison, és fölállt. - Velem tart?

- Persze. Mutassa az utat.

Mrs. Todd a konyhában volt, aggódva nézte a lány könnyáztatta arcát.

- Mi a gond, gyermekem? - kérdezte.

Alison elmesélte, hogy Maggie kiadta az útját.

- Talán aggasztja valami - mondta a házvezetőnő. - Mrs. Baird finom, tisztességes asszony, és.

- Tisztességes? - Alison fülhasogatóan nevetett. - Sosem mondtam magának, Mrs. Todd, de Maggie kurva volt, és most is az. El kéne olvasnia a könyvét.

- Ne mondjon már róla ilyen csúfságokat - nyugtatgatta a házvezetőnő a lányt.

- Pedig igazat mond - szólalt meg Steel, aki zsebre vágott kézzel ténfergett a konyhában. - A mi Maggie-nk kétségtelenül egy vén kurva.

- Nem tűrök ilyen beszédet a konyhámban! - Mrs. Todd pulykavörös lett a haragtól.

A popénekes vigyorogva kisétált.

- Ne izgassa magát! - mondta a házvezetőnő. - Van egy kis házacskám a faluban, ott elhelyezhetem magácskát, amíg talpra nem áll.

- Köszönöm - felelte ernyedten Alison. Gondolatban viszont már hallotta, amint rácsapódik egy újabb börtönajtó. Pedig csak félig-meddig fogta fel, hogy ha elfogadná Mrs. Todd meghívását, búcsút mondhatna a függetlenség minden reményének. - Jobb lesz, ha visszamegyek dolgozni - mondta végül, s kezébe vette a csésze kávét, melyet a házvezetőnő töltött ki neki.

Feltűnően elcsöndesedett a ház. Bánatában Alison szórakozottan azon tűnődött, hol lehetnek a többiek.

Az íróasztalhoz telepedve rávette magát a gépelésre, de igyekezett nem odafigyelni a leírt szavakra. Később, mikor a társaság nekilátott az ebédnek, hangos csevegést és csörömpölést hallott, de képtelen volt csatlakozni hozzájuk. Folytatta a gépelést.

Valamikor délután Maggie lépett be a dolgozószobába. Az egyik székre ült az íróasztal mellé.

- Figyelj rám, Alison - kezdte azon az új fátyolos hangon. - Nem szabad túl komolyan venned ezekben a napokban. Visítanak az idegeim, és rajtad töltöm ki a mérgemet.

Alison mozdulatlanul ült, ujjai a billentyűkön pihentek.

- Fogalmam sincs, mi van velem - folytatta Maggie. - Néha úgy érzem, gyűlölöm az egész világot, és ha újabb tál salátát látok, menten kiokádom.

- Kövéren sem voltál túl kedves velem - jegyezte meg halkan a lány.

- Arról csak te tehetsz. Van valami őrjítő abban az ijedt, alázatos viselkedésedben, szívem. Maradhatsz. Bárcsak ne hívtam volna meg ezt a bandát! De újra férjhez akarok menni, és az összes férfi nagyjából

egyforma.

- Miért éppen ez a négy? - kérdezte Alison kíváncsian, bár nemigen bízott Maggie hirtelen támadt nyájasságában.

- Ők igazán szerelmesek voltak belém. valamikor - felelte Maggie. - Fogadtam egy magándetektívet, aki körbeszimatolt, és kiderítette, hogy mindegyiknek szüksége van pénzre. Nem taksálom túl magasra a varázserőmet. A Női Felszabadítási Mozgalom semmit nem ért. Még mindig rohadt dolog fölhívni magadra a főpincér figyelmét, ha egyedül vagy egy étteremben. Amikor üzletre kerül sor, férfi csak férfival hajlandó tárgyalni. A többi nő szánakozik rajtad, mert egyedül vagy. Isten tudja, miért, én szeretem, ha van férfi a házban. Mellesleg semmi értelme a romantikát keresni. Egy házasságban végül mindig ugyanoda lyukadnak ki: „Miért tűnik el állandóan a zoknim párja?” Csakhogy én soha, egyetlen férfinál sem horgonyoztam le elég soká ahhoz, hogy eljussak idáig. Amint elkezdett valamelyik a terhemre lenni, tüstént útilaput kötöttem a talpára. Légy jókedvű, édesem! Még benne vagy a végrendeletemben.

- Engem nem érdekel a pénzed - hazudta Alison.

Maggie egy pillanatig szótlanul nézte a lányt, és meglágyultak a vonásai.

- Azt hiszem, ezt komolyan gondoltad. Istenem! Mekkora banya vagyok! Kérlek, ne vedd magadra a hangulatváltozásaimat. Tehát maradsz?

Alison fölnézett Maggie kék szemébe, és teljes erővel hatott rá a nő markáns egyénisége.

- Igen - mondta gyöngén.

- Jó kislány. - Maggie átölelte őt, a régi Maggie, az a Maggie, aki beviharzott a kórházba, a meleg, anyáskodó Maggie.

A nap hátralévő részében Alison boldogabb volt, mint a nagynénje visszatérése óta bármikor. Maggie megváltozott hangulata átjárta a házat. Holnap, gondolta a lány, fölteszem neki a kérdést a kocsival kapcsolatban.

Peter Jenkins megerőltette magát, és páratlanul kedves volt Alisonhoz, Maggie pedig szemlátomást nem bánta.

Alison sokáig aludt, s arra ébredt, hogy nyílik a garázsajtó.

- A kocsi!

Maggie biztosan el akarja vinni.

A lány hirtelen úgy érezte, most azonnal kell elkérnie az autót.

Pongyolát kapott magára, lerohant a lépcsőn, és ki a kocsibehajtóra. A Renault motorja köhécselt, le-lefulladt. Úgy tűnt, Maggie képtelen beindítani az autót. Alison előlépett, s épp akkor állt meg az autó előtt, amikor a nagynénje ismét ráadta a gyújtást.

Az egyik pillanatban egészen tisztán látta Maggie gyönyörű arcát a szélvédőn keresztül, a következőben lángtenger takarta előle.

Ötödik fejezet

Halál, hol a te fullánkod, csingiling?
Pokol, hol a te diadalmad?
A Pokol harangjai, csingiling Nem
értem, hanem éretted szólnak.

BRIT KATONAÉNEK

Alisonra sokszor tört rá az a mindennapos rémálom, amikor sikolyra nyitja a száját, de nem jön ki hang a torkán. Ámde a szívet tépő sikoly, amely most tört fel a torkából, vérfagyasztó hanggal töltötte be a levegőt, egészen a magas hegyekig szárnyalt, amelyek egy sikoly csúfolódó majmolását visszhangozták.

Peter Jenkins köntösben és papucsban rohant ki a házból, miközben Alison eltorzult arccal egyre csak sikoltozott. A hasztalanul hadonászó férfi a lángoló kocsihoz rohant.

Aztán Steel Ironside robbant be a képbe a konyhai poroltóval, melyet az égő autóra irányított.

- Segítsen már, maga buzi! - üvöltött Peter Jenkinsre. A kocsi ajtajához rohant, felrántotta, s közben egyfolytában szitkozódott.

Megragadta Maggie-t. Kirángatta a garázs padlójára, s közben zihálva, zokogva csapkodta a nő ruháján a lángokat.

Mrs. Todd autója fékezett le a kapunál. Az asszony arca papírfehér volt, ahogy a ház felé futott. Máris fogta a konyhai telefont, s a 999-et tárcsázta. Tűzoltókat, mentőautót és a rendőrséget kérte.

Aztán ismét kiment, és lekevert egy pofont Alisonnak. A lány hüppögött, majd Peter Jenkinshez szaladt, aki átölelte.

Mrs. Todd aztán letérdelt Maggie mellé.

- Halott - közölte kereken Steel. - A ruhája éppen akkor fogott tüzet, amikor kihúztam őt az autóból. Biztosan szívinfarktust kapott. Megölte magát. Soha életemben nem ismertem senkit, aki úgy gyilkolt volna egy autót, mint Maggie.

Crispin és James érkezett a helyszínre, mindketten pizsamában.

Miközben Peter Jenkins még mindig Alisont támogatva halkan

elmesélte a történteket, Steel inkább csak úgy önmagának motyogta:

- Ebben a vadonban órákig tart, amíg bárki is ideér.

A hirtelen támadt csendben felsüvöltött a sutherlandi szél, mégis hallani lehetett a távoli szirénaszót.

Közelebbről, egyre közelebbről hallatszott, mígnem a lochdubh-i önkéntes tűzoltók begördültek a felhajtóra. Szorosan mögöttük Hamish Macbeth érkezett.

- Nekünk itt már semmi tennivalónk - mondta a tűzoltóparancsnok, s amikor levette a sisakját, kiderült, hogy Mr. Johnson az, a szállodaigazgató. Az autót szemlélte. Még mindig füst szállt fel a motorháztető alól. A kocsi eleje feketére égett.

- Ne nyúljanak semmihez - szólalt meg határozottan Hamish Macbeth. - A helyszínelőknek meg kell nézniük az autót.

- Arra semmi szükség. - Crispin masírozott elő babarózsaszín pizsamájának teljes pompájában. - Valamennyien tudjuk, hogy Maggie tönkretette az autót. Valami belemehetett a motorba, ami lángra lobbant, ő pedig szívrohamot kapott. Simán ki tudott volna jönni, ha nincs szívrohama. Nem voltak zárva az ajtók. A rendőrség mindig csak komplikálja a dolgokat.

- Csakugyan? Akkor még tovább komplikálom - felelte nyugodtan Hamish. - Abban a pillanatban, amint elment a mentő, nekilátok felvenni a tanúvallomásukat.

Ellenséges tekintetek meredtek az őrmesterre. Még Alison is, a bánata dacára, úgy gondolta, Hamish túlzásba viszi az ügybuzgalmat.

A rendőr visszament a Land Roverhez. Nem hitte el, hogy a Renault valami meghibásodás miatt egyszerűen csak lángra lobbant. Telefonált

Strathbane-be, és beszámolt a feltételezett gyilkosságról. Aztán odaért doktor Brodie, és megvizsgálta a holttestet.

Mihelyt a mentőautó megérkezett, Hamish szenvtelen hangon így szólt:

- A testet hagyják ott, ahol van.

Mindenki ránézett: Alison, Mrs. Todd, a négy vendég, a tűzoltók, az orvos és a mentősök.

- Mi van magával, Hamish? - csattant fel doktor Brodie. - Ez az eset minden kétséget kizáróan szívinfarktus. Tudom, a múltban oldott már meg gyilkosságokat, de ne hagyja, hogy ez a
fejébe szálljon, fiam.

- Feltételezett gyilkossági kísérletet jelentettem - válaszolta Hamish. A kijelentése után beállott csönd szinte sértette az ott lévők fülét. Aztán keményen folytatta: - Ki emelte föl a motorháztetőt?

- Ó, csak azért emeltük fel, hogy meggyőződjünk róla, nem izzik-e valami alatta - felelte mérgesen Mr. Johnson.

- Semmihez sem lett volna szabad hozzányúlniuk - mondta Hamish. - Mrs. Todd, kérem, kísérje be Miss Kerrt és a vendégeket a házba. Önökkel tartok, és nekilátok a tanúvallomások felvételének. Várnunk kell, amíg a helyszínelők megérkeznek Strathbane-ből.

- Lesz egy-két szavam a főnökeihez - mérgelődött Mrs. Todd. - Maga képtelen felismerni egy nyilvánvaló gyilkosságot. Mikor a férjem meghalt, a szekrényeim körül kutakodott, és mérget keresett.

- Hát, ha elmondta volna, hogy a férje túl sokat iszik, bizony nem vesződtem volna - hangsúlyozta Hamish. - Én csak a rendőrbíró utasításai szerint jártam el. - A néhai Mr. Todd a saját hányadékától

fulladt meg, és mérgezésre gyanakodtak. Végül kiderült, hogy valóban mérgezés volt, csakhogy alkoholmérgezés. Mrs. Todd azonban fenntartotta a maga álláspontját, mely szerint a férje szívrohamban halt meg.

A házvezetőnő bőszen masírozott be a házba, és nekilátott egy kései reggeli, korai ebéd előkészületeinek, miközben a többiek szótlanul csoszogtak be a nappaliba.

- Van egy szoba, amelyet használhatnék? - kérdezte az őrmester Alisont.

- Tessék? Ó, hogyne, a dolgozószoba. Ott, az az ajtó.

- Talán szeretne ön elsőként túlesni rajta, Miss Kerr. Nem, magára nincs szükség - mondta Peternek, aki Alisonnal egyszerre fölállt, és minden jel arra mutatott, hogy elkíséri a lányt.

Hamish az íróasztalnál foglalt helyet. Alison már nem sírt. Nagyon rosszul nézett ki.

- Csak azt mondja el, mit csinált ma reggel - kérte Hamish.

- Hallottam, ahogy beindul a motor, vagyis inkább azt, hogy nyílik a garázsajtó - mondta remegő hangon Alison. - Ő. Maggie. olyan kedves volt hozzám tegnap, és arra gondoltam, megkérem, hadd vezessem az autót. Lerohantam, aztán ki a házból, és épp akkor, amint odaértem, lángra kapott az autó.

- Volt valami robaj, valamiféle robbanás?

Alison igyekezett összeszedni a gondolatait.

- Nem - felelte végül. - Az egyik pillanatban teljesen tisztán láttam Maggie-t a szélvédőn keresztül, aztán hirtelen eltűnt, és nem láttam mást, csak lángokat. - Minden jel arra mutatott, a lány ismét sírva fakad.

- Jól van - mondta gyorsan Hamish. - Nézzük most a vendégeket. A magas, aki a múltkor este eljött magával az őrsre, Peter Jenkins. Mit tud róla?

- A saját reklámügynökségét vezeti - felelte Alison. - Valamikor húsz évvel ezelőtt ismerte Maggie-t, azt hiszem.

Vagy talán tizennyolcat mondott? Akárhogy is, szerelmes volt belé, most pedig megkapta a levelét. Tudja, Maggie férjhez akart menni, és ezt a négyet választotta ki a régi szeretői közül. Nem tűnik meglepettnek, Hamish.

- Engem a nagynénje fura széptevése lepett meg, nem az, hogy sok szeretője volt. Folytassa!

- Peter azt mondta, Maggie más lett. Már nem szerelmes belé, ámbár én úgy hallottam.

Alison az ajkába harapott. Már majdnem elmesélte Hamishnek, hogy kihallgatta, amikor Peter pénzt kunyerált Maggie-től, viszont a férfi ölelte át és vigasztalta az imént, ezért úgy érezte, meg kell védenie.

- Tehát mit akart mondani? - kérdezte keményen Hamish.

Alison makacsul hallgatott.

A rendőr felsóhajtott, majd így szólt:

- Még visszatérünk erre. Akkor meséljen nekem a többiekről.

- Az alacsony emberke a sárga pizsamában Crispin Witherington. Autószalonja van Finchley-ben, Észak-Londonban. Ő vitt el vezetni. Azt akarta, ejtsek róla egy-két jó szót Maggie- nek.

- Mégis miért? Hiszen a nagynénje utálta magát, legalábbis ezt mondta.

- Abban a hiszemben volt, hogy Maggie szeret engem, hiszen

mindent rám hagyott a végrendeletében. - Alison tágra kerekedett szemmel nézett Hamishre.

- Ne idegesítse föl magát - mondta sietve az őrmester. A frász kerülgette, nehogy a lány újabb jelenetet rendezzen. - Maggie magára hagyta a vagyonát, de ez még nem jelenti azt, hogy megölte a pénzéért.

- Nem erről van szó, hanem arról, hogy Crispin honnan tudott erről. Arra gondolok, honnan tudta, hogy Maggie rám hagyta a pénzét. És honnan tudott erről Steel Ironside?

- Talán ő mondta el nekik.

- Pusztán csak írt nekik, és meghívta őket - felelte Alison. - Aztán a legelső este közölte velük, hogy amelyikük feleségül veszi, megkapja a pénzét, és azt is elmondta, hogy gyönge a szíve.

- Arról viszont nem beszélt, hogy maga az örököse?

- Erről nem tudok. Talán a levélben írta meg. Nekem azt mondta, hogy amint választ közülük, megváltoztatja a végrendeletét, és kitagad. Talán ezt hallhatták meg. Ebben a házban nagyon könnyű meghallani dolgokat. Jaj, Hamish, épp tegnap kért tőlem bocsánatot, amiért olyan goromba volt hozzám, és azt ígérte, nem hagy ki a végrendeletéből. Mindenki azt hiszi majd, hogy én tettem. De ez *nem lehet* gyilkosság.

- Talán nem az. Akkor térjünk át Mr. Witheringtonra.

- Mindössze annyit tudok róla, hogy Maggie egyik régi szeretője volt. A nagynéném ugyanis ezt a foglalkozást űzte.

- Pénzt szerzett férfiaktól?

- Igen.

- Rendben. Akkor most beszéljünk James Frame-ről.

- Játéktermet üzemeltet Londonban. Ő is azt akarta, hogy szóljak

egy szót az érdekében Maggie-nek. Elég ártatlannak tűnik. De nem sok lehetőségem volt beszélgetni vele.

- És Steel Ironside?

- Letűnt popénekes. Azt mesélte, pénzre van szüksége az újrakezdéshez. Kedvesnek tűnik. Jaj, Hamish, most jut eszembe. megkérdeztem Maggie-től, miért olyan biztos benne, hogy a négy férfi közül az egyik megkéri a kezét, mire azt felelte, hogy magándetektívet fogadott, aki körülszaglászott, és valamennyiüknek pénzre van szüksége.

- Rendben van. Átfutom a nagynénje iratait, hátha rábukkanok a nyomozóiroda nevére. Kérem, küldje be a barátját, Petert.

Alisont máris Peter Jenkins váltotta fel. Hamish kíváncsian méregette a férfit, de szemlátomást ugyanolyan volt, mint első alkalommal, amikor találkozott vele: kellemes ember, bár gyönge és kicsit nőies.

Peter Jenkins ellenszenvvel pillantott az őrmesterre.

- Nagy hűhót csap semmiért - mondta -, és rengeteg fölösleges bánatot okoz. Minél gyorsabban ér ide valamelyik fölöttese, annál jobb. Nyilvánvalóan baleset történt.

- Mondja maga. Nos, térjünk az üzletre. Teljes neve.?

Peter a maga lassú, vontatott beszédmódján felvázolta a puszta tényeket. Húsz évvel ezelőtt szerelmes volt Maggie-be, és valójában csak akkor szeretett ki belőle, amikor ideért, és rájött, mennyire megváltozott. Két hétre hívta meg, úgyhogy szabadságolta magát a cégétől. Már ráfért egy vakáció, ezért a maradás mellett döntött.

Miközben a férfi beszélt, Hamish egyfolytában a fejét törte. Ez az ember hosszú éveken át imádott egy prostituáltat. Biztosan szörnyen éretlen. Nem is értem, hogy képes elvezetni egy vállalatot.

- Hogyan sikerült megalapítania ezt a céget? - kérdezte, amikor Peter elhallgatott.
- A Stanford és Jonesnak dolgoztam - nevezte meg a férfi az egyik legnagyobb reklámügynökséget. - Harmincéves voltam, mikor az egyik gazdag bácsikám elhunyt, és meglehetősen szép summát hagyott rám. Akkor határoztam el, hogy saját vállalkozásba fogok. A cégem neve Jenkins és társai.
- Jól megy?
- Remekül. Például nálunk van a Barker Baby Food.
- A Barkert tavaly kivásárolta egy japán cég. Még mindig igényt tartanak a szolgálataikra?
- Természetesen. Hát nem az imént mondtam?

Hamish hátradőlt, némán fürkészte Petert.

A férfi visszanézett rá, majd hirtelen vállat vont, és gyerekesen így szólt:

- Nem fogok hazudni. Ez bűn egy reklámszakembertől. A tény az, hogy az egyik barátom egészen a kezdetektől velem dolgozott, de nemrégiben kiszállt, és magával vitte azt a céget. Remélem, a japánok kirúgják.
- És mit csinált tegnap este, valamint ma reggel?
- Mindvégig aludtam. Meghallottam Alison sikoltását, és kirohantam.
- Robbanást vagy hangos dörrenést nem hallott?
- Nem, semmit, de attól még korábban lehetett. Alison sikoltására ébredtem. Baleset volt.
- Nagyszerű, Mr. Jenkins. Egyelőre végeztünk. Küldje be Mr.

Witheringtont.

Crispin Witherington fölöttébb joviális és szívélyes volt. Majd nyilván úgy döntött, a derű nem helyénvaló, és fölényeskedni kezdett.

Fölvázolta a tényeket a kapcsolatáról Maggie-vel, elmondta, hol tartózkodott előző este és ma reggel - az ágyban -, beszélt a vállalkozásáról, bediktálta az otthoni címét, s tette mindezt olyan rutinnal, amitől Hamishnek az a képzete támadt, hogy a férfinak már akadt dolga a rendőrséggel. Aztán Crispin heves kirohanással adta elő a Fern Bay-i kocsmában történteket, ahol bántalmazták.

- Miért nem jelentette? - tudakolta Hamish.
- Mi értelme lett volna? - felelte gorombán Crispin. - Maguk, falusi fakabátok összetartanak.
- Ne legyen tiszteletlen - mondta szelíden Hamish. - Feleségül akarta venni Mrs. Bairdet?
- Még nem döntöttem el. Csak azért jöttem fel ide, hogy kacagjunk egy jót.
- Mégis Miss Kerr közbenjárását kérte?
- Az a ravasz kis teszetosza egy szót se szóljon. Nézze, ha ez gyilkosság volt, akkor csakis abba az irányba kell keresgélnie.
- Tehát azt állítja, hogy nem kérte Miss Kerr közbenjárását.
- Nem emlékezhetek minden egyes nyavalyás szóra, amit kimondtam.
- Majd még beszélünk. Most Mr. Frame-mel váltok néhány szót.

James Frame beoldalazott a szobába, idegesen simította le amúgy is sima haját. Kérés nélkül és számos „én nem *tudok* ezt”, valamint „én nem *mondok*” kíséretében előadta a mesét - hogyan aludta át a kérdéses

időt.

Szinte tökélyre viszi az ostoba seggfejviselkedést - gondolta Hamish, csakhogy a férfi tekintete a segítőkész és ártatlan jóakarat máza mögött kemény volt és fürkész, mintha egy kisebb stílű, gonoszabb ember nézne a vastag szemüveglencse mögül. Amikor találkozott Maggie-vel - „Óhh, de rég is volt” -, egy kicsit ezzel meg azzal is foglalkozott. „Volt pénz a családban, érti.” Mindeközben Hamish fejben jegyzetelt. Alsó középosztály, fölvett akcentus, valószínűleg kisstílű szélhámos volt.

- Gondolom, Mrs. Baird nagyon sokba került - jegyezte meg.
- Nem volt prostituált - felelte sértődötten James. - Nagyon is szerettük egymást. Persze egy fickó besegít valamennyit a lakbérbe meg egyebekbe, de ezt bármelyik lányért megtenné az ember.
- Mi a neve a játékteremnek, ahol dolgozik?
- Dinoszaurusz. A Half Moon Streeten. Mayfairben van.
- Igen, tudom, hol található a Half Moon Street. A magáé a Dinoszaurusz?
- Hát nem kifejezetten. Egy cimborának vezetem.
- A cimbora neve?
- Harry Pry.
- Pezsgős Harry. Kikerült a börtönből?

James mogorván nézett.

Hamish hallott már Harry Pryról. Szélhámos volt. Az utolsó dobásáról azt mesélték, hogy sikerült beédesgetnie magát egy ezredes kegyeibe, aki a királyi család közeli barátja, és Windsorban élt egy olyan házban, melyet a korona kegyként, ingyen bocsát rendelkezésre. Az ezredes a Közel-Keletre utazott az egyik kedvenc jótékonysági ügyében - mentsük

meg a szamarakat -, és egyedül hagyta a házban Harryt. A szélhámos hatalmas összegért eladta a házat egy arabnak, és akkor fogták fülön, mikor a londoni repülőtéren föl akart szállni egy Brazíliába tartó gép fedélzetére.

Meglepően enyhe büntetést kapott. Fölöttébb sármos fickó volt, s ezt nagyszerűen kihasználta a bíróságon. A házért kapott összes pénzt visszafizette. Állítólag milliói vannak, s csak azért trükközik és szélhámoskodik, mert ez az éltető eleme.

Hamish végül elküldte Jamest, és Steel Ironside foglalta el a helyét.

- Valódi neve? - kérdezte az őrmester.
- Victor Plummer - felelte mogorván a popénekes.

Ám amikor Hamish a Maggie-vel folytatott korábbi kapcsolatáról kérdezte, felélénkült, és szinte lírai lett. Amolyan tinédzserrománcot mesélt el: hogyan került Maggie a képbe, az első találkozásukat egy bulin, ahol a lány egyáltalán nem mutatott érdeklődést iránta, aztán a hosszú turnékról beszélt, lerobbant szállodákról és bútorozott szobákról, majd a hirtelen jött hírnévről, a váratlan szerelemről és arról, hogyan kezdődött a viszonya Maggie-vel, a sétákról a parkban, a közös kutyáról, a terveikről.

- És miért hagyta el magát? - érdeklődött Hamish.

Steel arca megkeményedett.

- Valaki másért - mondta a maga szenvtelen, nazális hangján.
- Egy másik popénekes?
- Nem, Sir Benjamin Silver, a Metropolitan Foods igazgatója.
- A multimilliomos?
- Igen.

- Értem.
- Én akkor nem értettem - mondta Steel. - Ez volt a baj Maggie-vel. Jó sok pénzemet eltapsolta, de meg sem fordult a fejemben, hogy kitartom. Úgy értem, nem az a fajta volt, akinek az ember az éjjeliszekrényen hagyja ott a pénzt. Szerelmes voltam belé, és azt hittem, ő is szeret. Úgy gondoltam, vissza fog jönni hozzám.
- Nős?
- Különváltunk.
- Akkor hogyan vehette volna feleségül Mrs. Bairdet?
- Elváltam volna. Korábban nem foglalkoztam ezzel.

Milyen gyatra bagázs, gondolta Hamish. Fölírt még ezt-azt, majd összeszedte magát, hogy kikérdezze Mrs. Toddot.

Följegyezte a házvezetőnő vallomását, hogyan érkezett Maggie halálának helyszínére, majd elkezdte föltenni a kérdéseit. Vajon miért nem sietett megnézni, segíthet-e, ahelyett hogy egyenesen a házba ment és tárcsázta a 999-et? És miből gondolta, hogy még senki nem telefonált?

- Fogalmam sincs - hangzott a kimért válasz. - Minden olyan gyorsan történt. Ez egy semmirekellő banda, és föl sem merült bennem, hogy bármi értelmes dolgot csináltak volna.
- Remek. Hol tartózkodott tegnap este és ma reggel?
- A Vidéki Nők Egyesületének gyűlésén voltam, az iskola nagytermében, aztán elmentem aludni, és miután elintéztem némi bevásárlást a faluban, felhajtottam ide.
- Tudja, hová akart menni Mrs. Baird?
- Nem tudom. Általában nem mozdult ki, csak délután. Hadd

jegyezzem meg, Mr. Macbeth, óriási hűhót csap egy baleset miatt. Rengeteg idegességet okoz a szegény kis Miss Kerrnek.

Hamish elengedte a megjegyzést a füle mellett, és türelmesen rátért a következő kérdésre.

Eközben a nappaliban Alison a szófán ült, mellette Peter Jenkins. A férfi átkarolta a lány vállát.

- Hát ennyit a maguk *segítőkész* zsarujáról - jegyezte meg a férfi. - Kibelezem, amiért ennyi gondot okoz nekünk.

- Egyáltalán nem volt együtt érző - szipogta Alison. - Úgy viselkedik, akár a Gestapo. Fogalmam sincs, mi ütött belé.

- A hatalom. Ennyi. Ezek a vidéki taplók imádják, ha lehetőségük adódik fitogtatni a hatalmukat.

Alison hátradőlt, és becsukta a szemét. Az iménti kihallgatáson elmélkedett. Hamish meg ő barátok, mégis olyan kérdéseket tett föl neki, mintha egyáltalán nem ismerné. Istenem! Mennyire gyűlöli azt a dolgozószobát. Reggelizőt vagy könyvtárat fog csinálni belőle. Utálta a funkcionális íróasztalt, ahol olyan sok szennyet kellett legépelnie.

Homlokráncolva felült.

- Mi a baj? - kérdezte Peter.

- A kézirat - felelte Alison. - Maggie könyve. Nem emlékszem, hogy láttam volna az asztalán. Jobb lesz, ha szólok róla Hamishnek.

- Tegnap este Maggie odabent volt - felelte Peter. - Alighanem fölvitte a szobájába, vagy berakta az egyik fiókba. De szóljon róla annak a rémes zsarunak, ha úgy gondolja.

A négy vendég már alig várta Hamish felettesét, s amikor Blair detektív-főfelügyelő megérkezett Strathbane-ből, nem is hagyta cserben őket. Nyilvánvaló baleset volt, tiszta ügy, mondta, semmi szükség rendőrökre, hogy átfésüljék a területet bizonyítékok után. A Renault-t elvontatják Strathbane-be, majd ott vizsgálják meg. Biztosan azt fogják kideríteni, hogy hibásak a vezetékek. Blairt boldoggá tette, hogy közönség előtt hordhatja le Hamisht, még Steellel is kedvesen viselkedett, bár tisztán emlékezett a popénekes sikerszámára a hetvenes évek elejéről, melynek „Égesd meg a zsarut" volt a címe. Mrs. Todd tejszínhabos kávéval és burgonyás lángossal kínálta. A főfelügyelő két nyomozója, Jimmy Anderson és Harry MacNab tisztelettudóan álltak főnökük széke mögött. Alison elmondta, hogy Maggie pocsékul bánt az autóval, és rokonszenves, atyáskodó embernek gondolta a főfelügyelőt, aki tagbaszakadt volt, erős glasgow-i akcentussal beszélt, s amikor nem a társasággal nyájaskodott, úgy kezelte Hamisht, mint valami gyengeelméjűt. Az őrmester bizony meg is érdemeli, gondolta indulatosan a lány. Hamish elvégre felföldi, és a felföldiek teljesen más kaszthoz tartoznak, szégyenlősek, rosszmájúak és fondorlatosak.

Aztán mintha Blairnek eszébe jutott volna, hogy ő is rendőr, elkezdett a feladataival törődni. Közölte a négy férfival, hogy addig szíveskedjenek a házban maradni, amíg nem készül el a törvényszéki vizsgálat. Hamish halkan beszámolt a főfelügyelőnek az elveszett kéziratról, és persze a tartalmáról is.

- Sikamlós, mi? - kérdezte kajánul kacsintva Blair. - Talán jó lesz, ha én is elolvasom. Menjen, Macbeth, keresse meg, csináljon végre valami hasznosat a változatosság kedvéért.

Hamish eloldalgott. Átkutatta Maggie íróasztalát, majd csendben fölment a nő hálószobájába, és gondosan sorra vette az összes fiókot. Ám nyomát sem látta kéziratnak, ahogyan a nyomozóiroda jelentésének sem.

Blair végül távozott, a lehangolt vendégek és Alison nekiláttak az ebédnek a konyhában.

James kinézett az ablakon, motyogott valamit, majd fölállt, és kibámult az udvarra.

- Erről értesíteni kellene Strathbane-t - mondta. - Ez a helyi fakabát csak zűrt csinál.

A többiek csatlakoztak hozzá az ablaknál.

Erősen rázendített az eső, ám Hamish Macbeth egy nagy testű keverék kutya kíséretében a garázs előtti kavicson térdelt, és centiméterről centiméterre haladva vizsgálgatta a földet.

- Ugyan, hagyjátok, hadd csinálja - mondta Peter Jenkins. - Jobb, ha odakint van, és nem minket zargat a rengeteg kérdésével idebent.

Mindnyájan visszatértek az asztalhoz, de egyiküknek sem volt különösebb étvágya. Végül Mrs. Todd türelmetlen ciccegéssel leszedte a szinte érintetlen tányérokat.

Hamish az esővel mit sem törődve araszolt a kavicson, orra szinte a földet súrolta. Aztán átmászott a kocsibehajtó jobb oldalát szegélyező keskeny fűsávra. Alaposan dolgozott, a két kapuoszlop felé hátrálva.

Az egyik oszlop lábánál aztán megfeketedett fémdarabra bukkant. Eltűnődve szemlélte, majd csipeszt s egy műanyag zacskót halászott elő a zsebéből. Beledobta a bizonyítékokat.

Ezután elölről folytatta a keresést. Mackó rosszallóan vakkantott

mellette, majd erősen megrázta magát, vízzel terítve be Hamish hátát. Az őrmester már éppen feladta volna a keresést, amikor nem messze onnan, ahol az autó a garázsban állt, egy darabka elszenesedett anyagot talált. Filcre emlékeztetett. Ezt is a zacskóba dobta a fémdarab mellé, majd úgy döntött, fölkeresi Ian Chisholmot.

- Pocsék dolog, ami odafent, a házban történt - fogadta Ian a rendőrt. - Gondolj csak bele, micsoda roncs volt az a kocsi. Az utolsó javítás óta nem láttam ugyan, de már akkor sem volt valami jó állapotban, és a lány. Alison több ezer mérföldet még bele is tett. Szerintem egyszerű szerencsétlenség történt.

- Elképzelhető - felelte borzongva Hamish, aki a garázs egyik sarkában állt a fekete, fatüzelésű kályha előtt, és finoman gőzölgött. - De tegyük fel, Ian, csak tegyük fel. ha föl akarnál gyújtani egy autót, akkor ezek mondanának valamit? - Elővarázsolta a műanyag zacskóból az elfeketedett fémdarabot és a darabka szövetet, mindegyiket külön-külön tartva föl a csipesszel.

Ian megvakarta ősz fejét.

- Nocsak, nocsak! Ismét egy gyilkosság? Hadd gondolkodjam egy kicsit. De nem lesz ingyen.

- Ugyan már, Ian! Nem szívességet kérek tőled, hanem a segítségedet a törvény és rend nevében, egy gyilkossági ügy megoldásához.

- Gyilkosság, amiről Blair már eldöntötte, hogy baleset volt?

- Hát ezt meg hol hallottad?

- Angus Burnside-tól. Időnként ő gondozza Mrs. Baird kertjét, és amikor hallotta a szirénákat, fölbaktatott a házhoz, hogy megnézze, mi

történt. Még akkor is ott volt, amikor Blair kijött két fickóval, és hallotta, amint azt mondja: „Elkapom Macbeth golyóit, ha balesetet gyilkosságnak próbál beállítani.”

- El is feledkeztem Angusról - mondta Hamish. - Jó lesz, ha váltok vele néhány szót. Különben meg használd az agyadat, Ian.

- Van itt egy annyi idős Renault, mint az övé - felelte a szerelő. A garázs egyik sarkába ment, ahol egy benyomott oldalú, ütött-kopott Renault állt. Fölemelte a motorháztetőt, és bekukkantott a motorra. Aztán odaintette Hamisht.

- Hadd lássam még egyszer azt a fémdarabot.

Hamish ismét kivette a csipesszel a drótot, és megmutatta neki.

- Ne érj hozzá! - figyelmeztette Iant.

- Igen. Ez egy gyertyakábel - mondta a szerelő. - Nézz ide! Meg lehet csinálni, elmagyarázom, hogyan. Tehát, ha valaki leveszi a magasfeszültségű kábelt egy gyújtógyertyáról, és egy másik gyertyához rögzíti, majd a motor tetejére fekteti, amint valaki megpróbálja beindítani a motort, egy szikra azonnal lángra lobbantja a gőzt, amely mondjuk egy benzinnel átitatott filcből párolog, és máris tábortüzed van, öregem. De attól ez még nem lehet gyilkosság.

- Miért nem?

- Hát azért, mert a motor lángra lobbanhatott, de a nőnek még akkor is lett volna ideje kinyitni az ajtót, és sértetlenül kiszállni. Egyszerűen frászt kapott.

- És ha az illető tudta róla, hogy gyönge a szíve?

- Hát, öregem, abban az esetben talán mégis gyilkossággal állsz szemben.

Hatodik fejezet

Lelkiismeretes ember vagyok, amikor kővel dobálom a vízimadarakat, egyetlen csért sem hagyok ki a szórásból.

OGDEN NASH

Nos, gondolta Hamish Macbeth, ha most telefonálok Blairnek, ahogyan az egy jó zsarutól elvárható, a főfelügyelő azt fogja mondani, hogy hülyeségeket beszélek, aztán továbbadja a rendőrfőnöknek, de neki úgy adja be, mintha a saját ötlete volna. Ha tényleg nem szorult belém semmi ambíció, ahogyan Priscilla örökösen hajtogatja, akkor miért izgatnám magam? Pedig én, a francba is, izgatom magam!

Bement a rendőrőrs irodájába, elővette az írógépet, és nekilátott a jelentése megírásának. Mihelyt befejezte, elhajtott a szállodához, és Mr. Johnson fanyar megjegyzései dacára a lejmolókat illetően, három másolatot készített a hotel fénymásoló gépén. Aztán elindult Strathbane felé.

Miközben a városba igyekezett, némi félelem fogta el, mintha sose tudna elmenekülni onnan. Örült, amiért Mackót ott hagyta Lochdubh-ban. Szegény kutya még azt hihette volna, hogy visszaviszi a rendőrségi kennelbe.

A kapitánysághoz hajtott, három példányt hagyott a jelentéséből a recepciósnál, valamint a műanyag zacskót a gyertyakábellel és a filcdarabbal. Az egyik jelentés Blair detektív- főfelügyelőnek megy, a

másik Peter Daviot rendőrfőnöknek, a harmadik pedig a törvényszéki labornak, a zacskóval. Hamish aztán kiment a kapitányságról az esti sötétségbe.

Úgy döntött, egy itallal ünnepel, mielőtt visszatér Lochdubh- ba. A mozgalmas napon járt az esze. Semmi innivalója nincs otthon, igazán megengedhet magának egy pohárka whiskyt anélkül, hogy bármilyen veszélybe kerülne, és többet inna a megengedettnél.

Így aztán Hamish megállt a Glenn nevezetű, szépnek a legnagyobb jóindulattal sem mondható kocsmánál, ahol nemrégiben még járőrözött. A csehó a kálvinista időkre emlékeztetett, amikor bűn volt az ivás, és csak azért ment be az ember egy kocsmába, hogy lerészegedjék. A bárpult a kis helyiség végén kapott helyet. A padlót barna linóleum borította. Mindössze két asztal állt odabent, egy ütött-kopott pianíno, wurlitzer és egy félkarú rabló. A helyiség sörtől, fertőtlenítőtől, nedves ruháktól és mosdatlan testektől bűzlött. A Glenn törzsvendégei ugyanis azokból az időkből származtak, mikor a fürdés olyasvalami volt, amire akkor fanyalodott az ember, mielőtt orvoshoz ment.

- ’stét, Hamish - köszöntötte a csapos. Graham rendőrnő haragjának egyik forrása éppen az volt, hogy a körzetükben élők a keresztnevén szólították Hamisht. - Jó rég’ nem járt mifelénk.

- Visszaköltöztem Lochdubh-ba - felelte Hamish. - Kérek egy pohárkával.

- A ház vendége - mondta a csapos. - Borzasztóan hiányzik nekünk. Az a szőke undormány folyton idedugja az orrát, és kötekedik.

Hamish, akinek nem volt kétsége afelől, hogy a „szőke undormány” egyenlő Mary Grahammel, megköszönte az italt, majd a zsúfolt bárt

vette szemügyre. Jó néhány helybéli üdvözölte, s ő vidáman visszabiccentett. A vendégek nem a munkásosztályt, inkább az aljaosztályt képviselték, azokat a munkanélküli-segélyen élő polgárokat, akik egyik pohár piától a másikig élnek. Elhallgatott a wurlitzer. Az egyik helyi lakos, aki a Büdös MacCrystal becenévnek örvendett, odacammogott a zongorához. A szóbeszéd szerint valamikor koncertzongorista volt, bár Hamish ezt enyhe fenntartással fogadta. A Glenn összes törzsvendége azt állította magáról, hogy hajdan fontos ember volt, angol irodalomprofesszortól kezdve a vadászpilótáig. Mindenesetre, ha csak félrészegre itta magát, Büdös MacCrystal egészen jól zongorázott, s az összes régi és kedvelt skót nótát eljátszotta.

- Rajta, Hamish! - kiáltotta valaki. - Énekelj nekünk!

A rendőr elvörösödött zavarában. Annak a csodálatos napnak az estéjén, amikor közölték vele, hogy hazamehet, a kelleténél sokkal többet ivott, és itt, a Glennben ünnepelt, ahol koncerttel szórakoztatta az elképedt közönséget. Most, noha a fejét rázta, valami mégis a zongora felé hajtotta. Vállat vont, és beadta a derekát.

Mary Graham rendőr csöndben tolta be a kocsma ajtaját, szokása szerint abban reménykedett, hogy fülön csíp egy-két törvénysértőt. Döbbenten torpant meg.

A zongoránál Hamish Macbeth állt, lángvörös haja csillogott az erős neonfényben, s az „Én szerelmem, akár egy vörös, vörös rózsaszál” kezdetű nótát adta elő. Hamish jó hanggal volt megáldva, ezt a fajta énekhangot gyakran jellemzik kedvesen ír szalontenornak. Mary agyáig azonban csak annyi ért el, hogy Hamish Macbeth a zongorára támaszkodva danolászik, egy csapat mosdatlan részeg veszi körül, és

nem visel egyenruhát.

Visszafordult az ajtóból, majd vágtában tette meg a rövid utat a kapitányságig. Épp akkor ért oda zihálva, kifulladva, amikor Peter Daviot rendőrfőnök lefelé tartott a lépcsőn. Marynek voltaképp az ügyeletes őrmesternek kellett volna jelentenie, aki továbbadja az ügyet a feletteseknek, ő azonban olyan elszántan akarta bajba keverni Hamisht, hogy mit sem törődött afféle apróságokkal, mint a szolgálati út.

Daviot egyébként sikertelenül kereste Blairt. Hamish jelentése az aktatáskájában lapult. Áttelefonált a törvényszéki szakértőknek, és kiderült, hogy el sem kezdték az autó vizsgálatát, mivel Blair azt mondta, nem sürgős.

A rendőrfőnök döbbenten hallgatta Mary történetét. Az egyik beosztottja részegen óbégat Strathbane szinte legocsmányabb kocsmájában.

- Az én kocsimmal megyünk - mondta.

Mindig is szem előtt tartotta a rendőrség közéleti megítélését. Azon imádkozott, nehogy valamelyik városi firkász betévedjen a kocsmába, mielőtt ők odaérnek. Daviot ugyanis vajmi keveset tudott a sajtóról, így azzal sem volt tisztában, hogy ha a lapok az összes lármázó rendőr történetét megírnák, vajmi kevés hely maradna bármi másra.

Amikor belépett a kocsmába, Hamish épp a „Berkenyefa” előadásával szórakoztatta közönségét. A rendőrfőnöknek földbe gyökeredzett a lába. Miközben a magasra szárnyaló bársonyos hang a jól ismert érzelmes balladát énekelte, jó néhány részegnek folyt a könnye.

Hamish befejezte a dalt, lármás tapsot kapott, ám amikor újabbat követeltek tőle, a fejét rázta. Ekkor pillantotta meg a rendőrfőnököt.

Mosolyogva elindult felé, ám gyorsan elkomorult az ábrázata, amikor Daviot háta mögött észrevette Graham rendőrnő sóvár képét.

- Jó estét, uram! - köszönt szelíden. - Megkapta a jelentésemet?

- Igen, köszönöm - felelte Daviot -, de Blairnek kellett volna elküldenie, ugye tudja?

- Neki is küldtem egy másolatot - felelte Hamish. - Honnan tudta, hogy itt vagyok?

- Grahamet fölöttébb aggasztotta a viselkedése. Azt mondta, részeg.

- Kíváncsi volnék, miért - jegyezte meg udvariasan Hamish.

- Vélelmezem, azért, mert nem visel egyenruhát, és egy kocsmában énekel.

- Ez a kocsma - felelte határozottan Hamish - a körzetemben volt. Ön sokat ad a rendőrség jó hírnevére, uram, és úgy gondolom, egyet fog érteni velem abban, ha jól kijövünk a lakóközösséggel, akkor az emberek szívesebben keresnek meg bennünket, ha úgy hozza a szükség.

- Ja - bólintott a rendőrfőnök. - Én is mindig ezt mondom.

- És abban is egyet fog érteni velem, hogy *naggyon* fontos megbizonyosodni a tényekről, mielőtt az ember bajba sodor valakit. Grahamnek föl kellett volna tennie nekem néhány kérdést, ily módon megtudhatta volna, hogy semmi okom egyenruhát viselni, mert nem vagyok szolgálatban, és arról is meggyőződhetett volna, hogy részeg sem vagyok.

- Úgy érti, nem beszélt magával?

- Egyetlen szót sem.

Daviot megfordult.

- Menjen vissza a területére! - mondta komoran Mary Grahamnek. -

Holnap reggel jelentkezik nálam.

- Ja, helyes - szólt be a rendőrfőnök válla fölött az egyik vendég. - Küldje Tífusz Maryt a pokolba.

Mary Graham gyilkos pillantást vetett Hamishre, majd távozott.

- Jöjjön ki a kocsihoz, Hamish - mondta a rendőrfőnök. - Itt nem tudunk beszélni.

A rendőr búcsút intett a társaságnak, majd követte Daviotot.

Az autóban a rendőrfőnök kinyitotta az aktatáskáját, és elővette Hamish jelentését.

- Itt azt állítja, Mrs. Baird felfogadott egy nyomozóirodát, hogy derítsen ki mindent erről a négy férfiról.

- Igen - felelte Hamish -, de semmi nyomot nem találtam erről, ahogyan a könyvet sem, amelyet Miss Kerr szerint a nagynénje írt.

- És mit szólt ehhez Blair?

- Úgy döntött, nem érdekli - mondta Hamish, s közben azon tűnődött, miért érzi olyan gonosznak magát, amiért Blair hátába döfi a kést.

- Nagyszerű. Menjen csak vissza Lochdubh-ba, és hagyja rám ezt az ügyet. Kizárólag önmagát hibáztathatja, hogy nem maga vezeti ezt a nyomozást. Szándékosan kitér az előléptetés elől. Persze nem panaszkodom, jó falusi rendőrt nehéz találni. Másrészt viszont azt hiszem, ideje volna önmagával is foglalkoznia. Például gondolhatna a nősülésre.

- Sosem értettem, miért házasodnak meg a nyomozók - mondta Hamish. - Arra gondolok, hogy alig vannak otthon, és a testületen kívül csak a gonosztevők közt vannak barátaik.

- Egy jó, értelmes feleség engedményeket tesz. Állapodjon meg végre, itt az ideje. Tudja, a feleségem azt a badarságot vette a fejébe, hogy esetleg Priscilla Halburton-Smythe-t veszi feleségül, de mondtam neki, hogy szerintem inkább egy erős falusi lány mellett fog kikötni, aki gondoskodik magáról és vasalja az ingeit.
- Magam is jól bánok a vasalóval - felelte védekezőn Hamish.
- Akkor menjen csak vissza a szokásos feladataihoz, és segítsen a detektíveknek, amikor és ahol szükségük van magára. Komolyan csalódást okozott nekem, Macbeth.

Mivel a vezetéknevén szólította, Hamish tisztában volt vele, hogy a rendőrfőnök csakugyan haragszik rá.

Daviot azonban rengeteg gondolkodnivalót adott neki. Blair holnap megint Lochdubh-ban lesz, játszani fogja az eszét, és úgy általában mindenkinek megkeseríti az életét. Hamish Macbethét pedig különösképpen. De beállni a nyomozók közé és Strathbane- ben lakni. Hát soha senki nem fogja megérteni egy igazán ambíciómentes férfinak a boldogságát és elégedettségét? - gondolta, miközben lassan hajtott a vízparti úton Lochdubh felé.

Priscilla nyilvánvalóan nem. És tessék, épp amikor a lány felé fordultak a gondolatai, nem mást látott a rendőrőrs kék lámpája alatt állni, mint Priscilla Halburton-Smythe-t.

Kipattant az autóból.

- Mikor jöttél vissza?
- Ma - felelte a lány. - Van némi esélyem egy csésze teára?

Hamish ment előre a konyhához. Amikor Priscilla szerelmes volt egy John Harrington nevű yuppie-ba, egy egész álló hétig

Lochdubh-ban tartózkodott, mielőtt egyáltalán eszébe jutott, hogy telefonáljon neki. A férfi most erre gondolt. John Harringtont bennfentes kereskedés miatt letartóztatták. Vajon Priscilla meglátogatta a börtönben?

- Hallottál valamit arról a Harrington nevű fickóról? - kérdezte, miután főzött egy kanna teát, s a konyhaasztal mellett ültek.

- Nem volt rá alkalmam. Kiengedték óvadékkal, és lelépett az országból.

- Egy szó nem volt erről a lapokban.

- Az angol kiadások hozták le. Skóciában nyilván nem vesződtek ezzel.

A rendőrőrsön megszólalt a csengő.

- Átmész ajtót nyitni? - tudakolta Priscilla.

Hamish megrázta a fejét.

- Biztosan a sajtó. Hadd menjenek, zargassák inkább Alisont. Tehát itt töltöd a nyarat. Hogy mennek otthon a dolgok?

- Nem túl jól, papának vészesen magas a vérnyomása. Brodie szerint diétáznia kellene, ő viszont azt mondja, ez merő baromság. Egyáltalán nem lehet vele beszélni. Valami szörnyen aggasztja. Mama szerint úgysem fog beszélni róla, s ha szóba hozzák, csak felcsattan, hogy semmi baj.

- Fáradtnak tűnsz - mondta a vendégét tanulmányozva Hamish.

A gyönyörű ovális arc éppolyan makulátlannak tűnt, mint mindig, de a lánynak legörbült a szája sarka, a szeme pedig gondterhelt volt, szomorú.

Priscilla vállat vont.

- Nem sikerült túl jól a hazatérés, ezért is vagyok itt. Úgy érzem,

szükségem van egy barátra. Mi ez az egész Maggie Baird halálával kapcsolatban? Mindenki bolondnak gondol, amiért gyilkosságról beszélsz. Halljam, mesélj róla!

És Hamish mesélni kezdett.

- Igazából persze nem lehet gyilkosságnak klasszifikálni, hiszen a nő szívinfarktust kapott - fejezte be az elbeszélését. - Amikor felderítjük, ki bütykölte meg az autót, az illetőt szándékos emberöléssel fogják vádolni, hiszen mindenki tudott Maggie beteg szívéről, vagyis az én olvasatomban ez gyilkosság.

- És a nyilvánvaló gyanúsított Alison.

- Igen, úgy tűnik, hiszen rengeteget örököl. Többnyire minden gyilkosságnak a pénz a gyökere, vagy a szenvedély, de a vendégek gerinctelen haszonleső banda. Maggie elmondta nekik, hogy pénzt ad annak, aki feleségül veszi, és azt is, hogy várhatóan nem fog sokáig élni. Gondolj csak bele, ebben az esetben miért ne várta volna meg bárki, amíg megváltoztatja a végrendeletét. Ennek dacára, ha engem kérdezel, nem Alison tette.

- Miért nem?

- Talán sokszor álmodott a nagynénje megöléséről, de ténylegesen sosem követte volna el. És ha mégis valami nagyon- nagyon halvány esély volna rá, hogy ő tette, mérget használt volna. Ez a gyilkosság inkább férfira vall. Crispin Witherington mindent tud az autókról és motorokról. Kiderítem, mi a helyzet a többiekkel.

Nyílt az ajtó, és Alison Kerr sétált be a konyhába.

- Ó! - mondta Priscilla láttán döbbenten.

Priscilla már-már felállt, ám észrevette Hamish pillantását, és

visszaült, sőt kezét szeretetteljesen a férfi karjára tette.

- Hamish! - mondta Alison, miközben a rendőr másik oldalára ült, és a szemébe bámult. - Tennie kell valamit. Nem hagy békén a sajtó. Szüntelenül nyomják a csengőt, és bekiabálnak a postaládán keresztül. Mégis mitévő legyek?

- Költöztesse be Mrs. Toddot az üres hálószobába - felelte nyűgösen Hamish. - Nyisson ő ajtót, amikor csöngetnek, de addig is zárja be a kaput, és csak akkor nyissa ki, ha a garázsból ki akar hajtani.

- De muszáj odajönnie, hogy megmondja a riportereknek, birtokháborítást követnek el.

- Semmit nem tehetek. Skóciában nem létezik birtokháborítási törvény. Négy férfi van a házban. Nem tudna valamelyik megbirkózni ezzel?

- Peter csodálatos, ő hozott ide. Odakint vár. Tudta, hogy jönni fognak az újságírók, és egy kicsit távolabb parkolta le a kocsiját a főúton. Szóval a hátsó kerten keresztül lopództunk ki, így nem láttak meg a firkászok.

- Az eszébe sem jutott, hogy átsétáljon közöttük, és azt mondja, nem nyilatkozom? Biztosan nem. Hívja oda Mrs. Toddot, ő elbánik velük.

- De nem tudok fizetni neki, hogy ott töltse az egész éjszakát.

- Reggel fölhívja szépen az ügyvédjét - magyarázta türelmesen Hamish -, és meggyőződik róla, hogy maga az örökös. Amennyiben igen, annyi pénzt kér tőle, amennyire szüksége van. Még egy autóra is letehetné az előleget.

- Egy autó! Jaj, Hamish, maga annyira okos! - lelkendezett, a férfit

átölelve Alison, aki már el is felejtette, milyen dühös volt az őrmesterre a korábbi gorombasága miatt.

- Ja, ja - morogta zsémbesen Hamish, lefejtve magáról a nő karját. - Nagyra értékelném, Alison, ha legközelebb telefonálna, mielőtt ide akar jönni. Mint láthatja, vendégem van.

A lány elpirult. Priscilla hűvös pillantással mérte végig.

- A barátja már biztosan szeretné tudni, mi tartja ennyi ideig távol.

- Már megyek - felelte durcásan Alison. - Ugye tudja, hogy Hamish nem a *maga* tulajdona?

- Ejha. Hát nem csodás dolog a pénz? - mondta Hamish, miután Alison becsapva maga mögött az ajtót, távozott. - Kezd az idegeimre menni.

- Egy fikarcnyit sem kedvelem ezt a lányt - jegyezte meg Priscilla.

- Ó, nincs vele semmi baj. Egykettőre feleségül megy egy másik kocsihoz.

Miközben hazafelé tartott, Alison megpróbálta emlékeztetni magát, hogy Maggie-t kellene gyászolnia, de nem érzett különösebb szomorúságot. Vajon mennyit hagyott rá? Ezreket! És egy autót! Egy drága kis autót, amely teljes egészében csakis az övé.

- Amint visszaérünk, átnézzük a papírjait - mondta mosolyogva Peter Jenkins. - Tudom, mi jár a fejében: saját autót akar.

- Ó, Peter! Maga annyira belelát a lelkembe, szinte megriaszt - suttogta Alison.

Eddig még nem kereste a végrendeletet, úgy érezte, túlságosan durva, érzéketlen dolog volna. Ám amint hazaértek, egyenesen bementek Peterrel a dolgozószobába, és elkezdték átkutatni az íróasztalt. Alison

már-már felhagyott minden reménnyel, amikor Peter a legfelső fiók elején megtalálta, ahol azon a bosszantó módon öltött váratlanul testet, mint általában azok a holmik, melyekre az embernek kétségbeesetten szüksége van - mintha a házi manók belefáradtak volna a bújócskázásba, és végre úgy döntöttek, megtalálhatod, amit keresel, bármi legyen is az.

Alison kinyitotta az iratot. A saját neve ötlött a szemébe, aztán homlokráncolva olvasta tovább.

- Mi a baj? - tudakolta Peter. - Hagyott magára valamit?

- Igen, de ez új végrendelet. Mégpedig egy másolat. Biztosan Invernessből hazafelé jövet állt meg útközben, és akkor csináltatta. Ezt hallgassa meg! Abban az esetben, ha én meghalok, a pénzt, ennek a háznak és a londoni lakásának az árát négyük között kell felosztani egyenlő arányban. „Ők azok a férfiak, akik igazán szerettek”, ez áll itt.

Peter eltűnődve nézett a lányra.

- Ebben az esetben reménykedjék benne, hogy ne négyünk között legyen a gyilkos.

Alison megfogadta Hamish javaslatát. Már úton is van hozzá Mr. Brady, tájékoztatták az ügyvédi irodában. Vele mindent elrendezhet, és hogyne, ezer örömmel adnak neki előleget,
bármekkora összeget, amennyit csak óhajt.

Mr. Brady meg is érkezett, és felolvasta a döbbent hallgatóságnak a végrendeletet. Maggie vagyona ugyanis több mint egymillió fontra rúgott befektetésekben és ingatlanban.

- Nem csoda, hogy olyan buzgón akartak pénzt kölcsönadni -

jegyezte meg szárazon Peter, miután az ügyvéd távozott.

Mrs. Todd hajlandónak mutatkozott beköltözni a házba - heti háromszáz fontért. Alison ugyan pislogott egy kicsit, de készségesen beleegyezett a fizetségbe. A sajtó terrorja pedig alábbhagyott. A házvezetőnő valamennyiüknek megmondta a magáét, aztán határozottan becsukta az orruk előtt a kaput.

És mindeközben Hamish új felettest kapott. Blairt levették az ügyről, viszont MacNab és Anderson nyomozót rajta hagyták. Ezt a detektív-főfelügyelőt Ian Donatinak hívták, a szülei Olaszországból származtak, és itt telepedtek le a Felföldön. A főfelügyelő sovány volt, fakó arcú, okos szeme sötét. Dallamos felföldi hanglejtéssel beszélt. Egy felföldi olasz, gondolta Hamish, akiben hál' istennek megvolt az átlag skót olaszok iránti tisztelete.

Donati elővette az őrmester jelentését, és részletesen kifaggatta róla.

- Miután a múltban is oldott meg gyilkossági ügyeket, szerintem jobb lesz, ha elkísér bennünket a Baird-házba, és beül, amíg mindenkit újra kikérdezünk - mondta. - A törvényszéki szakértők egész éjjel ezen a kocsin dolgoztak, és ugyanarra az eredményre jutottak, mint a maga itteni szerelője. - A

főfelügyelő modora udvarias volt, és személytelen.

Mielőtt bementek a házba, Anderson félrevonta Hamisht.

- Miért hagytad szegény Blairt a szarban? Blair derék, szorgalmas melós.

- Azt hittem, nem bírod a vén utálatost - csattant fel Hamish.

- Inkább ő, mint Donati.

Hamish elvigyorodott.

- Piszkálja azt a közönséges csőrödet, hogy Donati nem káromkodik, nem lazít és nem piál. Túl előkelő neked.

- Hát nem kéne mindig kinyilatkoztatásokat tennie. A családjának étterme van Strathbane-ben.

- A te apád pedig az élete javát segélyen töltötte. Rettenetes sznob vagy, Anderson. Ez az ember számomra egy szippantásnyi friss levegő. Na, menjünk!

A vendégek, valamint Alison és Mrs. Todd az első pillanattól fogva nem kedvelték Donatit. Félelmetesnek találták a férfi nyugodt, száraz stílusát és szondázó kérdéseit. Hamish figyelt és fülelt. Noha nem mondott el mindent, a négy vendég elé tárta a rideg tényeket: valamennyiükről tudják, hogy pénzszűkében vannak, és hajlandónak mutatkoztak feleségül venni egy nőt, akit állításuk szerint már egyikük sem szeretett. A férfiak titokban Alisont hibáztatták, mert bemószerolta őket a rendőrségnek, pedig Mrs. Todd számolt be nekik, mégpedig határozott szavakkal arról, hogy véletlenül hallotta, amikor ezek az emberek kivétel nélkül azt mondták, hogy Maggie rengeteget változott a hátrányára.

Levették a négy férfi ujjlenyomatát, és aláíratták velük a vallomásukat. Most már elhagyhatták a házat, feltéve, ha tudatják a rendőrséggel, hol lehet fölvenni velük a kapcsolatot. Ám valamennyien kijelentették, hogy szabadságot vettek ki, és maradnak. Hamish szerint nyilvánvalóan Alison lesz imádatuk új célpontja, és Peter Jenkins talán bölcsen döntött, amikor elsőként lépett.

Peter Jenkins viszont úgy vélte, Alison képes volna beleszeretni, mondjuk, a popénekesbe, és talán azért lógott őrajta, mert a végrendelet

felolvasásáig ő volt az egyetlen, aki kifejezetten kedves volt hozzá.

Nos, ezért könnyebbült meg Peter, amikor másnap Alison szégyenlősen megkérdezte, levinné-e az ügyvédi irodába, ahol fölvesz egy csekket. A férfi készségesen beleegyezett. Alison már elszánta magát, hogy tüstént megveszi az új kocsit, még a csekk elfogadását sem akarta megvárni, így aztán a férfi felajánlotta, hogy befizeti helyette az előleget, és a lány majd visszaadja neki, amint megkapja a pénzt. Alison boldog délutánt töltött egy autószalonban, az Inverness határában lévő egyik ipartelepen, ahol kocsikat nézett és próbált ki. Peter meglepetésére végül egy élénkpiros Minibe szeretett bele, amely a legolcsóbb autó volt a szalonban. Alison félénkségén felbátorodva rávette az eladót, hívja fel az ügyvédi irodát, és kiderült, hogy a szalon ott helyben elfogadja Alison csekkjét, a többit ők intézik a bankkal. Peter fölöttébb megkönnyebbült, hiszen igencsak kevés pénz maradt a saját számláján.

Aznap este Alison volt a figyelem középpontjában, aki egészen kivirágzott ettől, hiszen meggyőzte magát, hogy személyes vonzereje e hirtelen támadt imádat oka.

És miközben valamennyien Alison körül nyüzsögtek és bókoltak neki, Donati főfelügyelő a lochdubh-i rendőrőrsön ült Hamish Macbethtel. Az ügyes Donati már akkor felhívta a Scotland Yardot, amikor - közvetlenül azután, hogy a rendőrfőnök visszatért a kocsmából, miután beszélt Hamishsel - ráállították az ügyre, és megkérte őket, hívják föl az összes londoni magánnyomozó-irodát. A Scotland Yard gyorsan rátalált a kérdéses irodára, és elfaxolta a jelentésüket Strathbane-be.

- És íme, itt van - mondta még mindig abban a precíz, száraz modorban Donati. - A maga kedvéért végigmegyek rajta. Crispin

Witherington nagy bajban van. Mármint pénzügyileg. A múltban is voltak problémái. Valamikor régebben ő állt egy autólopásokkal kapcsolatos nyomozás középpontjában. Túl gyorsan keresett sok pénzt, de semmit nem lehetett rábizonyítani. Gyanúm szerint jó útra tért, és mivel sem az autóeladáshoz, sem a cégvezetéshez nem ért, fölemésztette a tőkéjét, és folyamatosan pénzszűkében van.

James Frame másfajta jellem. Maggie Baird múltját kutatva úgy tűnik, a nő sokszor megfordult a londoni West End félvilági köreiben, olyan helyeken, amelyet gazdag bűnözők látogattak. Együtt ivott a Kray testvérekkel, meg ehhez hasonlók. James Frame persze ért a kocsikhoz. Egy időben, na, ezt hallgassa meg, Witheringtonnak dolgozott. A játéktermében számtalanszor
tartottak drograzziát, de sosem találtak semmit.

Peter Jenkins. Jó család, a Westminsterben és a Christchurch főiskolán, Oxfordban tanult, de nem valami jó képesítést szerzett. Azt tette, amit az állami iskolákban végzett fiúk, akik bizonytalan végzettséggel rendelkeztek történelem szakon: egy reklámcégnél kezdett el dolgozni szövegíróként. Felküzdötte magát a menedzsmentbe. Aztán örökölt. Megalapította a saját cégét. Egy darabig jól ment, főleg a zseniális üzlettársának köszönhetően, aki nemrégiben kiszállt, és önálló vállalkozásba kezdett. Magával vitte a cég néhány legjobb ügyfelét. Jenkinsnek pénz kell, különben csődbe megy a cége. A családtól már nem számíthat segítségre, egyetlen gyerek, a szülei meghaltak, a gazdag nagybácsi volt az utolsó reménye.

Steel Ironside, született Victor Plummer, egy kis costwoldi faluból jött, az akcentusát nyilván úgy szedte föl. A hatvanas évek végén szerzett

hírnevet, a drogkultúra és a rendszerellenesség éveiben. Meglehetősen jóképű volt, amolyan csinos unisex módon, nem is hinné az ember a loncsos, ősz haja láttán. A hetvenes években *protest* songokkal tért vissza, a „Megváltoztatjuk a világot” slágerét még mindig éneklik tüntetéseken, ámbár aligha azok az emberek, akik jogdíjat fizetnek érte. Egyébként ő írta a dalt. Valami üvöltöző szajhát vett feleségül Liverpoolban, két gyerek. Soha nem küld nekik egyetlen fillért sem. Drogozott, de sosem komolyan, végül is ki nem él kábítószerrel abban a világban? Néhányszor lekapcsolták a londoni repülőtéren, mert hasist találtak nála, viszont mindig csak saját használatra vitt magával. Sosem árult vagy szállított drogot. Mrs. Baird igazán szép kis alakokat pécézett ki magának.

- Mégis ki más szeretne bele egy prostituáltba? - jegyezte meg kimérten Hamish.

Donati meglepetten pillantott az őrmesterre, és gyorsan lehajtotta a fejét, hogy elrejtse mosolyát.

- Igen, talán igaza van - felelte. - Viszont az egyetlen ember, akinek indítéka volt, Alison Kerr.

Hamish összekulcsolta kezét a tarkóján, s a mennyezetre bámult.

- Azt hiszem, valamikor mindnyájan szerelmesek voltak Maggie-be. Ez a nő. - Hamish ezt Alisontól hallotta, aki a titokzatosan eltűnt memoárt gépelte - szóval nem az a fajta volt, aki egyszerűen pénzt kér a szolgálataiért. Ő mindent a szerelem álarca mögé bújva csinált. Tudja, ruhák, ékszerek, ajándéknak álcázott fizetség. Ezek mind gyönge emberek, királyi méretű egóval. Talán valamelyikük egész életre szóló haragot táplált iránta, és revánsot akart venni rajta. Maggie igazi gonosz

hárpiaként viselkedett. Meglehet, hogy valamelyik pasasnál túlcsordult a pohár. Egyikük tudhatott a végrendeletről, mármint az újról, amelyikről Brady beszélt nekünk. Hoppá! Viszont Alisontól is meg kell szabadulnia.

- Pontosan. Azt hiszem, figyelmeztetnünk kell. Nem gondolja?

Alison lefekvéshez készülődött, amikor Mrs. Todd bekopogott a hálószobája ajtaján, mondván, már megint itt vannak a zsaruk. A lány kinyitotta az ajtót.

- Muszáj találkoznom velük? - kérdezte erőtlenül.

Maggie egyik fehér szatén hálóingét viselte, marabutollal szegélyezett szaténköntössel. Mrs. Toddot sokkolta a látvány.

- Meg vagyok döbbenve magán, lányom. Egy halott nő ruháit hordja?

- Vadonatújak - felelte dacosan Alison. - Még csak a dobozból sem vette ki őket.

- Addig nem mutatkozik a rendőrök előtt, amíg nem öltözik fel tisztességesen - jelentette ki Mrs. Todd, és a nyomaték kedvéért összefonta karját köténnyel borított hatalmas melle előtt.

Alison üvölteni akart - ennek a háznak ő az úrnője, és azt vesz fel, amit csak akar -, de duzzogva visszament a szobájába, majd hamarosan egyik régi szoknyájában és szvetterben jelent meg újra.

- Na. Most megint úgy néz ki, mint az én kislánykám - mondta a házvezetőnő. - Jöjjön velem, majd ott leszek magával. Ettől a Macbethtől gurulok méregbe. A hadköteles szolgálat, az hiányzik neki. Fiatalon kellett volna besorozni. A megszabott feladatok a hadseregben kiverték

volna belőle a lustaságot. Emlékszem, a háborúban, amikor a seregben szolgáltam.

Alison belefáradt már Mrs. Todd kioktatásaiba, az egyik fülén be, a másikon ki. Torkig vagyok vele, lázadozott magában, miközben az asszony mögött ment lefelé a lépcsőn. De mégis hogyan szabadulhatnék meg tőle? Már tudom. Eladom ezt a
házat, úgy rázom le.

Amikor az újdonsült milliomosnő besétált a nappaliba, mindkét rendőr fölállt.

- Magunkra hagyhat bennünket - mondta Donati a házvezetőnőnek.
- Nem. Egy tapodtat sem mozdulok - közölte Mrs. Todd.
- Azt csinálja, amit mondtak magának, asszony - csattant fel Donati.
- A konyhában leszek, ha szüksége van rám, Alison - mondta a nő, a lány pedig arra gondolt: Itt az ideje, hogy Miss Kerrnek hívjon.

Ismét Donati szólalt meg:

- Kiderítettük, hogy Mrs. Baird azért halt meg, mert valaki készakarva megbabrálta az autóját. Szándékos emberölés történt.

Alison nyöszörgő hangot hallatott. Szeme Hamish Macbethét kereste. Az őrmester úgy állt ott, akár a vaskalapos rendőr megtestesítője: mindkét keze a háta mögött, tekintete
középtávra előreszegezve.

- Amennyiben az ön keze nem volt benne a gyilkossági kísérletben, akkor attól tartunk, veszélyben lehet az élete - folytatta azon az érzelemmentes hangon Donati.
- Az enyém? Miért?

- Azért, mert az itt lévő négy férfi hasznot húzhat a halálából. Kivéve persze, ha a bűnelkövető lesz olyan szerencsés, hogy ráveszi önt, menjen hozzá feleségül.

Alison sírva fakadt. Hamish arra gondolt, soha életében nem látott még senkit, aki ennyit tud bőgni, mint Alison Kerr.

Donatit nem indították meg a könnyek.

- Egy rendőr állandóan őrt áll majd a háznál. Neki szóljon, ha valami gyanúsat észlel.

Alison megdörzsölte a szemét.

- Megkaphatnám Hamisht? - kérdezte könyörögve.

- Nem. Macbethre nekem van szükségem, és ott vannak még a faluval kapcsolatos teendői. Strathbane-ből fognak kijelölni valakit. Most pedig, sajnálom, de kénytelen vagyok még feltartani, ugyanis többet kell elmondania arról a könyvről, amelyet legépelt. A nagynénje tesz benne említést bárkiről is a négy férfi közül?

Alison megrázta a fejét. Hamish a lányra pillantott, s hirtelen diadalt látott megvillanni a szemében. Azon tűnődött, vajon mi juthatott hirtelen az eszébe.

- Nos, arra kell kérnem, nevezzen meg néhányat a könyvben szereplő férfiak közül, továbbá azt is meg kell kérdeznem, volt-e Mrs. Bairdnek bármilyen különleges barátja. fénykorában, mármint abban az időben, amikor ez a négy férfi képben lehetett.

Miközben Alison beszélt, Hamish kezdte haszontalannak érezni magát. A főfelügyelő az összes kérdést föltette, amelyet ő rendes körülmények között Blair dagadt háta mögött feltett volna. Donati mellett fölöttébb nehéz volt okosnak és különbnek tartania magát.

Ráadásul Blair gyűlölete és féltékenykedése, az ő olvasatában, mondhatni bóknak számított. Donati úgy kezelte, ahogyan egy intelligens falusi rendőrrel bánni kell. Semmi több.
Féltékeny vagyok, gondolta bánatosan.

Miután a rendőrök elmentek, Alison a házvezetőnő erős karjaiba vetette magát, és elzokogta mindazt, ami a szívét nyomta.

- Akkor - mondta Mrs. Todd - most szépen feljön velem, és bedugom magát az ágyba. Ugyan, ugyan, szegény kis jószág. Férfiak!

Alison összes olyan gondolata, hogy hangoztatni fogja a jogait és megszabadul Mrs. Toddtól, egy csapásra tovaszállt. Csodálatos volt a házvezetőnő anyai gondoskodása.

Ám amint Mrs. Todd lekapcsolta a lámpát és távozott, Alisont elfogta a remegés. Vajon melyik férfi akarja megölni a pénzért? Képtelen volt elaludni. Odakint a fák között sóhajtozva fújt a szél - gyászoló hang. A lány a központi fűtés dacára borzongott.

Hirtelen halk hangot hallott az ajtaja előtt. Fölkapcsolta az éjjeliszekrényen álló lámpát, és látta, amint lassan elfordul az ajtókilincs gombja. Alison már sikításra nyitotta a száját, ám az ajtó gyorsan kinyílt, és Peter Jenkins bukkant fel.

- Mit akar? - kérdezte nyersen Alison.

A férfi odament hozzá, az ágy szélére ült, és lenézett rá.

- Nem tudtam elaludni - felelte. - Az a nyomozó olyan érzést keltett bennem, mintha bűnöző volnék. - Peter törökmintás selyemköntöst viselt a pizsamája fölött, és kócos volt.

Alison azon kapta magát, hogy nem fél tőle.

- Szörnyen meg vagyok rémülve - vallotta be. - Én sem tudok

aludni.

A férfi megfogta Alison kezét.

- Elüldögélek magával egy kicsit.
- Köszönöm - mondta szégyenlősen a lány.

Elhallgattak, egymásra néztek. Aztán Peter lassan lehajtotta a fejét, és gyöngéden szájon csókolta Alisont. A lány mindkét karjával átölelte a férfi nyakát, aki már az ágyon feküdt, majd néhány újabb csók után az ágyban, aztán néhány újabb csók következett, s már mindkettejüknek sikerült megválnia a hálóruhájától, mégpedig azoknak az embereknek a fura fürgeségével, akik elhatározták, hogy szeretkezni fognak.

A szeretkezés rövid volt, ám mindkettejük számára kielégítő. Mennyei, gondolta Alison, mielőtt Peter karjában álomba zuhant, majdnem olyan jó, mint az autóvezetés.

Hetedik fejezet

*Asszonyomnak nem szólíthatom; szeretőnek szégyelleném nevezni; tehát nem tudom, minek nevezzem, de akárhogy is, köszönöm.**[3]

I. ERZSÉBET

Hamish másnap ébredt rá, hogy a csodálat, amit Donati iránt érez, meggátolja abban, hogy tisztán gondolkodjék az esetről. A múltban pletykákra meg a saját ösztöneire támaszkodott. Úgy döntött hát, az ösztöneire hagyatkozik, kimegy a Baird-házhoz, és meglátja, mit talál.

Az országúton parkolta le a rendőrségi Land Rovert. Ragacsosan meleg volt a levegő, szellő sem rebbent, és mozdulatlannak tűnt a tenger. Csapatostul röpködtek azok a szörnyen csípős skót szúnyogok, s az őrmester automatikusan a zsebében lévő szúnyogriasztó stiftért nyúlt, amelyet mindig a keze ügyében tartott.

Halkan lépkedett fölfelé a konyhaajtóhoz, majd a bentről kihallatszó lelkes beszélgetésfoszlányok hallatán megtorpant. Az ablakhoz settenkedett, és óvatosan bekukkantott a konyhába. Mrs. Todd és Mary Graham ült az asztalnál, mély locsogásba merülve.

Hamish elkáromkodta magát az orra alatt. Sejthette volna, hogy Strathbane-ből inkább rendőrnőt, mintsem rendőrt küldenek Alison őrzésére.

Visszasietett az autójához, és lefelé hajtott az úton, egészen egy olyan piros telefonfülkéig, amilyeneket a Felföld elszigetelt részein lehet látni. Ez a fülke éppenséggel egy sziklaszirt szélén gubbasztott, elég bizonytalanul. Hamish letelefonált a házba, és elváltoztatott hangon Alisont kérte.

- Ki beszél? - tudakolta határozottan Mrs. Todd.

- Ian Chisholm - felelte Hamish, és várt. Amikor Alison beleszólt a kagylóba, gyorsan elhadarta a mondandóját: - Hamish vagyok, itt állok a telefonfülkében, lefelé az úton, a sziklaszirtnél. Ide tudna jönni, hogy beszéljünk?

- Nem lehet - felelte könnyedén Alison. - Most nem érek rá.

- Nagyon fontos - mondta Hamish. - Nem tart soká. És kérem, ezúttal senkinek ne szóljon, hová megy.

- Rendben - felelte Alison, és letette a kagylót.

Mintegy tíz perccel később Hamish látta, amint a piros Mini, Alison új büszkesége és öröme lefelé araszol a szirti úton.

Megvárta, míg a lány leparkol, majd beült mellé az anyósülésre.

- Mit csinál odabent a házban Graham rendőrnő? - kérdezte. - Odakint kéne őrt állnia.

- Amikor megérkezett, kért egy csésze teát, mire Mrs. Todd közölte vele, hogy a kapunál kéne őrködnie. Erre a rendőrnő kiment, és úgy kezdett el föl-alá masírozni, akár egy őrségben lévő katona. Mrs. Todd a konyhában fontoskodott, idegesnek tűnt, állandóan kitekingetett az ablakon. Maryre. Ugye, így hívják? Aztán kiszólt: „Gondolkodtam rajta. Nagyobb biztonságban érezném magam, ha idebent volna." Szóval behívta, és kábé öt perc alatt a legjobb barátnők lettek.

- Mit gondol, miért?

- Hát, ha mindenáron tudni akarja, Mrs. Todd kezdett el fecsegni. Mennyire örül, hogy egy érzékeny rendőrnőt küldtek hozzám, nem pedig azt az idióta Macbethet, mire Mary azt felelte, hogy maga egy semmirekellő, és aztán apró darabjaira cincálták. Szóval miért akart találkozni velem?

- Arról a könyvről van szó. Amikor Donati megkérdezte, van-e valami a kéziratban a négy férfiról, maga nemmel felelt, viszont rémültnek tűnt.

- Csak eszembe jutott valami - felelte Alison. - Nem akartam beszélni róla Donatinak, mert rosszindulatú idiótának éreztem magam. Tudja, mindegyikükkel elhitettem, hogy benne vannak a könyvben.

- Uramatyám! Akkor most beszéljünk arról az illetőről, akire

emlékezett a könyvből. Olyasmit mondott, hogy Maggie-nek volt egy barátnője, de nem egészen emlékezett a nevére. Valamilyen Glenyst említett.

- Ez vicces. Épp ma éjszaka jutott az eszembe. - Alison elvörösödött.

Hamish élesebb szemmel fürkészte a lányt. Az egyik régi szoknyájába betűrt puha, zöld selyemblúzt viselt, a derekán széles aranycsatos övet, és nejlonharisnyát meg tűsarkú cipőt.

Kifestette a szemét és a száját. Hamish nem hízeleghetett magának azzal, hogy mindez az erőfeszítés őmiatta történt. Vagyis Peter Jenkinsnek sikerült a kapura lövés, gondolta.

- Csak úgy hirtelen bevillant - folytatta Alison. - Glenys Evansnek hívják.

- És hol lakik?

A lány megrázta a fejét.

- Mindegy, talán sikerül megtalálnom. Nos, minél hamarabb elcsípjük a gyilkost vagy a leendő gyilkost, magának annál jobb, Alison. Semmi kétségem afelől, hogy a maga körül legyeskedő pasasok mindegyike abban reménykedik, hogy feleségül veheti a vagyonát.

- Talán olyan is akad közöttük, aki egyszerűen csak engem szeret - felelte élesen Alison.

- Ja, viszont beszélhetne velük, és kideríthetné, táplált-e valamelyikük haragot Maggie iránt. - Hamish először vonultatta fel vonzerejének teljes arzenálját Alison meggyőzésére. - A kettőnk titka lesz.

- Ó, igen - felelte Alison, s egyetlen dicső pillanatig teljesen

megfeledkezett Peterről.

Hamish fölhívta Donatit, megadta neki Glenys nevét. Ám később erőt vett rajta a felföldi kíváncsiság. Sürgető késztetést érzett, hogy személyesen beszéljen a nővel. Egyenesen a postahivatalhoz hajtott, és elkérte a londoni telefonkönyvet. Jó sok Evans volt benne. Hüvelykujját sorvezetőként használva haladt lefelé a listán, majd csodálkozva állt meg a keze, ugyanis feketén-fehéren ott állt: Glenys Evans, Harold Mews, London, W. 1.

Hamish visszament a rendőrőrsre telefonálni. Ellentmondást nem tűrő hang fogadta a hívását, és Glenys Evansként azonosította magát.

- Hamish Macbeth vagyok a lochdubh-i rendőrségtől, Sutherlandből - kezdte Hamish.

- Akkor itt és most abba is hagyhatja - mondta Glenys. - Már járt itt egy detektív disznó ma reggel, visszataszító modora volt.

Hamishnek gyorsan forgott az agya. Donati mindig odaszól a Yardra, ők pedig mindig rögtön biztosítanak embert a munkára.

- Végtelenül sajnálom, hogy egy olyan finom hölgynek, mint ön, ilyen kellemetlen élményben volt része - mondta. - De tudja, nekem személyes kötődésem van az ügyhöz. *Naggyon* kedveltem Mrs. Bairdet, és szeretném elkapni a gonosztevőt, aki meg akarta gyilkolni.

- Hogyan? Az a bugris azt mondta, hogy Maggie infarktust kapott, azért halt meg.

- Valaki megbütykölte a kocsiját, hogy lángra lobbanjon, amikor Maggie elfordítja az indítókulcsot, és ez váltotta ki az infarktust. Amikor

ez történt, négy vendége volt a házban: Crispin Witherington, James Frame, Peter Jenkins és Steel Ironside, valamint az unokahúga, Alison.

- Úgy tudtam, nincsenek rokonai. - Hosszú csend következett. - Jól van - mondta végül Glenys. - Ha lejön ide, meglátom,
hogyan lehetek a segítségére.

- Elképzelhető, hogy arra nem kerülhet sor - hangzott az óvatos válasz.

- Ebben az esetben felejtse el.

- Jövök - vágta rá Hamish. - A ma éjszakai vonattal utazom, délelőtt önnél leszek.

A nő elmagyarázta, hogyan juthat el a címére, majd bontotta a vonalat.

Ha Blairé volna az ügy, gondolta Hamish, egyetlen szó nélkül lelépne Londonba. Donati viszont más tészta.

A detektív-főfelügyelő a Lochdubh Hotelban szállt meg. Hamish tüstént odaindult.

Donati szótlanul végighallgatta, majd színtelenül így szólt:

- Átlépte a hatáskörét, Macbeth. Kétségtelenül szerencsétlen, hogy a Yard valami tapintatlan nyomozót küldött oda, aki felbosszantotta a nőt. Még egyszer ne csináljon ilyet az engedélyem nélkül. Megértette?

- Igen.

- Igen, mi?

- Igen, uram. - Hamish némi meglepetéssel pillantott le Donatira, aki egy karosszékben ült a szálloda halljában.

- Nos, azt hiszem, indulnia kell. Kénytelenek vagyunk félretenni a személyeskedést, és ha ez a nő bármi hasznossal szolgálhat magának, az már megérte a menetjegyét. Leléphet.

És Hamish távozott. Blair soha nem adott volna engedélyt neki az utazásra. Szó szerint habzott volna a szája.

De akkor miért hiányzik neki hirtelen Blair?

Alison nekilátott segíteni Hamish Macbethnek. Úgy érezte, a világon mindene megvan, amit valaha is akart - a biztonságot kivéve. Amíg a gyilkos szabadlábon van, nem lesz nyugalma, az este minden árnya fenyegetést jelentett, a lépcsőn koppanó léptek a támadóé lehettek. A legtöbb ilyen típusú földszintes épülettel ellentétben ennek a háznak a tetőterében alakították ki a hálószobákat, melyeknek manzárdablakuk volt. Peter Jenkins, Mrs. Todd és James Frame ugyanazon a szinten aludt, ahol Alison, míg Steel Ironside és Crispin Witherington hálószobája a hatalmas nappaliból kivezető két folyosó egyikéről nyílt. A nappalival szomszédos ebédlőt Maggie halála óta vajmi keveset használták, a vendégek inkább a valamivel hangulatosabb konyhában étkeztek. Alison egyébként a Peter Jenkinsszel bimbózó szerelme dacára szüntelenül nyugtalankodott, és el akarta foglalni magát valamivel. Ez is arra ösztönözte, hogy segítsen Hamishnek. Az ügyes Mrs. Todd minden szervezést magához ragadott Maggie temetésével kapcsolatban, és a lagymatag Alison rá is hagyta az egészet.

Amikor Mary Graham megkérdezte tőle, hol járt délelőtt, a lány kitérően válaszolt. Szomorú volt, és autókázott egy kicsit. Mary erre határozottan közölte vele, hogy ha ismét el akarja hagyni a házat, jelentse be, hová megy. Alisonnak ettől olyan érzése támadt, mintha fizetett alkalmazott lenne, nem pedig a ház úrnője. Persze Mrs. Todd is hozzátette a maga figyelmeztetését. Alison újra megharagudott a

házvezetőnőre, a lehető legtávolabb tartotta magát tőle, méltánytalanul őt hibáztatva Mary fennhéjázó modoráért.

Most papírt, ceruzát vett magához, és az ebédlőbe ment, hogy nekilásson feljegyzéseket készíteni a négy férfi kapcsolatáról Maggie-vel. A dolgozószobában nagyobb valószínűséggel megzavarnák, mint az ebédlőben.

Ám alighogy belefogott a munkába, Steel sétált be a helyiségbe.

- Nincs kedve kimozdulni innen, és elmenni valahová? - kérdezte.

Alison a férfira nézve azon tűnődött, ha megborotválkozna és tisztességes ruhát venne fel, egészen szalonképes volna. A popénekes ugyanis mindig derékig kigombolva viselte az ingét, közszemlére téve visszataszítóan sűrű mellszőrzetét.

- Mit gondol, hová mehetnénk? - kérdezte a lány.
- Föl a dombra, ott hátul. Szívjunk egy kis friss levegőt.
- Jól van - felelte Alison.

Mary Graham pattogó kérdésére a lány megmondta, hová tartanak.

A pár elhaladt a garázs mellett, kimentek a kis kertkapun, majd fölfelé indultak a kanyargós ösvényen, a ház mögött magasodó hangás dombtetőre. Heves szél támadt, meleg levegőt fújva a Golf-áramlat felől. A dombtetőn megálltak, a tájat szemlélték. Az Atlanti-óceán irányából hatalmas felhők közeledtek, s a nyughatatlan tengeröböl zöld vizére fekete
árnyékokat vetettek az elúszó felhők.

- Tudna kölcsönadni? - kérdezte minden bevezetés nélkül Steel.
- Tanácskoznom kell az ügyvédeimmel. Még nem kaptam meg a pénzt.

- Ha kér, adnak előleget - felelte morózusan Steel. - Annyit már kapott, hogy megvegye a kocsiját.
- Ez most az *én* pénzem.
- Nézze - hízelkedett Steel -, itt van ez a zseniális szám. Pénz kell a bevezetéséhez. Kamatostul fizethetem vissza.
- Hadd gondolkozzam rajta - felelte Alison. - Ugye, milyen szép a kilátás?
- A francba a kilátással! - csattant fel dühösen a popénekes.
- Még mindig biztosan szomorú Maggie halála miatt - hozta fel Alison az egyetlen témát, amelyről azt remélte, eltereli a férfi figyelmét a pénzről.
- Megdöbbentett, de nem vagyok kifejezetten szomorú - felelte Steel. - Tudja, Maggie teljesen megváltozott. Valamikor mókás volt, játékos. Most, hogy belegondolok. istenem, mennyi pénzt kiszedett belőlem az a hárpia. De ő legalább tett érte valamit. Magának viszont egyszerűen az ölébe hullott, és mindössze annyit csinál, hogy dug Jenkinsszel.
- Ez nem igaz! - kiáltotta lángoló arccal Alison.
- Jaj, ugyan már, az egész házban hallani magukat.

Alison váratlanul nekitámadt a férfinak.

- Nem kaphat pénzt. Soha! - ordította.

Rohanvást indult lefelé a dombról, de a popénekes gúnyos hangja követte:

- Csak vigyázz, mit lépsz, drágám. Ha te eltűnsz az útból, gond nélkül rátehetjük a kezünket a pénzre.

Alison bement a házba. A konyhában Donati éppen Mary Grahamet

hordta le, azt taglalta neki, hogy Miss Kerrt kellene szemmel tartania, ő pedig odabent kávézgat.

A detektív-főfelügyelő újabb hosszú kihallgatásnak vetette alá Alisont, majd távozott.

A lány a nappaliba ment, ahol James Frame állt fel a közeledtére.

- Hol van Peter? - kérdezte Alison.

- Lement a faluba cigarettáért, azt hiszem - felelte James. - Szeretnék néhány szót váltani magával.

- Miről? - kérdezte a lány, ámbár biztos volt benne, mi következik.

- A helyzet az, hogy némi pénzügyi segítségre volna szükségem, és arra gondoltam, hátha kölcsönadna néhány ezer.

- Nem! - jelentette ki Alison. - Miért kéne adnom?

- Azért, mert szerintem vissza kéne fizetnie valamennyit abból a pénzből, amit Maggie a múltban elszedett tőlem. Telhetetlen volt. Mennyi mindent kellett megtennem, hogy pénzt szerezzek a kitartására. - A férfi hanghordozásába némi *cockney* tónus vegyült. - Ugyan már, kedvesem, magának nem hiányozna.

- Nem is tudom - felelte elkeseredetten Alison. - Egyelőre hagyjon békén. Egyébként, ha belegondolok, a temetés után mindnyájuknak el kell menni. Ez az *én* házam, és bármikor kitehetem a szűrüket, amikor csak tetszik.

- Hát ez fölöttébb elhamarkodott ötlet volna. Szabadságot vettem ki, és vakációra van szükségem.

- Nem hinném, hogy a jelen körülmények között maradni akarna.

- Erős gyomrom van.

- Akkor *most* közlöm - mondta a lány, amikor Crispin Witherington

lépett a nappaliba -, hogy közvetlenül a temetés után mindnyájuknak távoznia kell. És kész.

Alison visszament az ebédlőbe, csak állt ott, és különös öröm járta át a lelkét. Még soha nem állt ki önmagáért.

Aztán érezte, hogy valaki áll a háta mögött, és megfordult. Crispin Witherington volt. A férfi szája halvány mosolyra húzódott, tekintete azonban kemény maradt.

- A zsetonok tehát már ki vannak osztva, igaz? - kérdezte. - Egyikünk sem kap pénzt, kivéve talán Jenkins, amiért lefekszik magával. Tudja, miért rohantunk föl ide? A pénzért. Maggie pénzéért. Csak nem képzeli komolyan, hogy bármelyikünk egy fityinget is kiadna ezért a vén ribancért ennyi év után? Megcsalt bennünket, rohadtul átejtett minket, és mind a négyen vissza akartunk kapni valamennyit a pénzünkből. Rosszullét környékez, ha belegondolok, hogy egy olyan prűd, megjátszós kis csirke, mint maga, egyszerűen elsétál a vén ribanc vagyonával. A maga helyében nemigen sétálnék egyedül mostanában sötét utakon.

- Mrs. Todd! - sikította Alison.

A házvezetőnő és Mary Graham mindketten berontottak a helyiségbe, de olyan gyorsan, mintha az ajtó előtt hallgatóztak volna.

- Megfenyegetett - nyögte reszketve Alison. - Jaj, Mrs. Todd, meg kell mondania nekik, hogy a temetés után mindnyájan menjenek haza. - És ezzel el is tört a mécses.

Mary Graham már kapta elő a jegyzetfüzetét, hogy kikérdezze Crispint, a házvezetőnő pedig gyorsan Alisonhoz lépett.

- Jöjjön szépen. A legjobb, ha fölmegy a szobájába, a többit meg

ránk hagyja. Mi majd elintézzük idelent a dolgokat.

Alison kitámolygott az ebédlőből, de nem a szobájába ment, hanem ki a garázsba, és hevesen fölrántotta a Mini ajtaját. A vezetés volt számára az egyetlen ír, az egyetlen vigasz.

A meredek szirtfokon robogott, tekintetét elhomályosították a könnyek. Az út a szirtfok szélén haladt, s száguldás közben a lány csak homályosan fogta fel, hogy túl gyorsan vezet, ezzel a sebességgel képtelenség bevenni a hajtűkanyarokat. A fékre lépett, ám nem történt semmi. Egy kanyar robogott felé, bevette, majd újabb egyenes szakaszon viharzott lefelé, tenyere csuromvizes volt a kormányon. Újabb kanyar közeledett fenyegetőn. Alison sikított, visszaváltott alacsonyabb fokozatra, és minden erejét összeszedve fölrántotta a kéziféket. A kocsi lefarolt az útról, majd csúszkálva megállt. A Mini első kerekei túllógtak a szirtfok szélén.

Alisont megdermesztette a félelem. Alatta a szirt lábánál a tenger háborgott. Vinnyogva kikapcsolta a biztonsági övet. Noha épp csak megmoccant, az autó nyikorgott egyet, s mintha megdőlt volna. A lány óvatosan hátrafordította a fejét. Kétajtós kocsi volt, így a hátsó ülés nem lehetett menekülési út. Az szóba sem jöhetett, hogy megpróbálja átpréselni magát az egyik hátsó ablakon, mivel túlságosan kicsik voltak, és ha arra próbálna menekülni, talán felborulna az autó.

Úgy érezte, mintha az idők kezdete óta ülne ott, miközben vijjogó sirályok köröztek fölötte. Fölerősödött a szél, s Alison ráébredt, ha sokáig ül még a kocsiban, egy erős széllökés a tengerbe sodorhatja a Minit.

Hangosan imádkozva elkapta és lenyomta a kilincset. Kivágódott az

ajtó. Közvetlenül alatta a tenger, mögötte ruganyos tőzeg.

Éktelen kiáltással vetődött ki az autóból, tenyerét keservesen fölsértette a tőzeg. Hason feküdt, két lába a szirt fölött kalimpált. Mellette szomorú kis nyögéssel a Mini lassan átcsúszott a szirtfok szélén, és belezuhant a tengerbe.

Alison zokogva és a fűcsomókba kapaszkodva kúszott előre. Autót hallott közeledni, majd ajtó csapódott, ám ő csak araszolt tovább, mígnem elég távol került a szirt szélétől. Aztán fölpillantott.

Peter Jenkins csípőre tett kézzel nézett le rá.

- Mi a csudát csinálsz? - kérdezte a férfi. - Játszadozol?

Hamish Macbeth képtelen volt felfogni, miért tartják sikkesnek a kocsiszínekből átalakított házakat. Hintók és kocsisok számára épültek, a legsilányabb téglából, és rendszerint északi fekvésűek voltak. Az ilyen típusú házak előtt húzódó macskaköves utca mágnesként vonzotta a kutyatulajdonosokat, akik megengedték kedvenceiknek, hogy ott végezzék el a dolgukat.

Glenys Evans kocsiszínből átalakított házát kívülről fehérre festették, lonc borította, és dézsákba ültetett rózsák díszítették. Belül koloniál stílusban rendezték be: vadászjeleneteket ábrázoló nyomatok a falakon, hamis Chippendale bútor, a földön pedig perzsaszőnyeg, „Made in Belgium”.

Hamish Macbeth nem az a szentimentális alkat, aki hisz az „aranyszívű prostituált” mesében, és Glenys Evans az ő igazát támasztotta alá. A nő sovány volt, inas, tweedszoknyát, szettet és

gyöngysort viselt. A prostik, akik eltapsolták a pénzüket, a csatornában végezték, akik viszont befektették, a középosztály tagjai lettek, gondolta Hamish, mintha Glenysből és Maggie-ből levonhatná a következtetést.

Mivel itt nem menne sokra a sármjával, nem pocsékolta az időt holmi beszélgetésre, hanem azonnal a tárgyra tért. Tiszteletteljes kérdéseket tett fel, és asszonyomnak szólította a nőt.

Glenys láthatóan megenyhült a korrekt udvariasságtól, és elkezdett mesélni a régi időkről. Olyan, mintha egy operasztár idézné föl a fénykorát - fordult meg Hamish fejében. A nő kaszinókról, magánrepülőgépekről, a legjobb szállodákról és éttermekről mesélt, tekintetét betöltötték a boldog emlékek. Az őrmester finoman a négy férfi felé terelte a beszélgetést, akik
miatt idejött.

- Ez mind olyan régen történt - sóhajtott fel Glenys. - Lássuk csak! Crispin Witherington. - Elsötétült az arca. - Emlékszem rá. Akkoriban Maggie-vel osztoztunk egy lakáson. A pasasnak volt mersze azt állítani, hogy az az ő lakása, és megpróbálta kitenni a szűrünket. A telekkönyvben azonban Maggie neve szerepelt, akár a pasas fizetett a lakásért, akár nem. Életemben nem láttam akkora cirkuszt. Egyébként Crispin csak azért neheztelt, mert Maggie dobta. A jelentéktelen kis James Frame kedvéért. Fogalmam sincs, mit látott Jamesben. Jut eszembe, belőle akkor lett elege, amikor James felszívódott az országból. Mindössze annyit írt Maggie-nek: „Csődbe mentem." Mekkorát röhögtünk rajta. Maggie szerint neki semmi köze nem volt ehhez, a pasas amúgy is tönkrement volna. Steel Ironside? Róla nem valami sokat tudok. Akkoriban Cannes-ban éltem Lord Berringsforddal,

de Maggie mindig benne volt az újságokban. Azt írták, össze fognak házasodni. Steel egyébként nem volt Maggie esete, de gondolom, élvezte a felhajtást. Peter Jenkins. teljesen bele volt zúgva. Verseket írt hozzá, és falfehér lett, amikor belépett a szobába. Maggie-nek ez tetszett. Mennyit kacagtunk rajta! „Itt jön a szerelem ifjú álma” - mindig ezt mondtam. De színre lépett az arab sejk, és Maggie dobbantott vele. Azt mesélte, vadállat volt, mármint a sejk, és nem tudott annyit kiszedni belőle, amennyit remélt. Várjon csak, talán akad néhány fényképem.

Hamish türelmesen várt, amíg a nő eltűnt az emeleten. Hát ennyit a viktoriánus regények bukott nőiről, gondolta. Glenys semmi jelét nem mutatta, hogy gyötörné a bűntudat a múltja miatt. Ami azt illeti, inkább büszkének tűnt, kétségtelenül sikeresnek gondolta az életét, és anyagi értelemben véve csakugyan sikert ért el.

A nő egy doboz fényképpel tért vissza, kotorászni kezdett közöttük.

- Ezen mi ketten vagyunk Crispinnel - szólalt meg végül.

Hamish megnézte a fotót. A nagyon is szemrevaló Crispin egy fehér Rolls-Royce mellett állt Maggie és Glenys társaságában. Maggie karcsú volt és szőke, Glenys pedig dögös barna. Félelmetes párt alkothattak, gondolta Hamish. Előkerült egy sajtófotó is, amelyen Maggie távozott egy popkoncertről a vékonyabb, fiatalabb, borotvált arcú Steel Ironside-dal.

- Mi történt Maggie férjeivel? - tudakolta hirtelen Hamish.
- Bert nem sokkal a házasságkötésük után halt meg. Tőzsdei alkusz volt. Mindent megtanított Maggie-nek a piacról.
- Mi okozta a halálát?
- Szívroham. Sokkal idősebb volt Maggie-nél. A másik, hadd

gondolkozzam, Balfour, bűnöző típus volt. Bankot rabolt, elkapták, és börtönbe került. Maggie elvált tőle.

- Emlékszik Balfour keresztnevére és a lakcímére?

- Jamie-nek hívták, és Kensingtonban lakott, az Elvaston Place- en, de a házszámra már nem emlékszem. Amúgy ezzel nem segítenék, mert bérelte a lakást, és mindez évekkel ezelőtt történt.

- Mikor találkozott utoljára Mrs. Bairddel?

- Cirka egy éve láttam utoljára, és nem barátokként váltunk el. Igazából alaposan megmostam a fejét. Így elhagyni magát, és mindezt egy piti kis pincér miatt. Ezt mondtam neki: „Tessék diétázni! Förtelmesen festesz, de tényleg.” - Glenys önelégülten paskolta meg csontos csípőjét. - „Úgy kéne kinézned, mint amilyen én vagyok. Már elfelejtetted, hogy a férfiak csak egyetlen dologra jók?” Hát ezt mondtam.

- Szex?

Glenys arca mosolyra húzódott.

- Nem, drágám. Arra, hogy perkáljanak.

- És mi van azzal a pincérrel? - kérdezte Hamish.

A nő türelmetlenül fölsóhajtott, és mindent elmesélt, amit a görög pincérről tudott, de nem emlékezett sem a nevére, sem a helyre, ahol dolgozott, a lényeg, hogy Maggie hagyta átverni magát, mint egy kezdő.

Hamish újabb kérdéseket tett föl, és további fényképeket nézegetett, végül elköszönt. Úgy érezte, semmi különöset nem hallott, ami segítene az ügy megoldásában.

Csodálkozva látta, hogy csak tizenegy óra van, és mindössze egy órát töltött Glenysszel, pedig olyan érzése volt, mintha órákat időzött volna a

nőnél. Úgy döntött, elkapja az Invernessbe induló déli vonatot.

A hosszú utazás alatt észak felé újra meg újra minden oldalról megvizsgálta az ügyet. Bárcsak Priscilla fölkeresné, akkor talán tisztábban látná a dolgokat. Mindig így volt, miután Priscillával beszélgetett.

Ám senki nem várta a rendőrőrsön, pusztán Alisontól érkezett üzenet, mely szerint a faluban tölti az éjszakát, Mrs. Todd házában, és nem számít, milyen későn, de keresse föl.

Hamish fölsóhajtott. Remélte, a lány nem fogja pocsékolni az idejét.

Mrs. Todd háza előtt rendőr posztolt - ő váltotta Mary Grahamet -, és elmondta Hamishnek, hogy Alison állítása szerint megrongálták az autójában a féket, és a Mini, miután sikerült kiszabadulnia belőle, a tengerbe zuhant, viszont amíg nem hagy alább ez a viharos szél, képtelenek fölhozni a kocsit.

Hamish bekopogott a házba, Mrs. Todd engedte be.

- Én mondtam Miss Kerrnek, hogy itt, énvelem biztonságosabb, mint odafönt, ahol a ház tele van gyilkosokkal - magyarázta. - Azt viszont nem tudom, miért akarja látni magát. Az olasznak mindent elmondott, amit tud.

Az asszony bevezette Hamisht a nappaliba. Tiszta volt, és rendes, régimódi, kényelmes bútorokkal berendezve. Számos fényképet látott Mrs. Toddról, amelyek egyenruhában ábrázolták az asszonyt fiatalabb kivitelben. Átkozott rémálom lehetett, gondolta az őrmester.

Megjelent Alison, köntösben és papucsban, a házvezetőnő pedig kiment a konyhába teát készíteni.

A lány megtörtnek, leforrázottnak látszott. Vékony kislányhangon

mesélte el, hogyan menekült meg a halál torkából, és azt is, hogyan próbált pénzt kiszedni belőle Steel, Crispin és James. Mindeközben Hamishnek az járt a fejében, amit
Glenystől hallott. Meg volt győződve róla, hogy hajdan mind a négy férfi őszintén megőrült Maggie-ért, viszont sosem bocsátották meg neki, hogy elvette a pénzüket, majd dobta őket.

- Peter nem lehetett, ugye? - kérdezte remegve Alison. - Arra gondolok, ő odalent volt a faluban cigarettáért.
- Szerintem az autó fékjét bármikor meg lehetett bütykölni. Mikor használta utoljára a kocsit. mármint azelőtt, mielőtt kivitte a szirtre?
- Tegnap.
- Tehát bent állt a garázsban, ahol bárki hozzáférhetett.
- Bárcsak Peter itt lenne velem! - kesergett Alison.
- Semmi nem gátolja meg, hogy visszamenjen a saját házába.
- Nem erről van szó - felelte a lány. - Tudja, lefeküdtem vele.
- És?

Alison lehorgasztotta a fejét.

- Egy férfi nem tiszteli azt a lányt, aki alig ismeri, mégis beugrik vele az ágyba.
- Ez meglehetősen régimódi gondolkodás. Amikor utoljára találkoztunk, nekem úgy tűnt, nagyon is élvezte az élmény minden percét.
- Jaj, ne! - Alison fölemelte a kezét, mintha el akarná küldeni Hamisht. - Maguk, férfiak ezt egyszerűen nem értik.

Hamish késő éjszakáig fennmaradt, a jelentését gépelte Donatinak. Voltaképp nem kellene ilyen sokat aggódnia ezen az ügyön, dorgálta önmagát. Donati nagyon is érti a dolgát.
Mindig ráveszi a Scotland Yardot, hogy kutassák fel a hátteret.

Elhatározta, hogy reggel első dolga lesz odaadni a főfelügyelőnek a jelentést, aztán a saját teendőit intézi a faluban, és csak akkor dolgozik az ügyön, ha megkérik rá. Miután erre az elhatározásra jutott, sokkal jobban érezte magát. A múltban Blair szemétkedése és ostobasága ösztökélte arra, hogy erőfeszítéseket tegyen.

Szépen összerakta a jegyzetlapokat az asztalán, és a kapcsolóhoz nyúlt, hogy leoltsa a lámpát, amikor dörömböltek az ajtaján.

Jimmy Anderson nyomozó állt ott, világos haját lenyalta az eső, arca komor volt.

- Gyere, Hamish - mondta. - Újabb gyilkosság történt.
- Alison?
- Dehogy. A popénekes, Steel Ironside.

Nyolcadik fejezet

A gyilkosság a cenzúra extrém formája.

GEORGE BERNARD SHAW

Steel Ironside keresztben feküdt az ágyon, merő vér volt minden. A húsvágó bárd, amely hosszú, mély sebet ejtett a nyakán, félredobva hevert a földön.

Helyszínelők hintették be porral a szoba minden egyes négyzetcentiméterét, ujjlenyomatok után kutatva, és a szőnyeget fésülték át, bűnjeleket keresve.

Donati főfelügyelő intett Hamishnek, valamint Anderson és MacNab nyomozóknak, hogy kövessék, majd megfordult, és kiment a helyiségből.

- Hol van a másik három vendég? - kérdezte Hamish.

Donati megállt a lépcsőházban.

- A nappaliban várják, hogy kikérdezzük őket. Mrs. Todd útban van ide Miss Kerr-rel.

- Húsvágó bárd - mondta MacNab. - Csakis az a Todd nevű nő lehetett.

- Értesüléseink szerint nem hagyta el a falut - felelte Donati. - A kocsijának hideg a motorja. Jenkins fedezte föl a testet, azt mondja, nyugtalankodott. Dobogó hangokat hallott Ironside szobájából, és odament megnézni, mi van. A gyilkosság után pár perccel kellett megtalálnia a holttestet, mert még meleg volt, amikor mi ideértünk.

Donati lement a lépcsőn, a többiek utána.

A három férfi a nappaliban ült, falfehérek voltak, és nyúzottak. Crispin Witherington sokkos állapotban meredt maga elé, James Frame reszketve melengette magát, Peter Jenkins pedig egyfolytában ivott.

A detektív-főfelügyelő Peterrel kezdte a kihallgatást.

- Ha volna szíves, még egyszer végigvennénk az egészet. Azt mondja, dobogó hangokat hallott. Ez mikor volt?

- Ránéztem az ébresztőórámra, és éppen egy óra múlt - válaszolta Peter. - Én odafent alszom, Steel pedig a földszinten. volt. Aztán mintha

becsapódott volna egy ajtó. Úgy döntöttem, lemegyek és megnézem. Először Crispin hálószobájába nyitottam be. Nem kapcsoltam fel a lámpát, de a folyosó világításában láthattam a takarók alatt a sziluettjét. Aztán Steelhez néztem be. - A férfi nagyot nyelt. - Épp csak ki tudtam venni az alakját az ágyon, de éreztem, hogy valami nem stimmel. Fogalmam sincs, miért. Felkapcsoltam a lámpát, és láttam. láttam.

- Jól van - mondta a főfelügyelő. - Nyugodjék meg. Nos, mi késztette arra, hogy körülnézzen, miután hallotta. Dobogás volt, igaz? Úgy értem, miből gondolta, hogy valami baj van?

- Én tudom a választ - vágta rá csípősen Crispin. - Azt hitte, hogy visszajött Alison, és ágyba bújt valamelyikünkkel, ő pedig bottal ütheti a milliói nyomát.

- Ez igaz? - kérdezte Donati.

- Természetesen nem - felelte szinte rikácsolva Peter. - Mint mondtam, nem tudom pontosan megmagyarázni, de volt valami furcsa a hangokban, amiket hallottam. Az ajtócsapódásban pedig teljesen biztos voltam, és arra gondoltam, hátha Alison meggondolta magát, és hazajött.

Donati felsóhajtott.

- Még jó, hogy nem Miss Kerr volt az áldozat, különben mindhárman gyanúsítottak lennének. Graham rendőrtől tudom, hogy Mr. Frame és Mr. Witherington, önök mindketten megpróbáltak pénzt szerezni a kisasszonytól. Amennyiben ő meghal, maguk örökölnek, és mihelyt hozzájutunk Miss Kerr autójához, kétségtelenül az fog kiderülni, hogy megrongálták a féket. Hát ez van.

A rájuk telepedő csöndben hallani lehetett a ház körül bömbölő szelet.

Nyílt az ajtó, Alison lépett be Mrs. Todd kíséretében. A lány úgy

mozgott, akár egy holdkóros. Peter eléje ment, a karját nyújtotta, de Alison eltolta magától.

- Tehát - szólalt meg összefonva a karját Mrs. Todd -, melyikük használta az én jó húsvágó bárdomat?

Hamish alig bírta leküzdeni a nevetést.

- Tehát az ön húsvágó bárdja volt - jegyezte meg Donati. - Foglaljon helyet, Mrs. Todd, és hamarosan sorra kerül. Bemegyek a dolgozószobába, ott fogom egyenként kihallgatni önöket. MacNab, maga itt marad. Anderson, jöjjön velem, és hozza a jegyzetfüzetét. - Hamishhez fordult, és szelíden így szólt: - Magának nem kell itt maradnia, Macbeth. Holnap csapatostul jön vissza a sajtó, ott lesznek Mrs. Baird temetésén. Akkor lesz szükségem magára.

Hamish kisétált a házból. Voltaképpen ezt határozta el, nem igaz? Donati nagyon is érti a dolgát, és ez bizony mocskos egy gyilkosság. Ám ahogy visszahajtott Lochdubh-ba, érezte, amint fortyogni kezd benne a harag. Lochdubh az ő területe, következésképp az ő felelőssége megtalálni a gyilkost. Elvakította Donati hozzáértése. Szinte olyan volt, mintha belebújt volna Blair köpenyébe, és a főfelügyelő eldöntötte volna, hogy Hamish Macbeth ne dolgozzék az ügyön. Felejtsd el Donatit, és képzeld azt, hogy Blairé az eset. Ha az övé volna, mégis mit tennék?

Nem komplikálnám túl.

Hamish a rendőrőrsre ment, készített magának egy csésze teát, és letelepedett a konyhaasztal mellé. Nagyon vágyott egy cigarettára. Azon tűnődött, vége lesz-e valaha ennek a vágyódásnak, vagy az élete végéig megmarad?

Átbaktatott az irodába papírért és tollért, majd ismét a konyhaasztalhoz ült, és jegyzetelni kezdett.

Egészen az ügy elejéig visszament. Valaki megbütykölte a Renault-t, hogy lángra lobbanjon. Valaki filcborítást és gyújtógyertyákat vásárolt. A hatékony Donati az összes szerelőműhelyt ellenőriztette Sutherlandben. Milyen furcsa, hogy Strathbane-nek két detektív-főfelügyelője van. Donatit nyilvánvalóan csak nemrégiben léptették elő, Blair pedig nagyon is aggódhat, mert biztosan lefokozzák, hogy a kapitányságon csak egy főfelügyelő legyen. Felejtsd el Donatit! Autószerelő műhelyek. Valahol másutt is kell lennie a közelben. Van egy autósbolt Dingwallban, Ross and Cromarty megyében, ahol motoralkatrészeket árulnak. Felejtsd el! A Sutherlanddel szomszédos megyék műhelyeit és üzleteit alighanem szintén ellenőrizték. Hol lehet még?

Autóbontók. Hamish ledobta a tollat. Odaát Brorában van egy roncstelep, akinek olcsó alkatrész kell, oda megy. Vajon négy londoni férfi tudhat erről?

Ismét kezébe vette a tollat, és folytatta a jegyzetelést. Le- lecsuklott a feje, fokozatosan lejjebb, végül a konyhaasztalra támasztotta. Csak öt perc alvás, mindössze ennyi.

Hamish felriadt. Nappali fény áradt be a konyhaablakon. Merevnek és morcosnak érezte magát. Lefürdött, borotválkozott és átöltözött, majd kiment megetetni a tyúkokat. Aztán beült a Land Roverbe, és Brora felé indult. Tíz órakor lesz a temetés, időben vissza kell érnie.

Ám a roncstelepre érve csupán egyetlen szerelőt talált, aki nemrégiben kezdett ott dolgozni. A főnök kivette a szabadnapját, barátokhoz ment látogatóba Gelspie-be. Csak estére jön vissza.

Hamish egy brorai telefonfülkénél megszakította útját, és fölhívta Priscillát.

- Figyelj rám - mondta nyomatékosan. - Szeretném, ha megtennél nekem valamit. Ugye, ott leszel a temetésen?

- Persze - felelte a lány. - Apa nem jön. Egyre rosszabbul van. Még mindig nem jöttünk rá, mi aggasztja. Tehát mit szeretnél, mit csináljak?

- Megvan még a polaroid géped?

- Igen, itt lesz valahol.

- Arra kérlek, készíts felvételeket a temetésen a négy vendégről, Alisonról és Mrs. Toddról.

- Ne nevettesd ki magad, Hamish - felelte döbbenten Priscilla. - Hemzsegni fognak az újságírók, és ha elkezdek fényképezni, még valami sírrablónak hisznek.

- Ez *naggyon* fontos - könyörgött Hamish. - Mondd azt Alisonnak és mindenki másnak, hogy emlékbe készíted a fényképeket. Mondd nekik, hogy ez amolyan régi felföldi szokás. Bármit mondhatsz. Kérlek, Priscilla!

- Jól van - adta meg magát morcosan a lány. - De ha bajba kerülök, rád fogom az egészet.

Elcsöndesült a szél, s langyos eső szemerkélt, amikor Maggie Baird koporsóját leeresztették a sírba. Az összes falubeli jelen volt, mint

mindig, az összes lochdubh-i temetésen. Hamish úgy saccolta, szinte többen vannak, mint az újságírók. A sírkert előtt tévés furgon állt, fotósok gubbasztottak a sírköveken, riporterek álltak tisztelettudóan fekete nyakkendőben, jóllehet suttogva kérdezgették azokat, akiket el tudtak csípni.

A halotti tort a faluházán tartották. Mrs. Todd és a lelkész felesége, Mrs. Wellington úgy döntött, Alison nem volna képes egyedül gondoskodni a sült húsokról. Hamish vélekedése szerint azonban sokkal jobb lett volna Alisonra hagyni a fogadás szervezését. A lány nagyon törékenynek tűnt, és semmi dolga nem volt, ami elterelhetné figyelmét a félelmeiről.

Priscilla diszkréten készítette a polaroid képeket, de olyan sok sajtófotós kattintgatott körülötte, hogy észre sem vették.

A halotti toron átadta Hamishnek a felvételeket.

- Ha túl leszünk ezen - mondta a férfi -, menjünk el valahová, te meg én, és beszélgessünk. Mostanában nem vagy olyan tipp- topp, mint máskor.

- Aggódom papa miatt - felelte Priscilla. - Igen, nagyon szeretnék beszélgetni veled. Tudod, otthon olyan búval bélelt a hangulat. Láttad papát a temetésen? Mi a csudáért jött el mégis? Hál' istennek, nem maradt itt a fogadásra. Túl nagy itt a whiskykínálat, és mostanában elég gyakran néz a pohár fenekére. Nézd csak meg ezt a felvételt! Ezen Mrs. Todd és Alison mellett áll. Látod, milyen duzzadt az arca? Teljesen fel van püffedve. Már doktor Brodie-hoz sem hajlandó elmenni.

Hamish később azon tűnődött, elmondja-e Donatinak, hol járt. Csakhogy akkor a főfelügyelő egyszerűen odaszólna a brorai

rendőrségre, vele pedig határozottan közölné, hogy ne foglalkozzék az üggyel. Mindazonáltal valami mégiscsak Donatihoz vitte.

- Van néhány elgondolásom az üggyel kapcsolatban - mondta őszintén -, amelyet szeretnék előterjeszteni, uram.

Donati a homlokát ráncolta.

- Ebben a pillanatban nincs időm meghallgatni, Macbeth. A média megszállta az egész helyet. Máskülönben alábbhagyott a szél, úgyhogy esélyünk van kiemelni a kocsit a tengerből. Egyelőre legyen készenlétben, amíg nem kap más utasítást.

Hamish megadóan szalutált, majd elbaktatott. A nap hátralévő részében teljesítette a parancsot, még az sem hozta ki a sodrából, hogy Mary Graham társaságában kellett őrt állnia a Baird-ház előtt. Az egyik kapuoszlopnál ő állt, a másiknál pedig a rendőrnő, aki alkalmanként dühös pillantásokat vetett rá. Hat órakor Hamish a karórájára pillantott, majd elindult a kocsibehajtón.

- Hé, te! - kiáltott utána Mary Graham. - Mégis mit gondolsz, hová mész?

Hamish azonban még csak hátra se fordult.

A part menti úton gurulva a kertész, Angus Burnside görnyedt alakjára lett figyelmes, aki a védőgátra támaszkodott. Odahajtott mellé.

Angus megfordult.

- Jaj! Most meg mi van, Hamish? - kérdezte mogorván. - Napok óta csak a rendőrség kérdéseire válaszolok.

- Hát vágjon jó képet hozzá - felelte Hamish. - Amikor odafönt dolgozott a Baird-házban, látott valakit bemenni a garázsba Miss Kerren és Mrs. Bairden kívül?

- Azt a kis rátarti ficsúrt.
- Hát ez mind a négyükre áll - felelte türelmesen Hamish. - Melyik volt az?
- A sima beszédű, a Witherington nevű. Két nappal Mrs. Baird halála előtt történt. Odamentem hozzá, megkérdeztem: „Mit akar?” Erre nagyon fontoskodó lett. „Menjen vissza a kerti munkájához, barátom.” Ezt mondta a tompa angolja. Mindegyiket ott kéne tartani a határ túloldalán.
- És rajta kívül valaki más?
- Nem. Csak az az ostoba Miss Kerr. Képzelje, beszélni szokott az autóhoz.

Hamish elköszönt Angustól, és újra megtette a hosszú utat Broráig.

Még jócskán benne jártak a nyárban, Észak-Skóciában ilyenkor szinte soha nincs sötét. Hamish tüzes naplementében érkezett az autóbontóhoz. A roncsok a korhadás meg a rozsdásodás különböző stádiumában hevertek. A 20. század szeméthalmai közt lila füzike virágzott, hosszú fűszálak lengedeztek az alkatrészek tekintetében kevésbé népszerű modellek betört ablakai és ajtói között. Az egész hely úgy festett, akár valami rozsdatemető, egy emlékmű, sírkő az országutak halottainak. Vajon abban a Fordban, gondolta Hamish, túlélte valaki az ütközést? A kocsi egész eleje össze volt törve és elgörbülve.

Valahol kutya ugatott gyászosan, szél fütyült a rozsdás autók, a hajladozó fűszálak között. Legalább az eső elállt, morgolódott a rendőr, miközben pocsolyákat kerülgetve a roncstelep közepén álló kunyhóhoz igyekezett.

Autók. Ez az egész ügy autókról szól. Egy pillanatra feledkezz meg a

húsvágó bárdról! Autók. Crispin ért a kocsikhoz. James Frame valamikor nála dolgozott. A többiek is alighanem konyítanak valamit az autómotorokhoz. Alison a vezetés megszállottja. Fura ez a lány. Szemlátomást ellenszenvet érez Jenkins iránt. Milyen kár. Egy gyönge férfiról való gondoskodás, igen, ez kétségtelenül tartást adna neki.

A kunyhóban senkit nem talált. Hamish ingerülten sóhajtott, majd leült az ajtóban álló ütött-kopott karosszékbe. Szörnyen fáradt volt. Szegény Priscilla! Mi a csuda bánthatja az apját? Sajnos ebben nem segíthet. Az ezredes gyűlöli. Hamishnek kezdett lecsukódni a szeme. Aztán közeledő autó hangját hallotta, és kiegyenesedett.

A roncstelep tulajdonosa vezette a kocsit, alacsony, mákos hajú férfi, kék overallt viselt.

- Mi járatban? - kérdezte, miközben Hamishhez közeledett. - Nálam nincsenek lopott kocsik.

Az őrmester fölállt.

- Nem lopott autók miatt jöttem - felelte. - Fényképeket szeretnék megmutatni magának. Arra kérem, nézze meg a fotókon látható személyeket, és mondja meg, járt-e közülük valaki a bontójában, és keresett-e régi filctakarót. Tudja, amilyet némelyik kocsi motorházteteje alá szoktak tenni, továbbá két gyújtógyertyát.

Az őrmester reménytelenül nézett a férfira, igencsak kicsi volt az esély.

- Különös - mondta lassan a teleptulajdonos. - Ha belegondolok, valaki csakugyan ezeket a dolgokat kérte tőlem.

Hamish a férfi felé nyújtotta a fotókat.

Az elvette őket, és előrement a kunyhóba. Fölkapcsolta a lámpát, majd őrjítő lassúsággal vette elő a szemüvegét az overallja zsebéből, és tette fel az orrára. Aztán a polaroid felvételeket fürkészte.

- Ja - mondta. - Ő kell magának.

Hamish a képre pillantott. A férfi ujja szinte teljesen elfedte az arcot.

- Uramisten! Biztos ebben? Pokolian biztosnak kell lennie benne. Ha ő az, öregem, az életem árán sem tudnám kitalálni, hogy miért.

- Természetesen biztos vagyok benne - felelte zsémbesen a teleptulajdonos. - Mindenkire emlékszem, aki bejön ide. Gyújtógyertyákat kért, aztán meg filcet, amivel ki lehet bélelni egy autó motorháztetejét. Renault-hoz kellett.

Hamish a magával hozott formanyomtatványra fölvette a roncstelep tulajdonosának vallomását, és alá is íratta vele. Amikor elhajtott onnan, a nap éppen a látóhatár alá siklott, s az északi nyári éjszaka örökös félhomálya terült szét a tájon.

Az őrmester vezetett egy darabig, majd lehúzódott az út szélére, és keményen törte a fejét: Vajon miért?

Egy órával később a kaleidoszkóp apró darabkái a helyükre hullottak, és majdnem a teljes kép kirajzolódott előtte. Mindössze egyetlen, nagy darab hiányzott, mégpedig Steel Ironside halálának oka.

Először doktor Brodie-t, aztán a lelkészt hívta fel már a rendőrőrsről, ahová csak beugrott telefonálni, majd elindult a Baird-ház felé. Mary Graham még mindig ott őrködött.

- Most megkapod a magadét Donatitól - gúnyolódott. - Jövök, hogy lássam.

Hamish rá se hederített Maryre, hanem bement a házba. Mrs. Todd a

mosogatónál szorgoskodott a konyhában.

- Mindenki a nappaliban van - mondta.

Hamish belépett a helyiségbe. Crispin, Peter és James egymás mellett ült a díványon, Alison egy karosszékben kucorgott, Donati pedig egy kemény széken foglalt helyet a szoba közepén. MacNab és Anderson az ablaknál állt.

A főfelügyelő kurtán fölnézett, és megkeményedett az arca.

- Magával később számolok, Macbeth - mondta. - Menjen ki, és biztosítsa, hogy a sajtó a házig se érjen el.

- De. - kezdte Hamish.

- Azt mondtam, kifelé!

A vihogó Mary Graham a ház fala mellett helyezkedett el, nagyon ott akart maradni, hogy figyelhesse a kihallgatást. Hamish egyedül is őrködhet.

Hamish Macbeth azonban nem ment ki a házból, hanem a konyhába igyekezett, ahol előhúzott egy széket, és leült.

A maga ráérős, barátkozó hangján szólalt meg.

- Hát nagyszabású temetés volt. Egy olyan hölgynek, mint Mrs. Baird, ez dukál.

A házvezetőnő egy szót sem szólt, fergeteges energiával sikálta tovább a fazekakat.

- És bizony *naggyon* derék asszony is volt - folytatta Hamish.

Mrs. Todd hátrapördült.

- Maggie Baird szajha volt - mondta gonoszul.

Hamish sóhajtott egyet, majd nyugodtan szólalt meg:

- Maga pedig Isten keze.

Az asszony megtörölte kezét a kötényében, lassan az asztalhoz ment, és a rendőrrel szemközt leült. Hamish a tarkóján összekulcsolt kézzel, álmodozva a mennyezetet szemlélte.

- A fotók, amelyek a seregben készültek magáról. Szolgált a háborúban, és nagyon is sokat tud az autómotorokról. Wilson ezredes sofőrje volt a királyi tüzérségnél, legalábbis a falusi pletyka szerint. Maga elégette Maggie Baird emlékiratait. Elolvasta, aztán a tűzre vetette. Nagyon sikamlós írás volt, ezt Alisontól tudom. Ahhoz épp eléggé, hogy bepöccenjen tőle a maga együgyű agya. A férje rászokott az ivásra, maga pedig csatlakozott az antialkoholista egyesülethez, és egyetlen nyugodt percet nem hagyott az emberének, amíg halálra nem itta magát. Megkérte Brodie-t, hogy szívrohamot írjon a halotti bizonyítványra, mert szégyennek tartotta az alkoholmérgezést. A doki a kérését elutasította, viszont elárult valamit, ami kiborította, Mrs. Todd. Felvilágosította, hogy a férjének nemi betegsége volt. Brodie elmesélte nekem, hogy Mr. Todd időnként prostituáltakhoz járt Aberdeenbe, mert a nászéjszakájuk óta magától azon a téren semmit nem kapott. Aztán eszembe jutott Mary MacTavish esete. A lánynak törvénytelen gyereke volt, és Mrs. Wellingtontól tudom, hogy maga olyan pokollá tette annak a szegény lánynak az életét, hogy kénytelen volt elhagyni a falut. Mikor a lelkész megrótta, amiért nincs magában semmi könyörület, azt felelte, Isten munkáját végzi.

Hamish lélegzetvételnyi szünetet tartott.

- Most pedig térjünk rá Alison Kerr-re. Ő igazán a maga szíve szerint való lány: csöndes, tartózkodó. Ámde úgy értesültem, hogy ebben az épületben mindent meghallani, és maga bizony hallgatódzott

Alison hálószobaajtaja előtt. Így jutott a tudomására, hogy a kis pártfogoltja lefeküdt Peter Jenkinsszel. Egyszer már követett el gyilkosságot, Mrs. Todd. Az én olvasatomban gyilkosság volt, hiszen tudta, hogy Maggie Bairdnek gyönge a szíve. Szóval megrongálta Alison kocsijának a fékjét. A lány tisztátalan lett, ezért pusztulnia kell. Csakhogy sikerült megmérgeznie Alison gondolatait Peter Jenkinsszel kapcsolatban. azt a baromságot, hogy egy férfi sosem fog tisztelni, miután lefeküdtél vele, nyilvánvalóan magától hallotta. Azt hiszem, végül úgy döntött, némi haladékot ad Alisonnak. Aztán a popénekes következett. A kocsiját tényleg nem használta, viszont könnyedén idejöhetett biciklivel, vagy akár gyalog.

- Semmit nem tud bizonyítani - mondta Mrs. Todd.

- Ó, dehogynem - felelte Hamish. Kihúzta magát ültében, tekintete kemény volt, kérlelhetetlen és hideg. - A brorai autóbontóban vette a gyújtógyertyákat meg a filcet, az ottani ember azonosította magát a fényképe alapján.

Mrs. Todd fölállt, visszament a mosogatóhoz, és újra nekilátott az edénysúrolásnak.

- Mondok én magának még valamit - folytatta Hamish. - Maga éppen olyan, mint Maggie Baird.

Mrs. Todd abbahagyta a súrolást.

- Soha! - kiáltotta szenvedélyesen.

- Bizonyos értelemben igen. Tudja, amikor Maggie kövér volt, tweedet hordott és eljátszotta a vidéki úriasszonyt, nekem az a furcsa érzésem támadt, hogy abban a hájas testben egy csinos, flörtölős asszony van bezárva, aki készen áll rá, hogy kijöjjön belőle, ahogyan egy

pillangó kel ki a bábból. A maga anyáskodó külseje alatt, Mrs. Todd, szintén egy másik nőt látok: egy szikár, ravasz, keserű, gyilkos asszonyt.

- Zagyvaság - mondta ezúttal nyugodtan Mrs. Todd, és kinyitotta az egyik fiókot.

Jimmy Anderson nyomozó sokkal később azt mesélte, hogy pályafutása legnagyobb sokkját élte át, amikor Hamish Macbeth kitört a konyhából, és fejjel előre átvetette magát a dívány meg a három férfi fölött, a nyomában pedig Mrs. Todd rohant, egy csillogó kenyérvágó késsel.

MacNab, Anderson és Donati akcióba lendült, lefogták az asszonyt, miközben Mary Graham kicsavarta kezéből a kenyérvágó kést. A házvezetőnő küzdött, káromkodott, menekülni próbált, gyűlölettől kiguvadó szemmel meredt a szófa mögül feltápászkodó Hamish Macbeth langaléta alakjára.

Amikor rákattintották a bilincset, Hamish vádolta meg a Mrs. Margaret Baird ellen elkövetett gyilkossági kísérlettel, majd ezt kérdezte:

- Miért Steel Ironside? Miért a popénekes?

- Mocskos alak! - Mrs. Todd szinte köpte a szavakat. - Állandóan nyitva hordta az ingjét, kilátszott az az undorító szőrzete. Igen, elégettem Maggie könyvét. Tudtam, hogy a férfiak mocskosak, de arra, hogy ennyire mocskosak, csak akkor döbbentem rá, amikor azt elolvastam. Kéjelegnek a mocsokban. Mocsok! - üvöltötte. Még akkor is kiabált, amikor elvezették.

- Őrült - suttogta Alison.

- Az bizony - felelte ernyedten Hamish. - Rosszindulatú őrült, és nem figyeltem föl rá.

- Ugyan! - jegyezte meg James azzal a hamis felsőosztálybeli hanghordozással. - Ez csak természetes. Végtére is az ember sosem figyel a cselédekre. Alison, kedvesem, egy italt mindenkinek? Hál' istennek, hogy vége.

- Persze - mondta Alison, s némi szín kezdett visszatérni sápadt arcába. - Igen, vége, és biztonságban vagyok. - A lány Hamish nyakába ugrott. - Ó, köszönöm!

Az őrmester Alison feje fölött Peter Jenkinsre pillantott. Jelzett a szemével, a férfi pedig hozzájuk lépett. Hamish gyöngéden Peter karjába tolta a lányt.

- A legjobb lesz, ha megyek - mondta.

Kint az úton parkolta le a Land Rovert. Pillanatnyilag eltűntek az újságírók, de Hamish tudta, hamarosan visszajönnek. Mary Graham morózusan állt őrt.

- Gondolom, most kurva okosnak képzeled magad - gúnyolódott.

Hamish ránézett, a keskeny száját látta, meg a szemében ülő gyűlöletet.

- Gyönyörű vagy, amikor haragszol - mondta, s karjába kapva a rendőrnőt, szájon csókolta. Aztán fütyörészve továbbállt.

Mary Graham hangja követte őt:

- Nahát, Hamish! Sosem tudtam. nem is sejtettem. Hamish, drágám.

Hamish egyetlen, rémült pillantást vetett a háta mögé, majd futva tette meg az utat a Land Roverig, és elhajtott. Egészen Lochdubh-ig a

megengedettnél jóval gyorsabban vezetett.

A rendőrőrsön megetette Mackót, arra az időre, ami még az éjszakából hátravolt, bezárta a tyúkokat, és nekilátott vacsorát készíteni.

Megszólalt a rendőrőrs csengője.

Hamish odabattyogott, és a postaládán keresztül kikiabált:

- Nem nyilatkozunk!!
- Én vagyok az, Donati - mondta egy hang.

Az őrmester kinyitotta az ajtót. Donati elment mellette, be az irodába.

- Szükségem van a jegyzeteire, Macbeth. Szerencsésen ráhibázott?
- Dehogy. Bizonyítékom van. - Hamish a zubbonya zsebében kotorászott, majd előhalászta a roncstelep tulajdonosának vallomását meg a fényképeket. Aztán nagy vonalakban leírta,
mit derített ki Mrs. Todd múltjáról.
- Mondanám, hogy szép munka volt - jegyezte meg határozottan a főfelügyelő -, de minderre hamarabb is rájöhettünk volna, ha a bizalmába avat.
- Hiszen csak ma este jutottam a bizonyítékhoz.
- Legalábbis ezt mondja. Nos, gépelje le a jegyzeteit, és a vallomással meg a fényképekkel együtt hozza át nekem. Holnap délig még a szállodában leszek.
- Nagyszerű - mondta Hamish.
- Nagyszerű, mi?
- Nagyszerű, *uram.* - Hamish leküzdötte a vágyát, hogy megmondja Donatinak, pontosan mit gondol róla. Csakhogy a főfelügyelő befűthet neki Strathbane-ben, és megint bezárnák a rendőrőrsöt.

Donati távozása után legépelte a jegyzeteit, majd mindent betett egy borítékba.

Másnap reggel a főfelügyelő egyetlen köszönő szó nélkül vette át tőle az anyagot.

- Mi most Strathbane-be indulunk - mondta. - Ma hozzák fel a Minit. Itt lesznek a búvárok, de Andersont bíztam meg a dologgal, úgyhogy magát semmi nem fogja elvonni a falubeli kötelességeitől.

Jimmy Anderson együtt érzően kacsintott Hamishre.

Az őrmester eljött a szállodából, a vízparti úton baktatott. Napfényes, enyhe volt az idő. A rettegéstől és a gyilkosságtól megszabadult a falu. Milyen sokáig élt közöttük Mrs. Todd, mégsem vette észre senki, mennyire kiegyensúlyozatlan. Végül is bármelyik faluban rengeteg furcsaság akad, és soha senki nem áll meg, hogy túl sokat morfondírozzon ezen. Lochdubh-ban legalább négy vallásmániás van Mrs. Toddon kívül, ami nem is túl nagy szám a Felföldön, ahol a régi vágású kálvinisták még m i n d i g *szemérmetlenek,* és semmit sem mozdítanak meg vasárnap, nehogy magukra zúdítsák Isten haragját.

Hamish kivitt egy nyugágyat a kertbe, végignyújtózott rajta a napsütésben, és elnyomta az álom.

Hamish Macbeth rendőr őrmester visszatért a maga szokásos falubeli teendőihez.

Kilencedik fejezet

A szegénység a gazdagok számára anomália.
Fölöttébb nehéz felfogniuk, hogy miért nem

csönget, aki étkezni akar.

WALTER BAGEHOT

Amint az erőszakos halál árnyékai visszahúzódtak Lochdubh-ból, jobbra fordult az időjárás. Hosszú, forró, lusta napok zavarták el a tengeröbölből fölszálló ködpárát, s a legkékebb égbolt alatt tisztán rajzolódtak ki a fenséges hegyek. A lankákon meg a lápon lila hanga virított, a gyerekek málnát szedtek a sövénykerítésekről. Annyira lelassult az egész világ, hogy szinte megállt az élet, ahogy az álmos falu napsütötte kábulatba süppedt.

Hamish boldog volt. Két teljes hét telt el a gyilkosság óta, amely már kezdett elhalványodni az agyában. Hallotta, hogy Crispin és James elhagyták a házat, Peter Jenkins azonban maradt. Tehát ezért nem zargat engem Alison - gondolta az őrmester. Futólag látta a lányt, amikor Peterrel átrobogtak a falun, s a férfi vezetett. Bár Hamish arra számított, hogy Alison már vett is magának egy új kocsit, talán elmúlt a lány autómániája.

És akkor, ebben az eszményi csöndben és békében megjelent Blair detektív-főfelügyelő. Hamish épp a kertet gyomlálta, amikor rávetült Blair testes árnyéka.

Fölegyenesedett, az elmaradhatatlan megjegyzést várta a lusta zsarukról, a főfelügyelő azonban meglepte, ugyanis szelíden szólalt meg:

- Van kedve átjönni a szállodába egy italra, Hamish?
- Persze - felelte csodálkozva a rendőr. - Egy perc, és itt vagyok. Csak meg kell mosnom a kezem.

Bement a házba, gyorsan megmosakodott, és magára kapta az egyenruhát. Blair nyilván dolgozik valamin. Aligha tette volna meg az utat Strathbane-ből csak azért, hogy elüsse az időt.

Egymás mellett baktattak a hotelig, Blair azonban mintha vonakodott volna előrukkolni látogatása céljával. A horgászásról kérdezősködött, de szemlátomást alig figyelt oda Hamish válaszaira. Már a szálloda bárjának egyik sarkában ültek, mikor az őrmester rákérdezett:

- Szóval mi az üg y?

- Tessék? Ja, nincs ügyem, Hamish. Szép az idő. Pusztán átugrottam egy kis fecsegésre.

- Miről? - kérdezte gyanakvóan Hamish.

- Arról a piszok, szemét Donatiról.

- Ja, róla. Mi van vele?

- Hát, Andersontól és MacNabtől tudom, hogy maga oldotta meg a gyilkossági ügyet.

- Biztosan Donati jelentéséből szedte - vágta rá Hamish.

- Egyáltalán nem.

- Láttam, hogy az újságok neki tulajdonítják a gyilkosság földerítését - felelte Hamish -, de nem hiszem, hogy egy olyan ember, mint Donati, a saját érdemének tulajdonítana mindent a kapitányságon.

Blair hosszú, zord tekintetet vetett rá.

Hamish kínosan fészkelődött.

- Persze, ha belegondolok, ez is benne volt a pakliban.

- Ja. Vetettem egy pillantást Donati jelentésére. Az áll benne, hogy átküldött egy rendőrt. nevet nem említ, egy brorai roncstelepre a gyanúsítottak fényképeivel, így szerzett bizonyítékot annak a Todd nevű

nőnek a bűnösségére. Amikor Anderson és MacNab végül elmondták, hogyan történt, kötelességemnek éreztem, hogy bemenjek a rendőrfőnökhöz.

Hamish elvigyorodott.

- Biztosan nem akadt meg a torkán, hogy engem dicsért?

- Tisztességes ember vagyok - felelte bosszúsan Blair. - De a főnök közölte velem, hogy Donatinak ez a siker meghozta a várva várt áthelyezést a glasgow-i bűnügyi osztályra, és kínos szituációt teremtene, ha most kezdenénk vádaskodni. Szóval az az idegesítő Donati tegnap elment délre. Megkeserítette az életemet, amíg Strathbane-ben volt. Amikor belőle is detektív- főfelügyelőt csináltak. tudtam, csak idő kérdése, és engem lefokoznak.

- Akkor minden jól alakult - jegyezte meg Hamish. - Így is meg lehetett szabadulni tőle. Mindenesetre kösz, hogy elmondta.

- A főnök a miatt a Graham nevű nő miatt gurult be rám. Az a szuka. Tényleg azt hittem, hogy elment az esze, Hamish, és tettleg bántalmazta.

Blair hangja hízelgő volt, békülékeny. Hamish keményen nézett rá. A főfelügyelő éveken keresztül ármánykodott ellene, mindenáron a bukására pályázott. Vajon mi lehet e mögött az egész mögött?

- Tehát arra gondoltam. Még egy italt, Hamish?

- Igen, köszönöm. Még egy whiskyt kérek.

Blair két dupla whiskyvel tért vissza. Hamisht pislogásra késztette a fölöttébb szokatlan nagyvonalúság.

- Ugye, nem azért tette meg ezt az utat, hogy elmondja, amit telefonon is elmesélhetett volna? - kérdezte. - Mégis mit akar?

- A következő a helyzet. - Blair közelebb húzta a székét Hamishhez. - Úgy tűnik, maga vonzza a gyilkosságokat. Nos, tegyük fel, egy újabb nagy bűntény történik idefent. Szóval igazán lekötelezne, ha engem kérne Strathbane-ből.

- Aha. - Hamish hátradőlt, elgondolkodva tanulmányozta a főfelügyelőt. - És miért tenném? Donati legalább hagyott dolgozni az ügyön. Maga mindig elküld bolhával a fülemben.

- Legyen ésszerű! - vágott közbe Blair. - Maga csak egy falusi zsaru. Nézze, megígérem, hogy legközelebb az elsők között kapcsolódik be. Igyon még egyet.

- Még ezt sem kezdtem el. Tehát mi van e mögött? - Hamish elgondolkodva fürkészte a nagydarab detektívet. Aztán lassan elmosolyodott. - Donati elment. Viszont van egy másik okostojás, aki fölfelé kapaszkodik a ranglétrán. Ki az?

- Az a piszok Finnock. Talpnyaló kis szarházi, olyan a képe, akár a segg - felelte epésen Blair. - Igenis, Mr. Daviot, meg természetesen, uram, és hoztam pár szál virágot a kertemből a kedves feleségének, uram, és kinyalom a seggét, uram. Fúj!

- Eddig azt hittem, maga a legjobb csúszómászó a cégnél - jegyezte meg Hamish. Blair úgy festett, mint akit tüstént szétvet a düh, ezért békülékenyen hozzátette: - Oké, legközelebb magát kérem. De higgyen nekem, nem lehet legközelebb, különben megváltoztatom a falu nevét Lochdubh-ról Gyilkosfalvára.

Miután Blair végre elhajtott, Hamish visszament a rendőrőrsre. Nem

szokott ilyen sok whiskyt fogyasztani a nap közepén, és meglehetősen kábának érezte magát.

Alison Kerr és Peter Jenkins várt rá az őrs előtt. Amikor kiszúrta őket, gyorsan megfordult, hogy lelépjen, de túl késő volt, már észrevették.

A párhoz közeledve azon kapta magát, hogy meglepetten bámulja a lányt, akinek új, tollasra vágott haja szépen fénylett, eltűnt a vastag szemüvege, hozzáértő kezek sminkelték az arcát, s a forrónadrág, amelyhez kék pamutblúzt viselt, közszemlére tette igencsak formás lábát.

- Hé, Hamish! - köszönt vidáman. - Búcsúzni jöttünk.

- Kerüljenek beljebb, készítek teát - invitálta őket Hamish. - Hová mennek?

- Eladom a házat. Összeházasodunk Peterrel. - Alison kinyújtotta keskeny kezét, megcsillant rajta a gyémánt eljegyzési gyűrű.

- Gratulálok! - lelkendezett Hamish.

Peter szerényen mosolygott, mint aki valami szerfölött bölcs dolgot cselekedett.

- Hol fognak élni? - tudakolta Hamish, miközben föltette a vízmelegítőt.

- Londonban - felelte Alison. - Maggie-nek volt egy lakása Mayfairben, a Charles Streeten. Odaköltözünk. Peter szeretné megerősíteni a reklámcégét, én viszont azt mondom, minek vesződni vele, hiszen nekem van elég mindkettőnk számára.

- Biztosan kellemes lesz elfoglaltság nélküli úriembernek lenni - mondta a maga lassú, vontatott beszédével Peter.

Miközben Alisont hallgatta, Hamish a lány lelkes arcát figyelte.

Utazgatni fognak. Olyan sok ország van, amelyet meg akar nézni. Egy újabb pillangó - gondolta. A gyönge férfi teszi erőssé a nőt. Alison hozza meg az összes döntést. Most, hogy már nem érdeklődik iránta, Hamish szerethetőnek találta a lányt.

- Nem mesél az új kocsijáról - jegyezte meg. - Nyilván kevés maradt a Miniből, amire kihalászták, hogy bebizonyítsák, tönkretették a féket.

- Nem akarok többé vezetni. - Alison megvonta a vállát. - Mostantól csak Peter vezet.

Remélem, Alisonnak sikerül megtartania a vagyonát - gondolta Hamish, miután elmentek. Egymillió font már nem ér annyit, mint valamikor, és hihetetlenül rövid idő alatt el lehet tapsolni.

Éppen elhelyezkedett, hogy némi örömteli békében és nyugalomban legyen része, amikor nyugtalanságot észlelt odakint. Nem tudta pontosan, hová tegye, mégis olyan érzése támadt, mintha valami rossz történt volna, ami felriasztotta a falut. Körbekerült az előkerthez, és áthajolt a kerítésen.

Agnes, az egyik cselédlány a Tommel-kastélyból jött lefelé a főutcán. Megállt, szóba elegyedett a Currie nővérekkel, Hamish pedig hallotta a két vénkisasszony álmélkodó és szörnyülködő sipítozását.

Csak nem egy újabb gyilkosság.

Amikor Agnes közelebb ért, a rendőr kiment elé az utcára.

- Mi történt? - kérdezte.

- Hát ő. Az ezredes - lihegte Agnes. - Összehívott bennünket tegnap este, és azt mondta, mindenkit elküld. Az összes pénzét elvesztette. Maga szerint mi történt?

Hamish azonban már ott sem volt, hanem a Land Rover felé rohant.

A kastély ajtaját nyitva találta, hát besétált rajta. Priscilla épp az előcsarnokon ment keresztül. Hamish láttán megtorpant, és kétségbeesetten sírva fakadt.

A férfi átkarolta, majd szorosan magához ölelte a lányt, a haját cirógatta. Amikor Priscilla megnyugodott, bevezette a szalonba, leült vele a díványra, karját nyugtatóan a lány vállán pihentette.

- Pontosan mi történt? - kérdezte. - Agnes szerint apád tegnap este az egész személyzetet elküldte.

- Igen. Be. behívott minket, mamát és engem a dolgozóba, ahol elmondta végre, mi aggasztja. Beszéd közben újabb dühroham jött rá, már attól féltem, agyvérzést kap. Olyan bűntudatom van. - Megtörölte a szemét, és szívszaggatóan hüppögött.

Mrs. Halburton-Smythe lépett a helyiségbe, szinte földbe gyökeredzett a lába, amikor észrevette Hamisht. Aztán közelebb jött, leült, és kétségbeesetten pillantott rá.

- Mégis mitévők legyünk, Hamish? - kérdezte.

Két folt piroslott az asszony sápadt arcán, s a lányával ellentétben mérgesnek tűnt.

- Hogyan tehette ezt velünk?

- Mit tett? - kérdezte minden kertelés nélkül Hamish.

Priscilla a tenyerében gyűrögette nedves zsebkendőjét.

- Hát ez az, amiért bűnösnek érzem magam - felelte. - Nélkülem sosem történt volna meg. Emlékszel John Harringtonra?

- A barátodra, akit bennfentes kereskedésért kapcsoltak le?
- Igen. Kiderült, hogy megkörnyékezte papát. Óriási összeget adott Johnnak, hogy befektesse. Hát nem fektette be. Amikor óvadék ellenében szabadlábra helyezték és meglépett az országból, magával vitte a pénzt.
- Az égvilágon semmink nem maradt - szólalt meg Mrs. Halburton-Smythe. - Semmi.
- Uramatyám! - Hamish körülnézett. - Hiszen megvan a kastély, a birtok. Ez biztosan egy vagyont ér.
- Igen, csakhogy egy vagyonba kerül a fenntartása is - felelte Priscilla. - Eladhatjuk, kénytelenek leszünk eladni. Viszont cserbenhagyjuk az ittenieket. Jenkinstől, az inastól eltekintve, a személyzet java része a faluból jár föl, mi adunk nekik munkát. Papa úgy döntött, mindenkit elbocsát, és a vadőrökről, kertészekről meg a halőrökről még nem is beszéltem. Próbáltuk elmagyarázni neki, hogy legalább addig fönn kell tartanunk ezt az egészet, amíg nem találunk vevőt rá, de ránk sem figyelt.

Hamishnek gyorsan forgott az agya.

- Talán nem kell eladnotok - mondta.

Priscilla anyja szorongva pillantott az őrmesterre.

- Ne legyen ostoba! - siránkozott. - Hát nem az imént mondtuk, hogy nem engedhetjük meg magunknak a fenntartását?
- Volna egy mód - felelte Hamish -, és a személyzetet is megtarthatnák. Hol van az ezredes?
- A dolgozószobában - válaszolt Priscilla. - De ne zavard, Hamish. A legkevésbé téged akarna látni.

- Egy perc, és itt vagyok - felelte vigyorogva az őrmester. - Azt hiszem, meg fog hallgatni.

Mrs. Halburton-Smythe lagymatag kísérletet tett rá, hogy megállítsa, ám aztán tehetetlenül visszaroskadt a karosszékbe.

Hamish átvágott az előcsarnokon a dolgozószobához, és kopogtatás nélkül benyitott. Halburton-Smythe ezredes fölpillantott, és szinte bíborvörös lett az arca.

- Kifelé innen! - bömbölte. - Épp elég bajom van anélkül is, hogy meghallgassam a falu bolondjának a dadogását meg az ostobaságait.

Egyetlen csodás pillanatig Hamish elképzelte, milyen gyönyörű is volna elküldeni ezt a vén rémálmot a pokolba. Ámde Priscillára gondolt. Odahúzott egy széket, letelepedett rá, és kedvesen így szólt az ezredeshez:

- Remek módot eszeltem ki, hogy miként tarthatná meg ezt a házat, a birtokot és a személyzetet.

Az ezredes kiguvadt szemmel, némán meredt rá. Aztán vállat vont.

- Maga megőrült - mondta.

- Nem. Csak figyeljen! Kiváló horgász- és vadászterületei vannak - kezdte Hamish. - Működtesse szállodaként. Vadászattal és horgászattal összekötve csúcsárakat kérhet. Tömérdek hálószobájuk van, és a legtöbb saját fürdőszobával rendelkezik.

Az ezredes továbbra is némán meredt Hamishre.

Halk kopogás hallatszott, majd nyílt az ajtó, és Priscilla meg az édesanyja lépett a dolgozóba. Mindketten attól rettegtek, nehogy Hamish látogatása dührohamot váltson ki az ezredesből.

- Jól vagy, drágám? - kérdezte félénken a felesége.

Az ezredes ellentmondást nem tűrően intett, hogy csöndet kér, tekintete a távolba révedt.

- Mit mondtál neki? - súgta Priscilla idegesen Hamish fülébe. - Rosszabbul néz ki. Olyan, mintha szörnyű sokkot kapott volna.

Az ezredes hirtelen mindkét kövér öklével az asztalra csapott, akkorát puffantak, hogy mindenki fölugrott.

- Találtam egy módot a Tommel-kastély megmentésére - jelentette ki.

- Hogyan? Hogyan menthetnénk meg? - kapkodott levegő után Mrs. Halburton-Smythe.

- Nos, szállodát csinálunk belőle - felelte diadalmasan a férje. - Gondoljatok csak bele, itt vannak a legjobb vadász- és horgászterületek, egy vagyont fogunk keresni. Meghívhatjuk a barátainkat.

- Nem! - vetette közbe gyorsan Hamish. - Barátokat nem. Jegyezze meg, amit mondok: sértődés lesz belőle, amikor benyújtja a számlát.

- Ne szakítson félbe! - csattant föl az ezredes. - Terveket kell készítenem. Priscilla, hívd ide a titkárnőmet és azt az építész fickót Strathbane-ből.

- Szerinted ez beválik? - tudakolta óvatosan a lány. - Úgy értem, van elég tartalékunk, amíg beindul az üzlet?

- Természetesen működni fog - felelte határozottan az apja. - Épp annyink maradt, hogy addig kihúzzuk. Bízz bennem, én mindig előrukkolok valamivel. A bajtársaim a regimentben mindig énrám támaszkodtak. Mindig én találtam ki, hogyan másszunk ki a slamasztikából.

Priscilla az őrmesterre nézett, aki egyértelmű kacsintással válaszolt.

- Akkor, drágám - szólalt meg Mrs. Halburton-Smythe -, valamennyien hálásak lehetünk Hamishnek, amiért.

- Elég a szellemeskedésből, asszony! Szólj a személyzetnek, hogy maradhatnak. Priscilla, te hívd föl nekem az építészt. És Macbeth, magának nincs jobb dolga?

- Már itt sem vagyok - mondta vidáman Hamish. - Nagyszerű, hogy ismét a régi, ellenszenves formájában van.

Priscilla kikísérte a férfit.

- Most őszintén - dühöngött -, papa túlment minden határon. Ez a te ötleted volt, Hamish.

- Amíg mindnyájan boldogok vagytok. - hangzott a kedves válasz. - De remélem, nem tettem keresztbe a karrierednek. Úgy értem, biztosan nem fogják elvárni tőled, hogy a szállodában dolgozzál.

- Ők nem várnák el, de mégis úgy lesz - felelte Priscilla. - El tudod képzelni apámat szállodásként? Megfeledkezik majd róla, hogy a vendégei fizetővendégek, és elkezdi inzultálni őket.

- Megfordult a fejemben, hogy megpendítem neki, hogy eladhatná a birtokot, és megtarthatná a kastélyt.

- Azzal nem mentél volna sokra - legyintett a lány. - Papa mindent meg akar tartani, és te kitaláltad a megoldást.

- Ja, én is így gondoltam. Addig fog működni, amíg nem felejti el, hogy egy szállodatulajdonos nem úgy viselkedik, mint egy földesúr.

- Ez egyetlen percre sem fog az eszébe jutni, legalábbis kétlem - felelte Priscilla. - Valószínűleg nekem kell majd vezetnem a hotelt, de hadd higgye, hogy az egészet ő csinálja egyedül.

- Tényleg nem bánod?

- Nem igazán. Amúgy is kezdett elegem lenni Londonból.
- Remélem, már nincs bűntudatod - mondta Hamish. - Aki olyan ostoba, hogy megbízik egy Harrington-féle patkányban, az előbb vagy utóbb biztosan elveszti a pénzét. vagy a szívét.

Priscilla elpirult.

- Ez övön aluli ütés volt.
- Talán.
- Alison itt marad Lochdubh-ban? - kérdezte szándékosan másra terelve a szót a lány.
- Nem, hozzámegy Peter Jenkinshez, és Londonban fognak lakni. Reméljük, ez volt az utolsó komoly bűntény Lochdubh- ban. - Aztán beszámolt a lánynak Blair látogatásáról.
- Nem hiszem, hogy téged rendőrfából faragtak - jegyezte meg Priscilla. - Hagyod, hogy ezek a nyomozók átgázoljanak rajtad. És miért? Azért, hogy megmaradhass falusi fakabátnak, és a lehető legkevesebb dolgod legyen.
- Így igaz - mondta kedvesen Hamish.
- Dühítő vagy. Miért nem veszel részt ebben a szállodaőrültségben?

Kimentek a házból és át a kocsifelhajtón, a rendőrségi Land Roverhez.

Hamish tettetett rémülettel tartotta föl a kezét.

- Véleményem szerint apádnak dolgozni rosszabb volna, mint Blairnek bármikor. Mi a baj? Nem szeretsz olyannak, amilyen vagyok?

Priscilla a szandálba bújtatott lábfejét vizsgálgatta, és nem válaszolt.

- Hát, szia, majd találkozunk.
- Hamish, én.

- Igen? - A férfi visszafordult.
- Semmi - motyogta Priscilla.

Miközben Hamish lefelé tartott a rendőrőrsre, rádöbbent, milyen boldog, szinte örömmámorban úszott. Nyilván nem attól, hogy a szegény, hoteltulajdonos, dolgozó Priscilla elérhető közelségbe került.

Dehogy - győzködte magát -, annak a butaságnak egyszer és mindenkorra vége, de mégis ott pezsgett benne valami boldogság. Biztosan érezte, hogy Lochdubh-ban véget ért a bűnözés. És Priscilla egész évben ott lesz az út végén.

Este döbbent rá, hogy elfelejtett bevásárolni vacsorára. A havi fizetése jó részét szokás szerint hazaküldte a szüleinek, a húgainak meg a fivéreinek Cromartyba, és nem engedhette meg magának, hogy a szállodában étkezzék. Átkutatta a konyhaszekrényt, csak egyetlen babkonzervet talált.

- Akkor hát bab lesz - mondta Mackónak. - Ma este nincs hús a hentestől, barátom. Kutyakaja. Ez minden, amink van. - A kutya lehorgasztotta fejét, a linóleumot nézte.

Megcsörrent a telefon. Hamish letette a konzervdobozt, és átment az irodába. Priscilla kereste.

- Hamish? Van néhány pont ezzel a hotelbiznisszel kapcsolatban, amit szeretnénk megvitatni veled. Át tudnál jönni vacsorára? Csak a család lesz itt, ne öltözzél ki. Még Mackót is magaddal hozhatod.

Hamish elfogadta a meghívást. Vigyorogva tette le a kagylót.

- Biztosan bewhiskyzett az öreg - magyarázta Mackónak. - Vacsora a kastélyban. Na, menjünk!

Tiszta inget és nyakkendőt vett föl, meg új nadrágot. Gyorsan átkefélte Mackó szőrét, majd kivezette a kutyát a Land Roverhez.

- Változnak az idők, Mackó - mondta Hamish Macbeth, és elhajtott a hangás szürkületbe.

Köszönetnyilvánítás

A szerző szeretne köszönetet mondani Hugh Johnstonnak a Golspie Motors Ltd. (Golspie, Sutherland) tulajdonosigazgatójának, John Mackay szervizvezetőnek és a szerelőjének, Bill Brownnak a szakavatott tanácsért, és hálával ajánlja ezt a könyvet e három kiváló és türelmes férfinak a skót Felföldről.

Copyright © 1988, 2008 by M. C. Beaton Hungarian translation © Loósz Vera, 2014 © Ulpius-ház Könyvkiadó, 2014

ISBN 978-963-383-256-1

Felelős kiadó Kepets András Szerkesztette Gimes Katalin Felelős szerkesztő Greskovits Endre

Minden jog fenntartva. A könyv, illetve egyes részeinek másolása, terjesztése tilos. A könyv bárminemű felhasználása kizárólag a kiadó előzetes, írásbeli hozzájárulásával végezhető, kivéve a szabad felhasználás esetköreit. A kiadó előzetes, írásbeli engedélye szükséges különösen a jelen kiadvány lefordításához, többszörözéséhez, terjesztéséhez, digitalizálásához, feldolgozásához, átdolgozásához, az egyes részleteknek az idézés szabályait meghaladó átvételéhez. A jelen kiadványt a mindenkori hatályos szerzői jog védi, melynek megsértését adott esetben a Büntető Törvénykönyv is büntetni rendeli.

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Agatha Raisin és a spenótos halálpite
Agatha Raisin és a parázna lódoktor
Agatha Raisin és az elültetett kertész
Agatha Raisin és az elkóborolt túrázó

Agatha Raisin és az életveszélyes esküvő
Hamish Macbeth és a tökéletes oldalborda

Agatha Raisin és a tenyérbe mászó turista Agatha Raisin és a vizes viszály Agatha Raisin és a boszorkányos borbély Agatha Raisin és a balszerencsés boszorka Agatha Raisin és a tünékeny tündérek Agatha Raisin és a sziszifuszi szerelem Agatha Raisin és az áradás napja Agatha Raisin és a kívánatos káplán Hamish Macbeth és a nagy lazacfogás Hamish Macbeth és az eljegyzési vendég Hamish Macbeth és a kannibál homárok

Előkészületben:

Agatha Raisin és a kísértetház Miss Pym és
a menekülő menyasszony

Felhőoszlop /részlet/ (Somogyi György fordítása)

Egy tetűhöz /részlet/ (Kálnoky László fordítása)

^ I. Erzsébetnek a canterburyi érsek feleségéhez intézett szavai. /A ford./